ALISON FRASER

DRAGOSTE ÎN AFARA RAȚIUNII

CAPITOLUL I

– Este al meu? au fost primele cuvinte când se întâlniră lângă băcănia din sat.

Riona stătu o clipă, cuprinsă de amintiri. Trecuse mai bine de un an și nu se așteptase să-l vadă din nou. Nu era pregătită pentru asta.

Ca răspuns, murmură un ușor „Ce?"

– Copilul pe care-l ai – este al meu? repetă el cu răceală.

Nici tu „Ce bine-mi pare că te văd!" Nu „Ce mai faci?" Doar direct la obiect.

– Nu, nu este.

Ea-i dădu răspunsul pe care el îl dorea.

Era o mare surpriză să-l audă deranjându-se să adauge:

– Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

Rămaseră uitându-se unul la celălalt, amintindu-și...

Apoi Riona se întoarse să plece.

El îi bloca retragerea.

– În acest caz... buzele lui se strânseră dispreţuitor... bănuiesc că Fergus Ross este norocosul.

– Poţi să bănuieşti ce vrei, ripostă Riona şi-l împinse pentru a-l da la o parte.

El o lăsă să plece şi ea se grăbi s-o ia la picior, întorcându-se de câteva ori ca să vadă dacă n-o urmăreşte. El rămase lângă băcănie urmărind-o cu privirea. Credea probabil că fuge de el – şi avea dreptate.

Abia mai putea respira când ajunse la casa doctorului Macnab. Apăsă pe sonerie cu oarecare nerăbdare.

– S-a întors, doctore, spuse ea gâfâind când se deschise uşa. Chiar acum l-am întâlnit. La băcănie. A auzit de Rory. Trebuie să plec...

– Acum calmează-te, fetiţo, o sfătui doctorul Macnab, conducând-o înăuntru. Vrei să spui Cameron Adams?

Ea dădu din cap, înainte de a-şi culege copilul ce stătea pe covorul din camera de zi. Acesta o învrednici cu un surâs frumos al unei guriţe fără dinţi.

– Cameron ştie despre flăcăul de aici... Era clar că doctorul Macnab era mai puţin impresionat de eveniment... Şi atunci înseamnă că trebuie să fi venit să te ajute. Eram sigur că o va face. De m-ai fi lăsat să-i scriu...

– Nu, doctore... Riona scuturâ din cap... Nu ştiu de ce a venit, dar n-a vrut să mă ajute. Mai mult decât atât, este speriat să nu-i intentez proces de paternitate.

– Ah, Riona, fetiţo... Bătrânul doctor oftă în faţa cinismului ei... Nu pot să cred că e vorba despre

asta. Este adevărat că a profitat de tine, dar nu-i un om rău. Acum el ştie că este tatăl lui Rory...

– Actualmente nu ştie, stabili Riona stăvilind entuziasmul doctorului.

– Dar spuneai... Hamish Macnab încerca să-şi reamintească cu exactitate cele spuse de ea.

– Cineva i-a spus că am un copil, explică Riona. El a vrut să ştie dacă este al lui. I-am spus că nu este.

– Ce?

Bătrânul era şocat.

– I-am spus ceea ce vrusese să audă, doctore, îşi justifică Riona acţiunea. Sper că n-o să-i spuneţi altceva, nu-i aşa?

– Nu pot. Ştii asta... Ca medic al ei, el trebuia să păstreze secretul profesional, chiar dacă n-ar fi vrut... Dar, fetiţo, nu poţi spera să scapi aşa. Doar dacă-l vede pe Rory şi...

Riona se încruntă la menţionarea asemănării dintre Rory şi tatăl lui. Îşi adora fiul, dar numai aşa îl putea privi – ca pe fiul ei şi al nimănui altcuiva.

– Am să mă asigur să n-o facă.

Maxilarele ei se strânseră hotărâte în timp ce-şi îmbrăca odorul în hainele pentru afară şi-l punea în căruciorul pe care-l folosea.

Doctorul Macnab o opri spunându-i:

– Hai, fetiţo, te duc eu cu maşina.

Ea acceptă propunerea. Era o bună bucată de drum până la căsuţa ei, şi nu voia să riste o a doua întâlnire cu Cameron Adams.

Din nefericire, doctorul se folosi de călătoria cu mașina ca să încerce s-o convingă să-i spună americanului adevărul. Ea asculta politicoasă și, la plecare, îi promise că se va gândi la asta, știind prea bine că n-o va face. Cu un an în urmă Cameron Adams se întorsese la Boston fără nici un cuvânt și fără să se uite în urmă. O părăsise, lăsând-o cu inima frântă și cu un copil pe drum. Cu timpul, inima ei împietrise și viața ei se fixase acum în jurul fiului său; n-avea nevoie de nici un ajutor de la tatăl lui.

Îl cără pe micuțul Rory în casă și-l așeză în leagănul aflat în apropierea mașinii de gătit, de modă veche. Când nu erau afară pe dealuri, ei locuiau în bucătărie, fiindcă era cea mai călduroasă cameră.

Rory se născuse acasă. Sosise cu câteva săptămâni mai devreme de termen și nu fusese timp de mers la spitalul din Inverness, iar doctorul Macnab îl adusese pe lume în dormitorul de la etaj. Copilul avusese trei kilograme și șase sute de grame, nașterea fusese relativ ușoară și dragostea pentru fiul ei o cuprinsese pe mamă din momentul în care-l luase în brațe. Nimeni n-ar fi putut să i-l ia.

Și totuși, a-l păstra părea un act de egoism. Se uită în jurul bucătăriei ei sărăcăcioase cu o colecție de dulapuri și mese de pe vremea bunicii. Fuseseră făcute câteva lucrări pentru a se încerca înlăturarea igrasiei din pereți și a încălzi pardoseala din piatră cu linoleum, dar locul arăta încă ponosit. Asta o făcea să realizeze cât de puțin putea să-i ofere lui Rory. Nici măcar nu era proprietara căsuței triste și abia își

asigura traiul din munca fâșiei de teren luată în arendă. Îl ducea pe Rory cu ea când păștea oile și, în ciuda asigurărilor doctorului, se temea că aerul proaspăt era prea tare pentru un copilaș de cinci luni.

Și nu erau cele mai mari greutăți. Ea putea să ignore bârfele și privirile dezaprobatoare, dar ce se va întâmpla când băiatul va fi mai mare? Putea să se întindă peninsula Invergair pe o arie largă, dar societatea ei era restrânsă. Un copil nelegitim era încă un motiv de trăncăneală, mai ales când identitatea tatălui era nesigură și în timp, Rory va fi cel care ar avea de suferit. Se gândise să părăsească Coasta de Vest pentru Edinburg, dar ar fi trebuit să găsească un loc unde să stea și o slujbă, însă nu era nevoie de lucrători ai câmpului în oraș. Deci, rămăsese în Invergair, ducând o viață de adevărată călugăriță.

Bineînțeles, nu putea face asta la nesfârșit, nu-și putea ține fiul ascuns de privirile indiscrete. Spera doar ca, în timp, asemănarea cu tatăl lui să dispară suficient de mult ca să treacă neobservată.

Părea o speranță deșartă, gândi ea strângându-și fiul în brațe. Acesta avea un smoc de păr negru, ochii albaștri și o gropiță în obraz. Toți copiii se născeau cu ochii albaștri, își zisese ea, dar ai lui vor rămâne albaștri. Știa, fiindcă fiul ei era o replică mai mică a tatălui său.

Cameron Adams. Gândul la întâlnirea de astăzi o făcu să se înfioare. Modul direct în care i se adresa fusese întotdeauna stânjenitor. Acum părea brutal. Ea presupunea că fusese furios din cauza copilului;

făcuse ce putuse mai bine ca să se asigure că nu existau consecinţe după scurta lor aventură. Chiar dacă i-ar fi vorbit despre un viitor împreună, el ar fi ştiut tot timpul că aşa ceva ar fi imposibil.

*
* *

Gândul Rionei zbură înapoi, încă o dată, spre vara trecută. Fusese o vară bună, uscată şi călduroasă, dar nu în zilele de iunie când se întâlniseră. Atunci plouase. Se întorsese din călătoria ei săptămânală la Inverness şi prinsese autobuzul care ducea spre Achnagair. Începuse să parcurgă cele şase mile care o despărţeau de casă, după ce coborâse din autobuz, sperând să se întâlnească cu maşina vreunui localnic când, lângă ea opri un automobil. Era o maşină elegantă, un Mercedes negru. Un geam se coborî şi conducătorul se aplecă peste locul de lângă el ca să-i vorbească. Ea făcu precaută un pas sau doi înapoi.

– Hei, puştiule, mă aflu pe drumul bun pentru Invergair? o întrebă şoferul.

Ea încuviinţă din cap drept răspuns, dar nu mai scoase alt sunet.

– Cât de departe este, puştiule? continuă el.

– Şase mile până în sat, răspunse Riona având grijă să-şi păstreze vocea joasă.

Îmbrăcată în blugi şi cu o jachetă cu glugă, fusese luată drept băiat. Părea înţelept să-i menţină această iluzie.

– Deci, drept înainte? conchise el.

Ea încuviinţă din nou şi, îndepărtându-se de maşină, se mulţumi să meargă.

În loc să-şi continue drumul, el merse puţin până când ajunse în faţa ei şi, dându-se jos din maşină, strigă:

– Ai putea să te urci în maşină, puştiule!

– Eu...

Riona ezita, împărţită între dorinţa de a scuti din mers şi un potenţial risc. Îl măsură din cap până-n picioare, uluită de statura lui. El avea peste un metru optzeci şi părea musculos, în ciuda hainelor elegant croite. Riona ştia prea puţin sau chiar nimic despre mărcile creatorilor de modă, dar putea recunoaşte banii chiar dacă aceştia erau materializaţi într-o obişnuită jachetă suedeză şi blugi uzaţi.

Se întâmpla ca el să fie şi cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise Riona vreodată. Ochii ei îi părăsiră hainele şi se îndreptară spre faţă, rămânând pironiţi pe aceasta. Cu părul des şi negru, sprâncene drepte şi întunecate, nasul lung şi drept şi obrazul neras, arăta deopotrivă de chipeş şi de periculos. Apoi, brusc, gura lui puternică şi frumoasă se rotunji într-o jumătate de zâmbet şi ochii lui albaştri sclipiră cu un amuzament cinic.

– Vrei referinţe, puştiule? sugeră el când observă că ea stă în cumpănă. Un mers cu maşina, asta-i tot ce-ţi propun. Acceptă sau refuză.

– O.K.

Riona deschise uşa şi se aşeză pe locul pasagerului, ţinându-şi sacoşa strânsă la piept.

– Linişteşte-te, puştiule. Băieţii nu sunt genul meu, spuse el cu un râs scurt.

Riona se simţi roşind şi era bucuroasă că gluga îi acoperea o mare parte din faţă. Se hotărî să nu-şi dea jos gluga.

El păru să nu observe. Puse motorul în funcţiune, înainte de a întreba:

– Eşti din Invergair?

– Da, replică ea simplu.

– Cât de mare este satul?

– Nu prea mare.

– Un oraş de un cal putere, remarcă el vorbind rar. Aşa spunem noi în State.

– Într-adevăr.

Riona părea puţin interesată de ceea ce ar spune un american despre Invergair. Reticenţa ei fu remarcată şi el reveni ironic:

– Spune-mi, toţi localnicii sunt aşa de vorbăreţi ca tine?

– Eu...

Neştiind ce să răspundă, Riona se uită la el, apoi privi în altă parte, când o sprânceană zeflemitoare se ridică în direcţia ei.

Sigur că el avea dreptate. Ea fusesese nepoliticoasă. Riona îşi dădu seama de acest lucru. Nu fusese nevoie ca s-o invite la maşină. El nici măcar nu ştia că ea este fată. Ea era aceea care fusese conştientă de el ca bărbat.

Căzu tăcerea până când se apropiară de curba spre Invergair. Atunci ea-şi îngroşă vocea uşor, pentru a întreba:

– Mă puteţi lăsa aici? Gospodăria mea este puţin mai departe.

El încetini, zicând:

– Cât de departe?

– Cam o milă, arătă ea din cap spre drumul din faţa lor.

– Atunci, aş putea foarte bine să te duc.

El dădu din umeri înainte ca ea să se opună şi mări viteza.

– Mulţumesc, murmură ea cu reţinere... Nu voia să fie răsplătită cu atâta generozitate, mai ales că fusese atât de necioplită... Mă puteţi lăsa aici, spuse ea după ce parcurseră o milă.

El încetini din nou, dar nevăzând semne de locuinţe, întrebă:

– Unde locuieşti, puştiule?

– Pe deal... Ea arăta spre drumul noroios ce se îndrepta spre grădina ei, apoi se trezi protestând... Nu, nu mergeţi într-acolo!

– De ce nu? se miră el, care se angajase deja pe drum.

– Ei bine... Riona căuta o explicaţie, alta decât dorinţa ei de a nu-l lăsa să-i vadă casa... drumul nu este practicabil. Maşina dumneavoastră se poate strica.

– Şi ce dacă? Este închiriată.

El continua să nu dea nici o importanţă maşinii elegante şi merse mai departe pe drumul spre căsuţă.

Ploaia încetase şi, când ajunseră în vârful dealului, avură imaginea clară a căsuţei. Construită din piatră nelşefuită şi cărămidă, nu putea fi descrisă ca fiind drăguţă sau modernă. Era o casă cheală şi decrepită, cu o bucătărie şi o sufragerie la parter şi două dormitoare la mansardă. În jurul ei se afla un zid de piatră, căzut pe jumătate şi o grădină plină de buruieni. Aerul de părăsire era accentuat de faptul că era goală.

– Unde sunteţi, fraţilor? întrebă americanul în timp ce se opreau, văzând că nimeni nu venise să-i întâmpine.

– N-am pe nimeni.

Părinţii Rionei muriseră într-un accident când ea era mult prea tânără pentru a-şi aminti. Bunicul care o crescuse murise anul trecut.

– Cine are grijă de tine? continuă el, când ea cobora din maşină.

– Nimeni. Am grijă singur.

Riona se întreba cât de în vârstă o credea. El o privi pentru prima oară. Se uită şi ea la el. Era o greşeală.

Înainte de a-l putea opri, el îi dădu jos gluga şi spuse cu o oarecare neîncredere:

– La naiba, eşti o fată!

Riona n-ar fi putut nega asta. Sub glugă, părul ei blond era strâns într-o coadă lungă şi deasă şi, deşi nu era fardată, pielea ei fină şi curba plină a gurii o făceau foarte feminină.

– Şi frumoasă, adăugă el pe sub mustaţă.

Riona nu-i dădu nici o importanţă. Bunicul ei o învăţase să considere frumuseţea ca pe o calitate îndoielnică.

– Am douăzeci de ani şi sunt în stare să mă descurc şi singură, anunţă ea scurt şi apucă mânetul portierei.

El o prinse de braţ, oprind-o.

– Eşti de capul tău aici?

Riona se încruntă la întrebare, nefiind sigură ce să răspundă. El era un străin şi nu părea prea înţelept să recunoască faptul că este singură.

– Nu chiar, spuse ea. Există şi Jo. Locuieşte cu mine.

– Jo? repetă el numele, înainte de a presupune. Soţul tău?

Riona nu-l contrazise, dar roşeala ei o trădă.

– Nu soţul tău, concluzionă el sec, înainte de a da din umeri. N-are importanţă. Cine se mai căsătoreşte în zilele noastre?

Dacă el încerca s-o dreagă, îşi pierdea timpul. Riona n-avea nevoie de aprobarea lui ca să trăiască cu un bărbat, mai ales când acesta nu exista – Jo era câinele ei.

– Am spus ceva nepotrivit? continuă el în faţa tăcerii ei ostile. Tu vrei să te căsătoreşti şi el nu. Asta este?

– Ce?

Riona nu-şi putu crede urechilor. El continuă:

– Ei bine, dacă vrei părerea mea, el trebuie să se controleze la cap... şi de asemenea şi la ochi.

Încă o dată, el îi admira frumuseţea cu o privire caldă şi aprobatoare, dar nici un compliment n-avea influenţă asupra Rionei.

Încleştându-şi dinţii, ea ripostă:

– Te-ar putea surprinde, domnule...

– Cameron, adăugă el.

– Domnule Cameron, dar... încercă ea să continue.

El o întrerupse iarăşi.

– Nu, Cameron este numele meu de botez.

– Domnule, Indiferent Cum te Cheamă! răbufni Riona exasperată. Adevărul este că nu mă interesează părerea dumitale. Probabil nu mă va interesa niciodată. De fapt, nu mă interesează părerea nimănui! declară ea pe un ton ascuţit şi-şi smulse braţul din mâna lui... Mulţumesc că m-ai adus cu maşina, adăugă ea morocănoasă şi ieşi din maşină înainte ca el s-o poată opri.

Ieşi şi el din maşină, dar rămase pe loc, zâmbindu-i. Zâmbetul sugera că el nu se simţise jignit. Riona gândi că era mare păcat.

Se uită furioasă, fulgerându-l cu privirea şi el vorbi:

– Spune, ţi-a zis cineva cât de frumoasă eşti când te înfurii?... Fiindcă dacă a făcut-o, mi-e teamă că minţea, declară el pe un ton amuzat. Acea gură incredibil de sexy se transformă într-o linie subţire şi strâmbă. Şi ochii tăi, devin din verde...

– Este absurd! întrerupse Riona ploaia de cuvinte. Uite, îţi sunt recunoscătoare pentru călătorie, dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi comentezi viaţa particulară sau modul în care arăt. Deci, dacă nu te deranjează...?

Ea-şi mută privirea de la el spre drumul ce cobora în josul dealului, aşteptând ca el s-o ia din loc.

El pricepu şi trase concluzia:

– Ghicesc că înseamnă că nu voi fi invitat la o cafea.

– Isteţ şi sensibil în acelaşi timp, murmură Riona.

El se prinse şi râse.

– Ei bine, nu-i nimic, o să vin altă dată.

Apoi, în timp ce Riona se gândea să-i dea o replică, el o salută cu mâna şi se urcă înapoi în maşină. Îl urmări cum coboară de-a lungul drumului, mai repede decât ar fi trebuit şi se trezi că aproape îi dorea un accident. Nu un accident mare. Doar unul în care farul să i se spargă într-un dâmb.

Nu era un lucru prea frumos de imaginat, dar Riona nu se simţea foarte amabilă în acel moment. Ce nesuferit! Şi la ce concluzii ajunsese? Nu numai că trăia cu un bărbat, dar hotărâse şi că era disperată să se mărite.

N-avea importanţă că concluziile lui erau caraghioase. Presupunerea lui incalificabilă o înnebunise. Se gândea la toate lucrurile inteligente pe care ar fi trebuit să i le spună şi n-o făcuse şi, pentru o clipă, dori ca ei să se întâlnească din nou. Apoi scutură din cap la această posibilitate. În câteva zile, americanul va fi sătul de Invergair şi va pleca la drum, mai departe în nord, spre Gairloch, sau înapoi în sud la vreun hotel de lux. Niei un turist nu stătuse vreodată mai mult în zona lor.

*
* *

Se înşelase, bineînţeles. Cameron Adams nu fusese doar în trecere. Rămase acolo o lună întreagă – suficient de mult pentru a-i schimba viaţa pentru totdeauna.

Următoarea dată când îl văzuse era în noaptea de *ceilidh* la Invergair Hall. Era un eveniment al verii, un amestec de dansuri, cântece şi recitări, care-i reunea pe fermierii de pe toată peninsula Invergair.

Riona trebuia să participe la sărbătorire fiindcă, atunci când bunicul ei se îmbolnăvise, ea-i luase locul la pianul din orchestră, ceilalţi membri fiind doi pescari locali, unul la violă şi celălalt la acordeon. Repertoriul lor se limita doar la melodii de dans, dar ea nu fusese niciodată o snoabă a muzicii. Avea nevoie să cânte şi asta şi făcea.

Tocmai terminase un cântec şi coborâse de pe scenă pentru o pauză, când dădu cu ochii de american. I-ar fi fost greu să dispară, pentru că el o ţintuia cu privirea, nepermiţându-i să scape.

– Mi-am pierdut ultima jumătate de oră căutându-te, spuse el fără altă introducere.

Riona îi întâmpină constatarea directă cu un ton inexpresiv.

– Chiar aşa, de ce?

Drept răspuns el râse. Ea se întrebă dacă el se simţea jignit vreodată – şi dacă da, cum ar putea s-o facă.

El continuă fără a se sinchisi:

– N-am observat cântăreţul de la pian. De regulă, nu sunt atât de frumoşi.

Riona îi ignoră complimentul, dar nu-i putu ignora ochii. Aceştia alunecau peste faţa ei, spre rochia cu care era îmbrăcată. O rochie simplă albă, de bumbac, care-i dezgolea braţele şi umerii, răcorind-o în salonul aglomerat. De asemenea, se putea vedea începutul sânilor. Un lucru pe care ea nu-l observase până când privirea americanului nu poposi acolo.

Riona găsise întotdeauna că această constituţie a ei era o povară. Nu-i păsa că este înaltă – era mai înaltă ca mulţi bărbaţi din împrejurimi. Şi, în hainele ei obişnuite şi blugi, nu avea vreo importanţă silueta ei. Dorea doar ca atunci când îmbrăca haine mai feminine, curbele ei să fi fost mai puţin pronunţate, mai puţin sugestive. Părea o glumă a naturii când, din fire, ea nu era deloc tipul sexy.

Simţi cum se înfurie când ochii americanului reflectară gândurile acestuia şi ea răbufni:

– Poate ar fi cazul să-mi dai hainele înapoi când termini.

– Ce?... Smuls din contemplare, ochii lui se îndreptară înapoi spre faţa ei şi îi dărui unul din acele zâmbete deliberate... Presupun că se vedea pe faţa mea.

– Foarte clar, aprobă ea şi încercă să treacă pe lângă el.

El se mişcă blocându-i drumul.

– Deci, îţi pot oferi ceva de băut?

– Nu, mulţumesc, spuse ea cu o politeţe forţată. Eu nu beau.

– Glumeşti... Faţa lui exprima o surpriză sinceră. Imediat după cântatul din cimpoi şi zgârcenie, credeam că a bea este unul din atributele scoţienilor.

Nefiind sigură că aceasta era o glumă sau altceva, Riona se strâmbă drept răspuns. Îl înfruntă:

– Şi atunci de ce ai venit, dacă ai o părere aşa de proastă despre acest loc?

– Dimpotrivă, scutură el din cap, cred că este un ţinut minunat. Băuţi sau sobri, nu există rivali a scoţienilor în ascuţimea spiritului. Asta te face să uiţi ocazionalele lor ieşiri sângeroase, spuse el pe un ton ironic.

Iarăşi glumea probabil, dar Riona nu râse.

– Ştii ce-mi place la voi, americanii? replică ea.

– Nu, ce? se minună el zâmbind.

– Diplomaţia voastră desăvârşită, răspunse ea cu un sarcasm mortal, apoi zâmbi şi ea înainte de a se îndepărta.

Din nou fu interceptată, dar de data aceasta de către doctorul Macnab.

– Bună seara, fetiţo, o salută el şi apoi adăugă: Văd că l-ai întâlnit.

– Pe cine?

– Pe american.

– Oh, pe el, se posomorî Riona.

– Nu-l placi? se încruntă doctorul.

– Nu atât de tare încât să se observe, ripostă ea. Sper doar ca noul moşier să nu fie ca el.

Încruntarea doctorului se transformă în mânie, înainte de a ofta:

– Fetiţo, tare mi-e teamă că el este.

Rionei îi trebui o clipă pentru a înţelege. Toţi aşteptau de luni de zile sosirea noului moşier, chiar de când Sir Hector îşi dăduse în cele din urmă duhul, la cei nouăzeci şi cinci de ani ai lui. Auziseră că ar fi un american, un C.H. Adams din Boston şi atât. Ei presupuseseră că acesta nu era prea interesat de moştenire, renunţând să-şi materializeze pretenţiile în persoană.

– Nu vreţi să spuneţi...

Riona se ruga să fi înţeles greşit. Dar nu greşise, fiindcă doctorul continuă:

– Ba da, chiar el este acela. Nepotul lui Sir Hector.

– Oh, Doamne! închise ochii Riona de disperare.

Tocmai îl jignise pe cel care stăpânea căsuţa în care locuia ea şi pământul pe care-l lucra.

– Ce nu este în regulă? întrebă doctorul.

– Nimic important, se strâmbă Riona. L-am cam insultat.

– Drăguţa mea, exclamă doctorul Macnab în felul lui blând. Nu ţi-e felul. El trebuie să-ţi fi spus ceva care să te provoace.

Riona încuviinţă din cap, înainte de a hotărî:

– Dar nu prea are importanţă. El este moşierul şi eu sunt o prăpădită de chiriaşă... cel puţin am fost.

– Ei, fetiţo, o admonestă doctorul, el n-o să te scoată afară pentru câteva cuvinte pripite. Probabil l-ai distrat. Mi s-a spus că are un simţ deosebit al umorului.

Riona pufni, aşa cum n-ar fi făcut o doamnă. „Deosebit" n-ar fi fost cuvântul folosit de ea, ci mai curând otrăvitor.

– Cine v-a spus? întrebă ea.

– Doamna Ross... Doctorul îşi numi menajera... Fiica surorii ei, Morag, spală rufele la Conac.

Conacul era Invergair Hall, reşedinţa familiei Munroe. Nu era chiar un castel, dar avea un turnuleţ sau două şi impresiona prin mărime.

– Oricum, Morag consideră că el este foarte fermecător, continuă doctorul Macnab.

– Da, bine...

Riona nu era prea impresionată de părerea lui Morag Mackinnon. O fată destul de drăguţă, al cărei cap putea fi sucit de un bărbat arătos şi Riona presupunea că acela era Cameron Adams.

Privi în jurul holului şi-l localiză fără dificultate. Peste un metru optzeci, era cel mai înalt bărbat de acolo. Frumosul lui cap brunet era înclinat într-o conversaţie cu Isabel Fraser, secretara proprietăţii şi vampa reşedinţei Invergair. La cei treizeci şi trei de ani, îşi adusese deja doi bărbaţi la tribunal ca să divorţeze.

– Şi Isabel se pare că-l place, chicoti doctorul Macnab. Probabil şi-l închipuia ca pe numărul trei.

– Este invitata mea, ripostă Riona oţărâtă.

– Ei, doar nu ţi-ai dori-o pe Isabel pentru el, spuse doctorul cu umorul lui blând. Poate fi o fată bună, dar are o inimă de piatră.

Riona nu-l contrazise, murmurând în loc de asta:

– N-aş fi atât de îngrijorată pentru Cameron Adams, doctore. N-arată a fi un tip vulnerabil.

– Poate că nu, spuse doctorul înţelegător, şi continuă: Oricum, el i-a mărturisit bătrânei doamne Mackenzie, menajeră la Hall, că nu este genul de om care să se însoare.

– Într-adevăr?

Noutatea n-o surprindea pe Riona. Aceasta-şi amintea dispreţul pe care el îl arătase faţă de căsătorie, prima dată când se întâlniseră.

Doctorul Macnab îşi reluă explicaţiile.

– O oarecare doamnă Adams a telefonat din America, atunci când el era plecat şi doamna Mackenzie a presupus că era nevastă-sa.

El râse de această idee, spunând că doamna Adams era mama lui vitregă iar Cameron era departe de a suporta o nevastă.

Riona declară la rândul ei, cu cinism:

– Bănuiesc că şi femeile îl evită – bineînţeles, cele care au cât de cât gust.

– Oh, nu ştiu... Privirea doctorului zbură spre locul unde stătea americanul, care mai atrăsese încă două doamne în cercul lui... Se pare că toate trag la el ca albinele la miere.

– Sper că nu se aşteaptă să ne ploconim toţi în faţa lui, mormăi ea tare, refuzând să se lase impresionată de aerul lui fermecător.

– Sunt sigur că nu, zise doctorul Macnab mai rezonabil. Până la urmă, nu pot crede că va fi mai rău decât Sir Hector.

– Mmm.

Riona scoase un sunet de nemulţumire. Este adevărat, Sir Hector fusese un bătrân teribil de autoritar, cu o dispoziţie schimbătoare şi o atitudine aproape feudală faţă de arendaşii lui, dar cine ştia cum putea să fie succesorul său?

Simţind că pierduse prea mult timp vorbind despre american, Riona se scuză şi se întoarse pe scenă cu restul orchestrei. Continuară repertoriul cu melodii de dans. Era muzica pe care Riona o putea cânta şi în somn, din fericire. Atenţia ei se îndreptă înapoi spre Cameron Adams.

Îl văzu dansând cu Isabel Fraser un dans scoţian de la munte. Amândoi era neîndemânatici. Isabel era de la câmpie şi se considera prea distinsă pentru această sărbătoare sătească. Nu era greu să ghiceşti ce o aducsese aici.

Când ceilalţi doi membri ai orchestrei propuseră o melodie romantică, mai lentă, Riona scuturâ din cap şi atacă un dans drăcesc. Şi apoi, într-o stare de spirit bună, se bucură s-o urmărească pe Isabel cum se chinuie să ţină ritmul acelui dans vioi. Tocurile ei înalte nu prea se potriveau cu ritmul. Perechea părăsi ringul la jumătatea dansului şi, pierzându-i din vedere, Riona presupuse că ei plecaseră de tot.

Abia mai târziu, când dansul se terminase şi ea-l căuta pe doctor pentru a o lua cu maşina lui, îi

descoperi pe cei doi bărbaţi – doctorul Macnab şi Cameron Adams – făcând cunoştinţă unul cu celălalt în cel mai îndepărtat colţ al holului. Se opri din mers şi era pe cale să se retragă când bărbatul mai în vârstă o observă.

– Ah, Riona, o salută doctorul Macnab şi ea se apropie de ei cu reţinere. Tocmai eram pe cale să vin să te caut. Vrei să te duc?

– Da, doctore, dacă nu vă deranjează prea mult, spuse ea forţat, inhibată de prezenţa americanului.

N-avea nevoie să se uite ca să ştie că ochii lui o sfredeleau. Se uită la el în acelaşi fel şi regretă imediat.

– Te duc eu, spuse americanul pe un ton care nu admitea refuz sau replică.

Inima Rionei sări din piept. Mai curând ar merge patru mile pe jos, cu picioarele goale.

Doctorul Macnab fu cel care răspunse cu amabilitate, deoarece Riona tăcea.

– Drăguţ din partea dumitale, Cameron.

– Este în drumul meu, înlătură Cameron Adams orice amabilitate din oferta lui, apoi se adresă Rionei... Eşti gata?

Ce-ar fi putut spune? Amintindu-şi prima călătorie cu el, n-ar fi vrut să repete experienţa. Dar *el* era noul moşier, în timp ce *ea* era unul dintre arendaşii lui.

– Drăguţ din partea dumneavoastră, spuse ea, dar nu este drumul cel mai direct. Dacă mergeţi în vestul satului, sunt cinci mile până la conac. Trebuie

să faceţi un ocol ca să ajungeţi la casa mea şi asta v-ar prelungi traseul.

– Da, ştiu, fu singurul lui răspuns, în timp ce o apucă de cot şi, adresându-se doctorului... Ne mai vedem, apoi începu s-o împingă pe fată spre uşă.

Holul era încă plin cu oameni care-şi luau rămas bun şi Riona simţi cum se uită toţi spre ei. Mâine, totul se va afla în sat – Riona Macleod părăsise serbarea cu noul moşier. Îşi imagina ce bârfe vor circula despre asta.

Cameron Adams zâmbi dezarmant celor pe lângă care treceau şi o salută pe Isabel Fraser, care era prinsă într-o discuţie cu una din notabilităţile locale. Păşi spre uşă fără să dea importanţă fluturării din mână a lui Isabel.

– Cred că Isabel încearcă să vă atragă atenţia, zise Riona. Poate are nevoie să fie dusă cu maşina. Aş putea merge cu doctorul.

– Îhî, las-o baltă, i-o tăie el, conducând-o spre BMW-ul lui. Isabel are propriul ei mijloc de transport şi chiar dacă n-ar avea, nu i-ar fi greu să găsească pe cineva s-o ducă acasă... Deci, fii fată cuminte, nu te mai certa şi intră în maşină, adăugă el când ajunseră lângă maşină şi el îi deschise portiera.

Riona simţi că se revoltă la cuvântul „fată cuminte" şi se întrebă ce-ar face el dacă ea ar lua-o la picior. Se uită în jur, gândindu-se la acest lucru.

– N-aş face asta în locul tău... El îi ghicise gândul... Doar dacă, bineînţeles, nu vrei să te târăsc înapoi ca un om al cavernelor.

– N-o să îndrăzneşti! replică ea furioasă.

El zâmbi.

– Pune-mă la încercare!

Riona era tentată, mai ales că credea că el glumeşte. Ar fi fost neplăcut pentru el noul moşier văzut acostând o fată din sat. Ar fi fost neplăcut, bineînţeles, dacă pentru Cameron Adams ar fi fost vreodată ceva jenant!

El continua să-i zâmbească, până când Riona hotărî că el ar îndrăzni şi intră în maşină. Intră repede şi el, dând drumul la motor. Apoi, înainte de a porni, se întoarse şi-i spuse:

– Pune-ţi centura de siguranţă.

Era un ordin, nu o sugestie.

Riona bombăni revoltată, amintindu-şi cât de repede conducea.

– De ce? O să am nevoie de aşa ceva?

El nu dădu nici o importanţă celor spuse de ea şi repetă:

– Pune-o!

Riona, care uitase de centură, se gândi să şi-o pună mai încet. Dar se părea că Adams nu era pregătit să aştepte atât de mult, aşa că se întinse peste ea şi-i puse cureaua. Făcând acest lucru, îi atinse sânii cu dosul palmei. În vreme ce Riona se speriase de acest contact, el rămăsese nepăsător, întorcându-se calm la locul lui, pentru a apuca volanul şi a porni la drum.

Riona se cufundă în tăcere. Niciodată nu cunoscuse pe cineva atât de arogant. Oare cine se credea el?

Ea-şi puse întrebarea şi-şi şi răspunse în acelaşi timp. Era moşierul – şi la ce-ar fi folosit să se ciondănească cu el? Voia să se trezească azvârlită afară, după ce se chinuise atât de mult să supravieţuiască în ultimii doi ani?

Trăise acolo aproape întreaga ei viaţă. Părinţii ei, ambii profesori de muzică, muriseră într-un accident de maşină când ea avea doi ani şi bunicii o luaseră să stea cu ei. Bunica murise când ea avea zece ani şi rămăsese singură, doar cu bunicul. Mai târziu avusese şansa unui loc la colegiul din Edinburg, dar în loc de asta, alesese să rămână cu el. Acesta era trecut de şaptezeci de ani şi era cam şubred. Se îngrijise de el de-a lungul mai multor atacuri cerebrale, până când, în cele din urmă, el se eliberase. Dar ea nu se considerase eliberată. Trecuseră şase luni şi încă îi era dor de bătrânul care o crescuse şi avusese grijă de ea în felul lui aspru.

– Deci, unde-i Jo în seara asta?

Întrebarea directă a americanului o smulse din gândurile ei.

– Jo?

Nu înţelegea.

– Ştii doar – prietenul tău, o ajută el.

Acel Jo, îşi reaminti Riona, despre care îl minţise că este prietenul ei.

– Lui nu-i place să danseze? continuă bărbatul.

– Eh... nu, spuse Riona cu o oarecare urmă de adevăr, deoarece câinii nu prea au tendinţa să danseze.

– Are cumva două picioare stângi? o tachină americanul. Sau chiar poate patru?

Patru? Trecu o clipă până când Riona îşi dădu seama. Deci el ştia!

– Cine ţi-a spus?

– Doctorul Macnab... După o oarecare confuzie, fără a mai pune la socoteală amuzamentul doctorului, am realizat că lui Jo îi place mai mult să alerge după oi decât să danseze.

– Oh, murmură Riona uşor.

– *Oh?* o imită el.

Amintindu-şi cine era el, ea se simţi obligată să adauge:

– Presupun că ar trebui să-mi cer scuze.

– Nu, dacă asta te deranjează, replică el recunoaşterii ei forţate. Dar o explicaţie s-ar cere. Ca de exemplu, de ce m-ai lăsat să cred că eşti încurcată cu cineva?

– N-am făcut asta! protestă Riona, uitând cine era el. M-ai întrebat dacă locuiesc singură. L-am menţionat pe Jo şi imaginaţia dumitale a completat restul.

– Ar fi trebuit să-mi spui altceva, îi atrase el atenţia.

– Oh, da. Ar fi fost foarte inteligent. Să-i spun unui străin că locuiesc singură într-o casă izolată, doar de capul meu, ripostă ea supărată, apoi, văzând că el începuse să ia curba, se răţoi... Poţi să mă laşi aici!

– Pot, dar n-am de gând, fu răspunsul lui în timp ce începuse să urce costişa şi se îndrepta spre uşa casei.

În momentul în care maşina se opri, Riona se dădu jos, spunând din obligaţie:

– Mulţumesc că m-ai adus.

Dar şi el se dădu jos, venind înspre ea.

– Ai dreptate că este cam pustiu pe aici. Te voi băga în casă, să controlez dacă n-ai musafiri nepoftiţi.

– Nu-i nevoie.

Voia să-l vadă plecat. O făcea să se simtă mai nervoasă decât orice nepoftit.

El simţi asta şi spuse:

– Linişteşte-te, n-am de gând să joc scena secucţiei. Chiar presupunând că-mi place să-mi cuceresc greu femeile – ceea ce nu este adevărat – eşti mult prea tânără pentru mine.

În teorie, Riona ar fi trebuit să fi fost uşurată de această constatare. În practică, fu tentată să-i răspundă:

– Sau poate că dumneata eşti prea bătrân pentru mine.

Dar dacă voia să-l jignească, nu reuşise. El râse scurt înainte de a replica:

– Pune-mă la încercare sau fă acest lucru imposibil.

Apoi îi înşfăcă braţul şi o grăbi spre uşa căsuţei. Îi sufla în ceafă când descuie uşa, nedându-i nici o şansă să i-o trântească în nas. Resemnată, ea-şi croi drum prin coridorul mic spre camera de zi, aprinzând luminile în trecere.

Se întoarse şi-l surprinse măsurând camera cu o expresie de nedumerire pe faţă. Riona înţelegea prea

bine. Sărăcia se reflecta în uzura mobilei şi a carpetelor, în modestia întregului cămin, dar ea refuza să-i fie ruşine de asta.

Îşi ridică faţa cu mândrie şi-l înfruntă. Dar el spuse cu simplitate:

– Dacă ne faci câte o ceaşcă de cafea, promit să n-o iau drept invitaţie.

– La ce? întrebă ea prosteşte.

El zâmbi din cauza naivităţii ei.

– Să spunem pentru a-mi prelungi şederea.

Riona continua să se încrunte. După părerea ei, deja el stătuse prea mult.

– N-am decât ceai, zise ea lipsită de amabilitate.

– Merge şi asta, replică el dând din umeri.

Nemaiavând de ales, Riona se duse drept în bucătărie, unde câinele bunicului ei o întâmpină dând din coadă, înainte de a lua o poziţie de alarmă, văzându-l pe american în spatele ei.

Dacă el găsise camera de zi urâtă, Riona ştia că bucătăria o să i se pară îngrozitoare. Linoleumul era cojit, masa şi scaunele şubrezite, iar maşina de gătit, mare şi oribilă.

El se uită în jurul lui cu un ochi critic, dar nu comentă nimic, arătând cu capul spre câine.

– Presupun că este Jo.

Se aplecă şi-i dădu câinelui o mână să i-o miroasă.

– Da, dar nu este obişnuit cu străinii, răspunse ea în timp ce câinele se dădea înapoi, refugiindu-se într-un colţ.

– Aşa câine, aşa stăpână, mormăi el.

Riona refuză să se justifice. Nu, nu-i plăceau străinii. Mai ales cei ce voiau să fie prea familiari, gândi ea, în vreme ce el își sprijinea trupul de vechiul dulap al bunicii.

– Câinele bunicului meu, replică ea cu răceală.

– Al bunicului tău... Da, doctorul Macnab mi-a spus că a murit recent.

Ocupată cu pregătitul ceaiului, Riona dădu scurt din cap, ceea ce descurajă viitoarele întrebări despre viața ei particulară.

Sau așa ar fi trebuit, dacă el n-ar fi fost gros de obraz.

– Trebuie să fie greu să te descurci singură în acest loc, continuă el.

– Mă descurc, îi replică ea, întrebându-se unde voia el să ajungă... Poate nu era o conversație de rutină... O să-mi plătesc chiria, domnule Adams, dacă asta te neliniștește.

– *Cameron,* insistă el, și nu, nu sunt neliniștit în privința chiriei. Din ceea ce am văzut în actele contabile, mă îndoiesc c-ar merita să mă îngrijorez, adăugă el cu un hohot de râs.

Riona nu-i răspunse la râs. Ce voia să spună el? Considera chiria prea mică? De-abia o putea plăti și așa.

Fața ei îi oglindea gândurile, așa că Adams punctă:

– Liniștește-te, copilă. Indiferent cât plătești pentru acest loc, este probabil prea mult.

El se uită dezaprobator în jurul bucătăriei.

Riona era împărțită între două sentimente: ușurare că el nu mărea chiria și furie că-i insulta casa.

Lipsită de puterea de a se certa, se mulțumi să-l întrebe cum preferă ceaiul, înainte de a i-l plasa fără ceremonie pe bufetul de lângă el. Nu-l invită să se așeze și nu se așeză nici ea, în loc de asta rezemându-se de chiuvetă, cât mai departe posibil de ea. Fiind o bucătărie mică, distanța dintre ei nu era mare și ea-i simțea acut prezența.

El o privea țintă, fără a pretinde c-ar face altceva și ea-și lăsă ochii în jos, spre linoleum.

– Te ajută prietenul tău? întrebă el brusc.

– Ce? se uită ea la el fără să înțeleagă.

El repetă:

– Prietenul tău. Te ajută la lucratul pământului?

Ea-și îngustă ochii. Cât de mult știa el despre viața ei?

– Cine spune că eu am un prieten?

– Nu-i nici un secret, nu-i așa?

El râse de istețimea ei și ea se încruntă drept răspuns.

– Este în Marină, nu-i așa? spuse el, ca și cum memoria ei ar fi trebuit reîmprospătată.

Bineînțeles că ea-și dădu seama la cine se referea el. Fergus Ross. Dar cine-i spusese? Sigur nu doctorul Hamish?

– Cât de serios este totul? întrebă el în timp ce ea rămânea tăcută.

– Eu... eu... Modul lui direct de a fi era uluitor... De ce vrei să știi?

El dădu din umeri şi apoi spuse:

– Bănuiesc să sunt interesat, la urma-urmei.

– De ce?

Riona chiar nu înţelegea.

– De tine, replică americanul simplu.

Glumea. Trebuie că glumea, hotărî Riona, aruncându-i o privire posomorâtă şi primind în schimb zâmbetul lui strălucitor. Precis el încerca doar s-o necăjească.

– Bineînţeles că este împotriva judecăţii mele, continuă el în acelaşi stil. Vreau să spun că nu eşti chiar genul meu. Asta nu înseamnă că nu eşti frumoasă. Eşti. Foarte.

El făcu o pauză şi-i aruncă o privire Rionei, care o făcu pe aceasta să-şi dorească să-şi fi păstrat haina pe ea.

– Te aştepţi să fiu flatată?

– La naiba, nu, răspunse el, amuzat evident de conversaţie. Mă aştept ca băieţii, de câţiva ani încoace, să fi făcut coadă pentru a-ţi spune cât eşti de frumoasă. Presupun că asta te-a ajutat să-ţi perfecţionezi tactica de a-i pune la punct.

– De ce, dumneata... Riona căuta furioasă o insultă ca să i-o azvârle, dar apoi îşi aminti încă o dată cu cine vorbeşte.

El ridică o sprânceană brună.

– Ce?

– Eu... dumneata... nu este corect! ripostă ea în cele din urmă.

– Corect? repetă el.

– Poţi să stai aici spunând ce vrei, continuă Riona, şi eu trebuie să stau şi să ascult, fiindcă eşti moşier şi eu nu sunt.

– Ce?... Era clar că el nu se gândise la acest punct de vedere şi când o făcu, râse din nou... Ce feudal. Crezi că nu te poţi certa cu mine fiindcă sunt stăpânul proprietăţii? Ce-ţi imaginezi că am de gând să fac? Să te dau afară?

Aşa fiind pusă problema, părea absurd şi Riona continuă să se apere.

– Nu ştiu. Unchiul dumitale nu era prea blând cu cei care-l contraziceau.

– Aşa am bănuit şi eu... Americanul dădu din umeri... dar eu nu sunt Sir Hector. Şi, în ciuda tentaţiei, nu cred în *droit du seigneur.*

– Ce? Riona nu auzise niciodată aceste cuvinte.

– *Droit du seigneur?* repetă el şi dându-şi seama de ignoranţa ei, continuă... În timpurile străvechi, stăpânitorul unui domeniu avea dreptul să se culce cu fecioarele din sat înaintea căsătoriei lor. Din nefericire, obiceiul nu mai este la modă de câteva secole. Totuşi, dacă vrei să-l reînvii... sugeră el cu un zâmbet lasciv, care arăta că glumea.

Riona simţea c-ar trebui să fie dezgustată, dar nu era. De fapt, pentru moment îşi imaginase două trupuri înlănţuite pe un pat cu baldachin la Invergair Hall. Se înroşi din cauza direcţiei în care o luase imaginaţia ei şi se uită în altă parte pentru a evita privirea scrutătoare a ochilor albaştri.

– Presupun că n-ai de gând să te măriţi curând, adăugă el venindu-i să râdă.

– Nu, n-am de gând! declară Riona pe un ton hotărât.

– Atunci, nu este ceva serios, conchise el în replică.

– În legătură cu ce? întrebă ea neînţelegând.

– În legătură cu Fergus Ross.

El se întorsese înapoi la întrebarea iniţială. Riona îi răspunsese, fără să-şi dea seama, negând orice plan de căsătorie. Expresia de satisfacţie de pe faţa lui era revoltătoare. Asta o împinse să proclame:

– Poate să fie ceva serios şi fără să vrei să te căsătoreşti. Poate nu cred în această instituţie.

– Atunci este O.K. Nici eu nu cred.

El îi zâmbi ca şi cum ar fi ajuns la o înţelegere şi se îndepărtă de dulap, îndreptându-şi spatele. Făcu un pas în direcţia ei şi Riona se trezi prinsă între el şi chiuvetă. Ea se grăbi să spună:

– Fergus şi cu mine avem o înţelegere, dacă te interesează.

– Aha!

Părea total neinteresat şi făcu un alt pas spre ea, fără să se grăbească.

Riona îşi spuse să nu intre în panică. Îşi zise că el se preta la un soi de joc. Păcat că nu cunoştea regulile.

Când el se opri în faţa ei, Riona spuse cu o lipsă totală de originalitate:

– Este târziu. Cred c-ar trebui să pleci acum.

– Probabil, o surprinse el aprobând-o, dar fără să facă vreo mişcare pentru a pleca... În loc de asta, întinse o mână şi-i atinse părul... Ce culoare frumoasă. Este natural sau vopsit?

– Eu... Riona rămase cu gura căscată la această întrebare.

El îşi răspunse singur:

– Aş spune că este natural.

Apoi mâna lui îi părăsi părul pentru a-i mângâia uşor pielea de pe umerii dezgoliţi de rochia de vară.

Riona spuse cu o voce nesigură:

– Cred că ar trebui...

– Să plec... da, ştiu... Degetele lui ajunseră la baza gâtului unde pulsul ei bătea nebuneşte. Se încruntă uşor... Ţi-e teamă de mine, nu-i aşa?

Grăbită, Riona declară, prea mândră pentru a spune altceva:

– Nu, bineînţeles că nu!

Pe faţa americanului se întoarse zâmbetul şi sugeră:

– Atunci trebuie să fie dragoste!

– Eu... nu fi absurd!

Acum Riona era mai mult furioasă decât speriată.

– O.K., sex, dacă preferi... Râse adânc, din piept şi-i luă mâna pentru a i-o apăsa pe pieptul lui... Oricum, inima mea bate la fel. Pipăie!

Pentru o clipă, Riona nu putu să facă altceva. Îi simţea inima galopând, aşa precum spusese şi pe a ei bătând şi mai tare. Îşi smulse mâna, dar el o apucă de mijloc.

Ochii ei zburară spre ai lui, înspăimântaţi. El se uită la ea intens, fără a mai zâmbi.

Trăsăturile lui erau marcate de dorinţă. Ea-şi scutură capul. El nu observă.

Primul sărut. Gura lui coborî spre a ei cu o încetineală infinită... Ar fi putut să se ferească, dar nu încercă. Buzele lui peste ale ei, ca o uşoară mângâiere, abia se simţeau. Oh, dar destul! Ea se trădă. Îşi deschise buzele spre el, odată cu inima.

El gemu drept răspuns, înainte ca gura lui s-o acopere pe a ei, gustându-i dulceaţa, dorinţa transformându-se în pasiune, cerând mai mult, cerând totul. Ea gemu înfricoşată, excitată. El o trase spre el, aproape, mai aproape, până când trupurile lor se lipiră şi atunci, mâinile lui alunecară pe şoldurile ei pentru a o ridica şi a o forţa să-i simtă nevoia de ea.

Prea plină de forţă, bărbăţia lui. Prea înfricoşător ca să simtă chiar în acest mod. Un sărut şi deja dorea...

– Nu!... Nu!

Se răsuci în braţele lui forţându-se să se îndepărteze.

Trecu o clipă înainte ca el să înţeleagă, apoi, peste faţa lui se aşternu o expresie de furie şi frustrare. Nu mai era nevoie ca ea să se lupte. El o lăsă să se îndepărteze.

– Îmi pare rău... Riona se trezi că-şi cere scuze, abia mai târziu întrebându-se de ce... Nu pot... Nu trebuie... Îşi scutură capul.

Sunete nearticulate, din care el trase o concluzie. Greşită. Privirea lui întunecată se îmblânzi, ca să se minuneze.

– La naiba, n-am realizat... Ochii lui îi cercetară faţa şi văzu teama înscrisă acolo... Presupun... atât de puţine fete există în zilele acestea.

Ce? Riona ar fi putut întreba, dar îl înţelesese destul de bine. Era prea tulburată ca să spună ceva.

Obrajii ei se coloraseră semnificativ, făcându-l să continue:

– Ar fi trebuit să ştiu. Se vede pe faţa ta. Dar eu n-am vrut să văd.

Riona rămase tăcută şi scutură din cap încercând să-i spună că el îi înţelesese greşit gestul.

– O.K., puştoaico. Este O.K. ..., Se îndepărtă de ea, ridicându-şi mâna ca pentru a se apăra... Nici o problemă. Te-am luat prea repede. N-o să se mai întâmple.

– Eu... eu nu sunt... o... Încurcată, Riona încerca să-i explice.

El nu-i dădu ocazia.

– Nu trebuie să spui nimic. Arată-mi doar uşa, vrei? îi sugeră el cu un zâmbet plin de autoironie.

El fusese atât de înţelegător şi de drăguţ, că Riona se simţea prost. Deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Era mai uşor să facă ceea ce propusese el şi-l conduse până la uşă.

El o părăsi cu un sec:

– Ei bine, ar fi fost nostim să continuăm... O avertiză... Ţine uşa încuiată bine, puştoaico, spuse el înainte de a se duce la maşină.

Riona stătu în prag, urmărindu-l cum înconjoară maşina şi o ia pe drumul de întoarcere. Ar fi trebuit

să fie ușurată că îl pusese la punct. Ar fi fost bucuroasă să-l fi dezamăgit.

Dar era prea puțin, fiindcă știa că nu poate manipula un astfel de bărbat. Era prea... prea plin de toate. Diferit de Fergus Ross și orice alt tânăr din Invergair. Diferit față de oricine altcineva întâlnit vreodată. El se jucase cu nervii ei și-i stârnise mândria... și-i umpluse capul cu astfel de gânduri încât îi venea să urle.

Dar, oh, el îi trezise și simțurile, iar ușurarea nu se compara cu dorul pe care-l simți când își atinse buzele încă arse de sărut.

Simțuri trădătoare. Dor nesănătos.

Sentimente care trebuiau înăbușite înainte de a o lăsa pradă durerii și deziluziei mult mai mari decât suferise vreodată în mâinile lui Fergus Ross.

Se forță să-și amintească prima și ultima încercare de a face dragoste. A numi asta iubire era, bineînțeles, un lucru total greșit. Poate că se crezuse îndrăgostită de Fergus, dar de fapt fusese doar teama de singurătate din partea ei. Iar el? Făcuse pe îndrăgostitul până ajunseseră împreună în pat, iar apoi nu se mai obosise.

Riona nu se plânsese, deoarece propriile ei sentimente se dovediseră superficiale, murind în momentul în care el îi lua virginitatea cu brutalitate. Durerea abia o atinsese și era mult mai suportabilă decât golul din suflet. Vrusese să-l iubească pe Fergus, vrusese să creadă în promisiunile lui, se culcase cu el ca să nu riște să-l piardă. Dar nu existase

iubire adevărată, doar dorință și disperare în fața unui act de intimitate lipsit de dragoste. Ea nu se plânsese când Fergus se transformase dintr-un curtezan atent într-un amant arogant, pentru că și dragostea ei se dovedise a fi un lucru fals, lipsit de substanță.

Oftase doar foarte ușurată când Fergus trebuise să se întoarcă la nava lui în ziua următoare și făcuse tot ce putuse ca să uite această poveste regretabilă. Reușise destul de bine, ceea ce spune multe în legătură cu cât îi păsa de Fergus. Dar asta își lăsase amprenta asupra ei, făcând-o neîncrezătoare în sentimente, atât ale ei proprii cât și ale altora.

Deși inima îi bătea nebunește, Riona nu folosi cuvântul iubire pentru definirea acestui ritm neobișnuit. Adevărul era mult mai adânc.

Cameron Adams o dorea. Ea-l dorea pe el. Era foarte simplu. Era periculos. Și nu exista nici un dubiu în legătură cu ceea ce avea de făcut.

Doar un nebun ar fi făcut altceva!

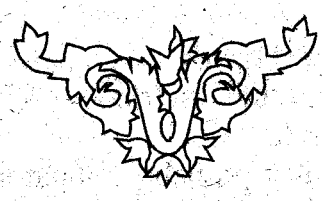

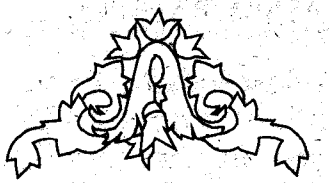

CAPITOLUL II

Invergair se întindea pe o suprafaţă mare. În teorie, ar fi fost uşor să-l evite, dar lucrurile nu decurseră aşa.

Ziua următoare, Riona merse cu bicicleta în sat pentru cumpărături şi pe drumul de întoarcere îi sări lanţul de la aceasta. Îşi goli sacoşa, întoarse bibicleta cu roţile în sus şi începu operaţia neplăcută de fixare a lanţului. Se lupta să execute această operaţie, când un BMW se întâmplă să treacă pe acolo.

Ea-l văzu prima şi-şi ţinu capul plecat, dar el opri şi o strigă pe fereastră:

– Ai nevoie de ajutor, puştiule?

Ea-i strigă peste umăr:

– Nu, mulţumesc. Pot să mă descurc..

– Riona?

El se încruntă surprins. N-o recunoscuse aşa cum era îmbrăcată în blugi, un tricou şi o şapcă sub care îşi strânsese părul.

Acum se simţea probabil obligat să-şi parcheze maşina pe margine şi să traverseze drumul pentru a-i da o mână de ajutor.

– Mă pot descurca singură, insistă ea, dar fu ignorată.

Aşezându-se pe vine lângă bicicletă, el întinse lanţul, făcând într-un minut ceea ce ea ar fi făcut în zece.

– Nu va sta fixat. Lanţul trebuie strâns. Mă mir că nu s-a mai întâmplat şi înainte.

Se mai întâmplase. De patru ori în ultimele săptămâni. Dar Riona hotărî că nu are nevoie să-i spună. Şi aşa o făcuse să se simtă neîndemânatică.

– O să te duc acasă, pentru a evita această eventualitate, continuă el, fără a zâmbi şi, înainte ca ea să poată protesta, ridică bicicleta pe capotă, încercând s-o pună în portbagaj.

Ea se mulţumi să mormăie.

– Nu cred că va intra.

Îşi dori să fi tăcut din gură când văzu că se înşelase.

– Vrei să intri? îi sugeră el după ce-i strânse cumpărăturile şi i le băgă în portbagaj.

Nu, Riona nu voia să se urce, dar nu voia nici să facă sdcandal. Deci, urcă şovăind în maşină şi stătu tăcută în timp ce el întorcea pe drumul de ţară ce ducea spre casa ei.

Tăcerea nu trecu neobservată şi el întrebă cu o voce lipsită de expresie:

– Te plictiseşti cu mine, puştoaico?

El o făcuse să se simtă copilăroasă şi ea declară drept răspuns:

– Bineînţeles că nu!

– Atunci n-ai putea să fii un pic mai amabilă? continuă el pe un ton amuzat.

Din partea Rionei se auzi un „Hmm“ deloc încurajator.

Totuşi, Cameron Adams n-avea nevoie să fie încurajat. Ajungând lângă grădina ei, se foi pe locul lui.

– Îmi dau seama că te-am luat cam tare noaptea trecută, dar n-o să se întâmple din nou. Deci, te poţi relaxa. O.K.?

– O.K., murmură Riona cu greutate.

– Prieteni? El îi oferi o mână.

– Prieteni, aprobă Riona şi suferi o strângere puternică a degetelor, înainte de a adăuga... Cu o condiţie.

– Spune-o! zâmbi el.

– Încetează de a-mi mai spune „puştoaică" spuse ea cu toată seriozitatea.

Zâmbetul lui se lărgi şi el răspunse imediat:

– De acord, puş... scumpo.

– O, Doamne, nu! Riona nu-şi ascunse dezgustul... Scumpo este şi mai rău.

– Bine, cum să-ţi spun atunci? Domnişoară Macleod? sugeră el cu ironie evidentă.

– Aşa ar merge, răspunse Riona sec şi înainte ca el s-o contrazică, coborî din maşină.

El o urmă, dându-i jos bicicleta din portbagaj.

– Mulţumesc, spuse ea forţat.

Cameron îşi scutură capul, apoi o părăsi spunând resemnat:

– Ne mai vedem, domnişoară Macleod.

Nu dacă o să te văd eu prima, gândi Riona, dar n-avu tupeul să-i spună. El o considera destul de copilăroasă, pierzându-şi interesul faţă de ea ca femeie.

Ar fi trebuit să fie mulţumită cu asta. Îşi spuse că era. Dar se mintea.

Hotărî că cel mai bun lucru era să se ferească din calea lui. Dar în realitate, se dovedi imposibil. Dimineaţa următoare, când cânta la orga din biserica satului, el era acolo, stând în strana unchiului său Hector, chiar în raza ei vizuală. De fiecare dată când făcea greşeala să se uite în sus la note, el se oprea la jumătatea cântecului şi-i zâmbea. Ea realiză că el trebuie să fi râs de ea, bucurându-se de stânjeneala ei, conştientă că nu ştia cum să-l manevreze.

Când slujba se sfârşi el părea pe punctul de a se apropia de ea. Dar Riona o zbughi prin uşa din spate a bisericii şi se îndreptă spre casa doctorului. Doctorul nu era un credincios, venea la biserică doar la nunţi şi înmormântări, dar în ochii fetei, era unul dintre cei mai înzestraţi oameni din comunitate. De la moartea bunicului el insistase ca ea să vină să prânzească cu el în fiecare duminică.

Friptura fusese preparată de menajeră, doamna Ross, şi uneori aceasta, care era văduvă, mânca cu ei.

– Astăzi suntem trei la masă, spuse doctorul Macnab când îi luă haina şi o conduse prin coridor.

Riona îi zâmbi menajerei când apăru în pragul sufrageriei.

– Rămâneţi, doamnă Ross?

– Nu, fetiţo, compania este prea rafinată pentru mine, explică femeia mai în vârstă scuturând din cap. Plec acum.

– Rafinată?

Riona simţi un nod în stomac. Doctorul fu cel care răspunse:

– Da, chiar americanul în carne şi oase... se auzi soneria... El trebuie să fie.

El? Riona n-avea nevoie să pună întrebări. Ştia. Chiar înainte de a-l auzi pe doctor spunând:

– Intră, Cameron, omule.

Şi el părea surprins s-o vadă. Era clar că doctorul nu-l avertizase.

– O cunoşti pe Riona, în mod sigur, zise doctorul Macnab în timp ce cei doi se holbau unul la celălalt.

– Domnişoară Macleod, înclină americanul capul spre ea.

Ea-i răspunse la fel:

– Domnule Adams.

Doctorul ridică o sprânceană în faţa unor astfel de formalisme şi-şi croi drum spre sufragerie.

Deşi mâncase de multe ori în casa doctorului, Riona fu aceea care se simţi nelalocul ei. În timp ce doctorul Macnab şi Cameron Adams trăncăneau despre treburile locale, ea rămase tăcută. De câteva ori doctorul încercă s-o atragă în conversaţie, dar ea era complet inhibată de prezenţa americanului.

Ascultă, totuşi, şi deduse că americanul nu intenţiona să vândă proprietatea, aşa cum propuseseră cu toţii.

– Iniţial, va trebui să angajez un administrator ca să conducă, îi explică doctorului. În afară de faptul că n-am experienţă, am treburi în America.

– Deci o să te întorci curând? îl întrebă Riona.

– Ar fi un lucru înţelept? sugeră el sec, înainte de spune... Nu, pentru următoarele săptămâni. Am reuşit să-mi iau o lună de concediu.

– Pot întreba cu ce te ocupi? se interesă doctorul.

– Lucrez în construcţii, răspunse repede Cameron Adams.

În construcţii? Riona se întreba ce o fi însemnând asta. Era zidar, arhitect, sau ce? Sigur că avea muşchii unuia care putea face o muncă fizică, dar manierele lui implicau autoritate. Doar dacă acel aer de autoritate nu se datora hainelor scumpe, ce fuseseră obţinute cu banii lui Sir Hector.

– Eşti constructor? îndrăzni Riona să sugereze.

– Aşa s-ar zice, replică el, evitând să precizeze.

– Ce construieşti? continuă ea.

El dădu din umeri.

– În principal, copertine. Extinderi de cinematografe. Uneori apartamente.

– Înţeleg.

Riona primi informaţiile cu ceea ce spera ea să fie o inteligentă încuviinţare din cap. N-avea de gând să recunoască faptul că nu înţelesese nimic. Copertine, extinderi sau ce-or mai fi fost, nu erau prea dese la Invergair.

– Observ că n-am impresionat-o deloc, remarcă Adams către doctor.

– Nu chiar, încercă bărbatul mai în vârstă să scuze lipsa ei de interes. Sunt sigur că este munca cea mai interesantă.

– Aiurea, doctore, râse americanul. Dacă ai construit o copertină, le-ai construit pe toate. Dar, cine ştie? Poate că a venit vremea unor schimbări.

– Vrei să spui că vrei să te muţi în Invergair? întrebă Riona alarmată.

– De ce nu?.... Zâmbi către faţa ei uluită... Ştii că sunt pe jumătate *scotch*.

– Scoţian, îl corectă ea. Scotch este o băutură.

– Prea bine, răspunse el cu o amabilitate care o făcu să se simtă caraghioasă.

Poate că avea dreptate. Poate că era greu să te înţelegi cu el.

Doctorul încercă să îndulcească reproşul clarificând:

– Este o greşeală destul de frecventă. Chiar şi englezii din alte provincii o fac adesea.

– O să am grijă să nu mai greşesc, declară americanul. Am impresia că va fi destul de greu ca localnicii să mă accepte. Se pare că există o opinie generală că intenţionez să cresc arenda şi să-i alung pe cei care nu pot plăti. Bănuiesc că ai crede că fiind american, mă interesează câştigul rapid şi nimic altceva.

Riona avu bunul simţ să roşească. Asta era exact ceea ce gândeau şi ceilalţi fermieri. Cu siguranţă că nu prevăzuseră la el decât un interes bănesc în această moştenire.

– Oh, sunt sigur că nu este ceva personal, îl asigură repede doctorul Macnab. Ei sunt îngrijoraţi doar de viitorul lor. N-au trecut o sută de ani de când unii

monştri i-au gonit pe cei care luaseră pământul în arendă pentru a face crescătorii de oi.

– Am auzit – încuviinţă americanul – dar oamenii nu pot crede că s-ar putea întâmpla din nou? În zilele noastre trebuie să existe legi care să oprească acest lucru.

– Posibil, aprobă doctorul, dar nu vorbim despre lege sau logică ci despre o neîncredere care s-a transmis de-a lungul generaţiilor. Şi cum mulţi dintre moşieri sunt absenţi, atitudinea se va schimba încet.

– Cum îl priveau pe Sir Hector? întrebă Cameron Adams, şi deoarece celălalt bărbat ezita, adăugă... Să fim cinstiţi, doctore, nu ştiu cum se purta el.

Doctorul luă aminte la cuvintele lui, spunând fără menajamente:

– Ei bine, Sir Hector nu era cel mai cumsecade om. Era tiranic şi uneori aspru cu fermierii lui. Totuşi a fost corect în privinţa rentelor şi, deşi a vândut unele pământuri care erau vacante, n-a izgonit oamenii.

– Este un lucru atât de rău, să vinzi fermele goale?

Era clar că Adams nu vedea lucrurile ca ei.

Riona sparse tăcerea încă o dată:

– Este, dacă se face pentru oameni de la oraş care vin doar trei săptămâni pe an.

– Da, încuviinţă doctorul Macnab într-o manieră mai blândă, este o ruşine când tinerii sunt forţaţi să plece din Invergair fiindcă nu există un loc de muncă pentru ei aici.

Cameron acceptă acest punct de vedere încuviinţând din cap, înainte de a se adresa Rionei:

– Așa s-a întâmplat cu al tău?

– Al meu? repetă ea uimită.

– Tânărul tău, continuă el. Presupun că trebuie să fi avut un motiv dacă a preferat să plece pe mare în loc de a rămâne aici cu tine.

Riona răspunse ironiei lui:

– Probabil că a descoperit că îi este greu să se descurce și cu mine.

Americanul râse, în timp ce doctorul părea și mai nedumerit. Simțea că există niște subînțelesuri pe care nu le pricepea.

– Ah, aș spune că Fergus ar fi rămas dacă ar fi putut, răspunse doctorul, dar cei doi frați mai mari ai lui care-și lucrează fâșiile destul de mici de pământ, nu prea au avut de ales. Măcar dacă ar exista ceva în afara lucratului pământului, care să-i țină pe tineri aici, adăugă el cu regret.

– Trebuie să existe posibilități, continuă americanul. Mi s-a spus că crescătoriile de somoni ar fi o afacere bună și nu este o muncă prea grea. Și mai există tricotatul și industria artizanală. Cu puțină organizare ar putea fi aducătoare de bani.

– În ce fel? întrebă Riona suspicioasă.

Deși nu tricota, cunoștea multe femei care trăiau de pe urma acestei ocupații. Acestora nu le-ar fi plăcut niște schimbări radicale.

– Din cele aflate, replică Adams, un număr destul de mare de femei lucrează pentru fabrica de tricotaje din Glasgow. Acestea, la rândul lor, se presupune că exportă lucrul de mână, pe care-l retrag de pe piață

pentru a-l comercializa la prețuri umflate. Acum, gândesc c-ar exista posibilitatea să stopăm acest proces, bucurându-ne de o mare parte din profit.

Părea simplu. Prea simplu. Riona arăta așa cum simțea – sceptică.

Doctorul fu acela acare zise:

– Vrei să faci ceva pe cont propriu?...Tricotaje – Invergair?

– Asta-i ideea, doctore, zâmbi Cameron la rândul lor. Putem angaja câțiva creatori din Londra să ne facă schițele și nu mai rămâne decât problema de marketing. Ce părere ai? o întrebă pe Riona.

Întrebarea o nedumerise. Era ușor să fie sceptică. Să vină cu idei pozitive era cu totul altceva.

– Eu... eu nu știu prea multe despre modă, recunoscu ea în cele din urmă.

– Nici eu... Dădu el din umeri ca și când n-ar fi fost o problemă... Lucrul important este să-i organizezi pe oameni s-o facă și să-i determini să muncească pentru tine.

– Mi-e teamă că nici despre afaceri nu știu nimic, mărturisi ea și-și dădu seama cum trebuie s-o fi văzut el – o țărancă proastă.

Doctorul îi luă apărarea.

– Trebuie să recunosc să este un teritoriu interzis și pentru mine, dar pare interesant. De unde ai începe?

– Ei bine, un prim pas ar fi să anagajez un consultant care să cerceteze fezabilitatea proiectului, explică americanul. Înainte de asta, totuși, ar trebui vorbit cu cele care tricotează, pentru că dacă ideea

nu li se pare potrivită, nu ajungem nicăieri. Singura mea problemă este să le abordez.

Doctorul Macnab încuviinţă din cap.

– Mi-e teamă că este o problemă. Femeile din Invergair lucrează din greu şi sunt de încredere, dar acceptă greu noile idei, în special...

– În special când vin din partea cuiva care a venit doar de cinci minute, trase concluzia Cameron Adams în locul bărbatului mai în vârstă şi amândoi izbucniră în râs.

Riona simţi nevoia să ia apărarea prietenilor şi vecinilor ei.

– Nu le poţi învinui. Unele dintre ele aşa îşi câştigă existenţa.

– Chiar aşa? Americanul era surprins în mod evident, dar continuă... În acest caz, există şi mai multe motive ca să aibă o viaţă decentă. Poate-mi poţi fi de ajutor.

– Eu? se miră Riona suspicioasă.

– Da, poţi să mergi cu mine pe domeniu, să mă prezinţi celor care tricotează, să mă ajuţi să le explic ideea.

– Regret... scutură din cap... dar nu se pune problema. Nu pot să-mi pierd timpul în loc de a-mi lucra locul.

– Nici o problemă, o contrazise el, pot să pun pe unul dintre lucrătorii de pe domeniu să-ţi facă treaba, poate chiar să facă şi niscaiva reparaţii la casă.

– Da, bine... Riona căuta o altă scuză, una la care el să nu aibă replică.

Doctorul Macnab interveni:

– Cred că Riona ezită deoarece nu s-a obişnuit nici ea cu ideea. Nu-i aşa, fetiţo?

– Da, da, se agăţă Riona recunoscătoare de intervenţia doctorului.

Scoase un oftat de uşurare când Cameron Adams zise:

– Corect... Oftatul ei fusese prematur, fiindcă el continuă... Pot aprecia asta, dar aş spune că este un motiv în plus să meargă cu mine.

– Să merg? Riona simţea că este pe teren alunecos.

– Ei bine, îmi imaginez că cele care tricotează te au la inimă mai mult decât pe mine, continuă el sec, şi sunt sigur că n-ai ezita să mă contracarezi, dacă n-ai fi de acord cu mine.

– Eu... Riona se încruntă drept răspuns. El o făcea să simtă că are un caracter dificil şi probabil că aşa şi era, deoarece nu voia să piardă zile întregi în compania lui... Dar ce părere ai de Isabel... Isabel Fraser? sugeră ea disperată. Ea ar fi mai potrivită, nu crezi? Ştie multe despre tricotat şi are mult mai multe cunoştinţe despre afaceri.

– Posibil, admise Cameron, dar Isabel nu este genul să mă contrazică. Este o fată prea drăguţă ca să facă aşa ceva, adăugă el cu un zâmbet şugubăţ.

Drăguţă! Isabel Fraser? *Drăguţă?* Rionei îi veni să explodeze la această descriere. Cât de naiv putea fi el oare? Ce uşor era de dus de nas! Dacă o

considera pe Isabel Fraser o dulceaţă, atunci era în pericol real de a sfârşi ca bărbatul numărul trei al acesteia.

Doctorul, care probabil gândea la fel, spuse cu ironie blândă:

– Da, Isabel nu te va contrazice.

Şi Riona mormăi drept completare:

– Nu cum stă ea cu ochii ca pisica pe şoarece.

Cameron părea nedumerit.

– Ca pisica pe şoarece?

– N-are importanţă, clătină Riona din cap, hotărându-se să nu-i explice că *el* era şoarecele.

De ce ar trebui să-i spulbere tocmai ea iluziile despre Isabel?

El continuă s-o privească cu ochii îngustaţi, ca şi cum ar fi vrut să continue subiectul, dar doctorul Macnab îi veni în ajutor şi-l întrebă despre planurile lui privind crescătoria de somoni.

Cameron relată intenţia lui de a merge să viziteze câteva ferme care se ocupau deja cu asta, în vederea punerii în practică a unei astfel de scheme la Loch Gair. El mărturisi că ştie foarte puţin despre pescuit şi doctorul, un pescar dibaci, o luă drept invitaţie de a-şi oferi cunoştinţele şi sfatul.

Riona rămase din nou tăcută. Intrând ultima în conversaţie şi terminând prin a dori să nu fi intrat, se hotărî să rămână rezervată, în speranţa că el renunţase la ideea de a fi ajutat de ea. Presupunea acest lucru după ce se termină masa, când se scuză

şi plecă, exprimându-şi dorinţa de a merge pe jos până acasă. Vioiciunea mersului ei era datorată senzaţiei de uşurare pe care o simţea.

*
* *

Uşurarea dură până dimineaţa următoare. La orele şapte treizeci el sosi. El şi cu Rob Mackay, unul dintre fermierii ce lucrau pe domeniu. A spune că se afla într-o dilemă nu era adevărat. Dilema implica o alegere şi ea n-avea nici una. De-abia avu timp să-i explice lui Rob ce treburi erau de făcut, că Adams Cameron o şi grăbi spre Land Rover şi plecară. O instală pe locul pasagerului şi deschise uşa din spate pentru a-i permite lui Jo să sară înăuntru.

Când în cele din urmă ea avu ocazia să protesteze, erau deja în mişcare.

– Ţi s-a întâmplat să-ţi treacă prin cap că poate eu nu vreau să fac asta? întrebă ea pe cel mai îngheţat ton de care era în stare.

Drept răspuns, el zâmbi.

– Sigur. De ce crezi c-am venit aşa de devreme?

– Dar care-i problema? insistă ea. Dacă n-aş coopera...

– O să trebuiască – continuă el să zâmbească – altfel vom petrece ziua învârtindu-ne cu maşina fiindcă eu nu ştiu unde locuieşte nici o doamnă dintre acelea.

El credea în mod evident că o convinsese, dar Riona scutură din umeri.

– Ei şi? N-o să-mi cadă nasul. Rob face treaba mea pentru astăzi.

Apoi, după ce-şi termină repertoriul, îşi încrucişă braţele şi începu să se uite pe fereastră. Land Roverul dădea posibilitatea unei privelişti frumoase. Simţea că-l poate ignora.

El o luă pe drumul spre sat şi parcă lângă magazin, unde doamna Ross şi Jean Macpherson stăteau şi trăncăneau.

– Deci, care-i drumul spre... el se uită pe o listă ce stătea pe bord... spre Annie Fac-quhar-eson?

– Fackerson se pronunţă, îl corectă Riona cu un aer superior.

– Bine, Fackerson. Care-i drumul? repetă el.

Riona nu răspunse. În loc de asta, întrebă:

– Cine a completat lista pentru dumneata?

– Isabel. De ce?

– Fără nici un motiv.

– Hai, spuse el, ce s-a întâmplat? Persoana numită Annie nu tricotează?

– Ba da, tricota, îl aprobă Riona.

– Dar s-a lăsat? încercă el să ghicească.

– Ai putea spune şi asta, răspunse ea sec, înainte de a admite. Bătrâna Annie Fackerson a murit acum o lună. Se pare că i-a scăpat din vedere lui Isabel, dacă nu cumva s-a gândit la tânăra Annie.

– Asta trebuie să fie, declară el şi citi adresa. Braeside, Ardgair.

Ea încuviinţă.

– Da, este adresa tinerei Annie. Dar nu-mi imaginez că tricotează. S-ar putea să greşesc... Riona se prefăcu a analiza această posibilitate... Mă îndoiesc totuşi. Cinci ani este o vârstă cam tânără, nu crezi?

– Tânăra Annie era doar cinci ani? întrebă el exasperat.

– Chiar asta am spus.

Riona râse în barbă, el se strâmbă, şterse numele lui Annie Fackerson de pe listă şi se uită la următorul.

– Acum, Jean Macpherson. Mai întâi de toate, este moartă sau vie?

– Vie, confirmă Riona, care o vedea pe Jean Macpherson la câţiva paşi depărtare, vorbind încă cu doamna Ross.

– Bine. Şi tricotează? Se interesă el sec.

Ea încuviinţă înainte de a zice:

– Da, dar...

– Ştiam că există un „dar", i-o tăie el. Nu-mi spune. Şi-a rupt o mână? Traversează Atlanticul vâslind cu un singur braţ? A emigrat în Noua Guinee?

– Nu, doar că nu este acasă în acest moment, îi relată Riona.

– Este plecată?

– Nu este acasă, spuse ea cu o încetineală exagerată.

Buzele lui se subţiară.

– De unde ştii? o întrebă el într-un mod care sugera că ea minte.

– Poate că sunt clarvăzătoare, răspunse Riona fără a-l ajuta, dar privirea o trăda fiindcă era îndreptată spre cele două femei.

– O.K., care din ele este? întrebă el.

Riona fu obligată să recunoască.

– Cea cu rochia albastră.

– Bine, ori mergem să vorbim cu ea acum, declară el, ori mă îndreptăţi spre a doua de pe listă.

– Eu... ezită Riona.

N-o încânta ideea de a începe o conversaţie cu Jean Macpherson în mijlocul satului, făcând publică asocierea ei cu americanul.

Fu forţată să reacţioneze pentru că el coborî din vehicul şi ea-l trase de mânecă.

– Ar fi mai bine să discutăm acasă la ea, spuse Riona şi, uitându-se pe listă spre adresa cea mai apropiată, continuă: Am putea merge acum la Betty Maclean. Este doar la câteva mile de sat.

– Bine, aprobă el şi punând maşina în mişcare, urmă traseul indicat de ea.

Pe faţa lui reapăruse zâmbetul. Nu era surprinzător. El câştigase.

Zâmbetul rămase pe faţa lui când îl prezentă lui Betty şi apoi se aşeză, ascultând în tăcere cum o informa pe femeie în legătură cu planurile lui.

Repetară performanţa în casa următoare şi mai încolo. Rionei nu-i venea să creadă. Crezuse că îndrăzneala lui va fi întâmpinată de rezistenţă din partea femeilor. Crezuse că ele vor fi suspicioase şi iritate de siguranţa lui.

În loc de asta, ele se lăsară cuprinse de entuziasmul lui şi copleşite de farmecul său. Faptul că le invita să contribuie cu orice idee la schema lui făcu să-i crească popularitatea.

În cele din urmă, Riona fu aceea care le sfătui să fie mai precaute, şi, deşi Cameron Adams nu intervені, femeile n-o luară în seamă.

– Lumea se schimbă, Riona, fetiţo, şi noi trebuie să ne mişcăm odată cu vremurile, îi spuse Aggie Stewart, cea mai bătrână dintre cele care tricotau, la cei şaptezeci şi patru de ani ai săi.

După aceasta, ea renunţă şi se limită la a-l informa cum să ajungă la fiecare gospodărie şi dându-i informaţii în legătură cu membrii acesteia. Până târziu, după-amiază, văzuseră în total şase femei. Era doar o parte din femeile care practicau tricotatul în zonă, dar Riona se simţea sătulă. Deci, când se întoarseră înapoi la casa ei, ea-i spuse că acestea o să le informeze şi pe restul în legătură cu ideile lui.

– Posibil, acceptă el, dar vizitând câteva, sunt obligat să le vizitez pe toate. Altfel celelalte se vor simţi jignite.

Riona înţelese punctul lui de vedere, dar spuse:

– Ei bine, eu nu-ţi pot fi de ajutor. Am prea multe de făcut în gospodărie.

– Nici o problemă, o să ţi-l aduc pe Rob din nou, răspunse el. Poţi să-i dai o listă cu ce este de făcut şi dacă el are timp, poate să-ţi facă şi câteva reparaţii.

– Nu, mulţumesc, refuză ea cu brutalitate. Pot să-mi fac singură reparaţiile.

– Poţi? o provocă el uitându-se prin curtea din spate.

Cotețele erau părăginite. O uşă atârna din toc. Locul unde stăteau găinile, gol acum, era mai mult

găuri decât scânduri, iar peretele de piatră era deteriorat din loc în loc.

Când ochii lui se întoarseră către ea, Riona mormăi:

– Fac tot ce pot.

Dădu să coboare din Land Rover, dar el o apucă de braţ.

– Hei, n-am spus altceva. Dar este peste puterile tale, o fată singură.

Dacă modul lui de comportare era prevenitor, Riona era prea încordată ca să observe.

– Mă pot descurca, se răţoi ea, dar dacă te gândeşti să-ţi iei înapoi gospodăria, poţi să continui să insişti.

– Ce? se miră el de această ieşire.

De fapt nici cel mai mare actor n-ar fi putut imita surpriza lui.

Riona ştia că era nedreaptă şi neînţelegătoare, dar nu se putea opri. Nu era în stare să gândească raţional cu el în preajmă. Ea-i aruncă o privire care era un amestec de rugăminte şi acuzare, înainte de a-şi elibera braţul şi a sări din Land Rover. Jo, câinele, sări şi el dar se îndreptă spre dealuri pentru hoinăreala de seară.

Cameron o prinse pe Riona lângă casă şi o forţă să-l privească în faţă.

– Ce se întâmplă cu tine? Chiar crezi că vreau să te evacuez? întrebă el supărat.

– Eu... ochii Rionei se îndreptară către el şi orice protest îi muri pe buze.

Indiferent ce voia de la ea, nu era căsuţa de pe deal.

Se uitară unul la celălalt pentru o clipă ce păru nesfârşită şi ea îşi dori să retragă toate răutăţile pe care i le spusese. Dar în cele din urmă, nici un sunet nu-i ieşi de pe buze şi el renunţă scoţând un oftat exasperat când îi lăsă braţul şi făcu stânga-mprejur.

Îl urmări cum se urcă înapoi în Land Rover, trânteşte uşa şi pleacă fără a se uita înapoi. Ochii i se umplură de lacrimi, dar ea le înlătură. Ea provocase scandalul. Vrusese să fie lăsată în pace. Şi atunci de ce plângea?

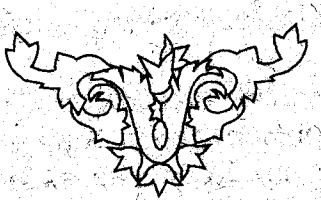

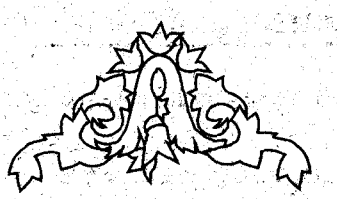

CAPITOLUL III

Şi de ce se simţi fericită când văzu Land Roverul apărând a doua zi în capătul dealului? Nu era logic, dar ea nu mai aşteptă să-şi analizeze emoţiile şi se repezi pe scări în curte, să-l întâmpine. Se opri brusc când îl văzu pe Rob Mackay cu el.

Rob o salută, dar Cameron o ignoră, înainte ca amândoi să înconjoare maşina şi să înceapă să descarce lemne, tablă şi o trusă de unelte. Se părea că urmau să aibă loc reparaţii, indiferent dacă ei îi plăcea sau nu.

Când terminară de descărcat, Rob începu să ducă materialele spre coteţe, în timp ce Cameron se îndreptă spre ea. Jo începu să dea din coadă, trădându-şi bucuria pe care Riona era prea mândră ca s-o arate. Cameron mângâie câinele, dar expresia lui rămase rece când se uită spre Riona. Îi întinse un plic.

– Ce-i asta? Fericirea Rionei se evaporase.

– Nu te nelinişti. Nu este o notă de evacuare, răspunse el grav şi i-l îndesă în mână. Citeşte cu atenţie înainte de a semna.

El se îndepărtă şi Riona crezu că pleacă, dar în loc de asta, Cameron se apropie de zidul de piatră şi,

spre mirarea ei, începu să dezgolească o porţiune de perete ce trebuia reparată.

Riona rămase nemişcată o clipă, observând cum el scotea bucăţile de piatră fără efort şi se întrebă încă o dată ce-o fi făcând el în America. Când vorbise cu doctorul, păruse un bărbat manierat, cu idei sofisticate şi un aer impunător. Aşa cum lucra acum în curtea din spate, putea trece drept un muncitor de pe un şantier de construcţii, care nu se temea să-şi murdărească mâinile. Care dintre ei era adevăratul Cameron Adams?

Indiferent de asta, el era stăpân acum şi ea nu se putea măsura cu el. Dacă Riona voia să-şi reamintească acest lucru, acesta era materializat prin plicul pe care-l ţinea în mână. Îl duse înăuntru şi se aşeză la masa din bucătărie învârtindu-l în mână. Cameron cel de ieri n-ar fi făcut asta; stăpânul ei, da. El încercase să fie prietenos, iar ea fusese ţepoasă. Orice ar fi fost în plic, o merita probabil.

Ea se înşelase. Nu ghicise. Citi de două ori documentul din interior, căutând o cursă, dar nu găsi nici una. Era o înţelegere, oferindu-i uzul proprietăţii pe toată durata vieţii, chiria rămânând relativ stabilă, creşterile viitoare fiind limitate doar la coeficientul de inflaţie şi nefiind influenţate de îmbunătăţirile şi reparaţiile făcute de către administraţia domeniului. Era o formă standard cu adaosuri scrise de mână şi certificate de martorii Agatha Mackenzie şi Morag Mackinnon, menajera şi fata în casă de la Invergair Hall. Asta îi conferea securitate şi n-o costa nimic,

fiind mult mai generoasă decât avea ea dreptul, după felul în care se comportase.

Trecu un timp până când se hotărî să iasă afară la el. Își pregăti un discurs de mulțumire și scuze, dar în momentul în care ajunse lângă el, totul i se învălmăși în cap.

El n-o observă de la început. Lucra concentrat, dezbrăcat până la brâu în soarele cald de iunie. Era bronzat, dovedind că era obișnuit să lucreze afară.

Riona se opri brusc, rămânând cu ochii pe spatele lui lat pe care curgeau stropi de sudoare. Respirația i se opri și ea se întrebă dacă se putea spune despre un bărbat că este frumos. Dacă da, atunci Cameron Adams era.

El trebuie să-i fi simțit prezența. Se îndreptă și se întoarse dintr-odată, iar ea se înroși, ca și cum ar fi fost vinovată de ceva. Arătă cu capul spre plic:

– Ai semnat?

– Eu... nu... totul este în regulă, se bâlbâi ea. Nu era nevoie. Am fost proastă... ieri, vreau să zic. Îmi dau seama că vrei să mă evacuezi.

– Chiar? păru el bănuitor din cauza tonului ei umil.

Ea încuviință din cap.

– Presupun c-am fost... ei bine, așa cum spui, greu de înțeles, recunoscu ea ridicându-și fața.

El ridică surprins o sprânceană la ceea ce intenționase a fi o scuză, apoi cedă cu generozitate:

– Nu știu, poate a fost și greșeala mea. Când am o idee mă aștept ca ceilalți să fie de acord cu ea.

Bănuiesc că nu sunt obișnuit cu fetele scoțiene grele de cap, care judecă după mintea lor.

Un zâmbet făcu din ultimele vorbe un compliment și Riona îi întoarse zâmbetul, dar era un răspuns automat. Ochii lor spuneau mai multe atunci când se întâlniră și recunoșteau realitatea sentimentelor care-i animau.

Era ceva fizic, nu o atracție simplă, ci una foarte puternică. Felul în care o privea o făcu să simtă un nod în stomac, inima i-o luă razna, capul îi deveni ușor și instinctul o avertiză să i se opună din nou. Voia să se lupte cu el pentru că părea cel mai sigur lucru care trebuia făcut.

– Deci, de data asta te întreb, spuse el susținându-i privirea, vrei să mergi, te rog, cu mine și să mă prezinți altor doamne, în această după-amiază?

El făcea ca totul să fie ușor. Trebuia să spună doar „nu". Dacă ar spune „nu" el n-ar mai plictisi-o din nou.

– Eu... da, O.K., spuse ea grăbită, obosită brusc de a mai fi înțeleaptă și sensibilă și sigură pe ea.

El nu-și ascunse satisfacția. O înfrânsese în felul lui, așa cum procedase de sute de ori, probabil, cu alte femei din calea lui, pe care le lăsase fără replică.

– Acum, nu, când mă gândesc... încercă ea să iasă din încurcătură.

Cameron n-o lăsă.

– Uuf! Nu te mai gândi. Lasă-te mai bine pradă instinctelor.

– Eu... Riona deschise gura să-l contrazică, dar nu-i veni în minte nici o scuză care să nu fie jalnică.

El continuă repede:

– Ei bine, ar fi mai bine să termin treaba pe care am început-o.

Îi arătă Rionei porţiunea de perete pe care o repara. Rionei i se păru impresionant ceea ce făcuse el.

– Cu asta te ocupi ca să trăieşti? Vreau să spun, construieşti?

Întrebarea păru să-l amuze când răspunse:

– Nu există astfel de pereţi în Boston, dar da, s-ar putea spune că sunt în acelaşi domeniu.

– Un fel de şef? întrebă Riona care nu-l credea un muncitor obişnuit.

– Un fel, îi confirmă el. De ce? Sperai la cineva mai mare?

– Nu, bineînţeles că nu! negă Riona cu vehemenţă. N-are importanţă pentru mine ceea ce faci. De ce m-ar interesa?

– Fără motiv... El nu dădu nici o importanţă privirii ei posomorâte şi-i zâmbi, încheind conversaţia... Ne vedem mai târziu.

Nu era o întrebare, ci o constatare şi el se întoarse cu spatele reîncepându-şi treaba. Realizând că fusese expediată, Riona se îndreptă spre casă, apoi se răzgândi. Îl fluieră pe câine şi o luă spre dealuri. Urcă până la oi şi le mută pe o păşune alăturată, cu ajutorul câinelui. Nu dură mult. La şaisprezece ani, Jo îmbătrânise, dar era încă un câine excelent de turmă. Dresat de bunicul ei, n-avea nevoie să fie îndrumat.

Riona nu se grăbea să se întoarcă acasă şi se aşeză jos pe una din pietrele care se aflau pe deal. Din acel punct îşi putea vedea curtea. Cameron Adams îşi părăsise munca temporară de reparare a peretelui şi-l ajuta pe Rob să înalţe noile scânduri împrejurul coteţului de găini. Era prea departe ca să audă ce vorbeau dar îşi dădea seama că se înţelegeau. Se părea că noul stăpân nu se ţinea la distanţă de lucrătorii de pe domeniu, aşa cum făcea Sir Hector.

Dar el era încă stăpânul, îşi aminti Riona. Putea fi un lucrător în construcţii în Statele Unite. Putea să fi avut o educaţie limitată. Putea proveni dintr-un mediu umil. Dar în Scoţia, moştenirea îl punea deasupra celor de o teapă cu ea.

Îşi putea spune că este la fel de bună ca şi Cameron Adams, oricând. Putea chiar crede. Dar asta nu schimba lucrurile. Niciodată nu va fi potrivită pentru el.

Potrivită pentru ce? Buzele Rionei se strânseră când recunoscu absurditatea gândurilor sale. Lui Cameron nu-i păsa dacă ea era potrivită sau nu. Era atras de ea din raţiuni sexuale, pur şi simplu. Ştia asta. Nu era o proastă şi, în afară de asta, el fusese destul de clar.

Cât despre ea? Riona se întrebă în timp ce-şi îndrepta privirile către el. Dezbrăcat încă până la brâu, Cameron se întorsese la repararea peretelui. Chiar şi la această distanţă, ea simţea puterea lui de atracţie şi trupul îi fremătă de o dorinţă necunoscută. El lucra fără pic de efort, cu mişcări puternice şi uşoare.

Probabil că ar fi făcut dragoste la fel. Riona ştia destul ca să-şi închipuie asta, şi nu era atât de inocentă pe cât îşi imaginase el.

Gândurile ei se îndreptară din nou spre Fergus şi scurta lor relaţie. Îl cunoscuse pe acesta din copilărie. Merseseră la aceeaşi şcoală, deşi el era cu câteva clase înaintea ei. Cu părul roşu şi frumuşel, se bucura de un mare succes în rândul fetelor şi o ştia. Riona fusese printre puţinele care rezistaseră farmecului lui, ceea ce-l făcuse s-o urmărească, printre alte idile pe care le avea.

Plecase la Marină, dar se întorsese de Crăciun, pentru şase săptămâni. Riona, care era împărţită între munca în gospodărie şi îngrijirea bunicului bolnav, uitase de perioada sărbătorilor. Când Fergus apăruse şi se oferise să-i dea o mână de ajutor, păruse un semn al Cerului. Dacă ar fi fost mai puţin obosită sau mai puţin tristă – deoarece bunicul ei murea puţin câte puţin sub ochii ei – Riona s-ar fi întrebat ce doreşte Fergus în schimb.

Bunicul murise la o lună după Crăciun. Reuşise să treacă prin funeralii, dar mâhnirea îi fusese teribilă. Salvarea venise din muncă. Căderile de zăpadă au apărut câteva zile mai târziu, iar turma trebuia strânsă de pe deal. Fergus lucrase alături de ea trei zile extenuante, ultimele dinaintea plecării.

Nu prea fusese o împrejurare romantică să scoţi oile din zăpadă, uneori moarte, dar aceste lucruri o făcuseră să fie vulnerabilă şi cu nervii la pământ. Amărâtă şi disperat de nefericită, se întorsese spre

Fergus, căutând dragoste, confort şi un remediu pentru suferinţa ei.

Nu-l învinovăţea pe Fergus că profitase de situaţie. Ea fusese aceea care se amăgise. Numind acea dependenţă faţă de el, dragoste. Ea fusese cea care dorise să creadă, chiar dacă pentru scurtă vreme, în declaraţiile lui Fergus şi devotamentul lui, în loc să-şi amintească despre celelalte fete care, fără îndoială, auziseră aceleaşi lucruri de la el.

Şi apoi, când intimitatea distrusese această iluzie a iubirii, se simţise prea murdărită ca să-i reproşeze lui Fergus atitudinea adoptată de el ulterior. Nu urmase nici un „Te iubesc" şi-n loc de asta îl avusese în faţa ochilor pe vechiul Fergus, plin de el şi umflându-se în pene că ştiuse că într-o zi o va avea. Ea nu spusese nimic, dorindu-şi să-l vadă plecat. El îi promisese să-i scrie şi ea fusese uşurată că n-o făcuse. Nu mai voia decât să uite cât fusese de slabă şi proastă.

Poate că uitase mult prea repede, fiindcă se afla din nou în aceeaşi situaţie, acceptând ajutorul unui bărbat şi întrebându-se care va fi preţul. Se uită din nou la Cameron Adams, forţându-se să înfrunte faptele. El nu-şi prăpădea o dimineaţă zidind piatra veche, doar de dragul sănătăţii. Nu-i oferea un nou contract de închiriere doar fiindcă dorea să devină Moşierul Anului.

Adevărul era că o voia în acelaşi mod ca Fergus, după care şi-ar lua tălpăşiţa la fel de uşor. Singura diferenţă era că simţămintele ei faţă de american nu

erau un amestec patetic de recunoştinţă şi vinovăţie. Erau mult mai puternice şi periculoase – şi doar un nebun ar ignora clopotul de alarmă ce se declanşa în capul ei de fiecare dată când el era în apropiere.

Riona coborî dealul hotărâtă să se sustragă farmecului incredibil al americanului. Pregăti prânzul pentru el şi Rob, apoi rămase rece şi distantă în timpul mesei.

Păstră distanţa şi când reluară turul pe la casele celor care tricotau, dar el nu observă ori nu-i păsă. Îşi folosi farmecul asupra bătrânelor doamne în timp ce discuta despre o întreprindere de tricotaje şi le lăsă pe acestea, în mod clar, copleşite de magnetismul personalităţii sale.

Riona nu le învinuia. Era greu să-i rezişti. Îl observa cum zâmbeşte şi inima îi sărea din piept. Îi asculta vocea adâncă şi autoritară simţind un fior de-a lungul spinării. Îi simţea căldura îndreptată spre oamenii simpli din Invergair, dar totuşi îi recunoştea superioritatea. Şi-n tot acest timp, trebuia să-şi reamintească că el nu era pentru ea.

Era îndrăgostită de el? Mai târziu, Riona recunoscu că poate era. Dar continuă să nege acest lucru, continuă să fie greu de înţeles, în speranţa că asta o va salva.

Poate că el înţelesese că rezistenţa ei este forţată, fiindcă răceala ei nu-l stingheri. O aduse din nou acasă, fără să facă aranjamente pentru zilele

următoare, apoi, pur şi simplu, în dimineaţa care urmă se întoarse în Land Rover-ul închiriat, împreună cu Rob.

Riona se simţi din nou fericită că-l vedea întorcându-se. Era absurd, mai ales că ar fi vrut atât de mult să-l îndepărteze.

– Am aranjat să vizităm o crescătorie de somoni, în apropiere de Garloch, zise el, când Rob dispăru spre curtea din spate. Nu sunt sigur de drum. Mă întrebam dacă vii ca ghid al meu.

Nu. Asta ar fi trebuit să spună ea. Apoi, el s-ar fi urcat în Land Rover şi ar fi plecat. Dar Riona nu voia să spună „nu". Mai voia doar o zi, o zi în care n-ar mai fi fost bosumflată, s-ar fi bucurat... înainte de a rupe orice prietenie cu americanul.

Ea încuviinţă din cap, apoi, arătând spre blugii ei tăiaţi şi tricoul de pe vremea bunicii, spuse:

– Trebuie să mă schimb?

– Nu, eşti bine, replicase el cu ochii pe faţa ei şi nu pe haine.

Şi el era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă, dar nu era acelaşi lucru. Hainele lui demonstrau bani, pe când ale ei lipsa lor. Dar lui părea să nu-i pese şi-i apucă braţul înainte de a se putea răzgândi, instalând-o în Land Rover.

Luându-şi hotărârea de a fi ea însăşi în această zi, Riona deveni o fată diferită. Merseră cu geamurile deschise, briza mângâindu-le feţele, în timp ce el vorbea despre crescătoriile de somoni pe care le

plănuia şi chiar uită pentru un timp că el era stăpânul, iar ea o simplă lucrătoare de pe domeniu. Îşi permise să zâmbească şi să râdă, trădând o fire la fel de plăcută ca şi figura ei.

Au ajuns la destinaţie târziu, în cursul dimineţii şi după un tur împrejurul crescătoriei sărăcăcioase, începu călătoria spre casă. Riona nu-şi pusese întrebări asupra faptului că el nu-i ceruse îndrumări privind direcţia. Nu-l întrebă nici când el o anunţă că opreşte pentru prânz, în drumul de întoarcere, până când el nu parcă maşina pe malul nisipos de la Loch Gair.

– Dar nu există nici un loc de mâncat aici, spuse ea, gândindu-se că el o s-o ia pe jos spre cel mai apropiat han.

– Nu-i nimic. Doamna Mackenzie ne-a preparat un mic picnic, explică el şi coborî să ia un coş din portbagajul maşinii.

Îl cără coborând panta şi Riona îşi scoase sandalele când ajunseră la plajă. Era o zi frumoasă, soarele amiezii era sus pe cer reflectându-se în apa de cristal a lacului. Era un loc perfect pentru picnic, amplasat pe nisipul moale, unde liniştea era întreruptă doar de zgomotul valurilor care loveau ţărmul.

Deodată, Riona se simţi nervoasă ca o vrăbiuţă. Îngenunchind pe cuvertura adusă de el îl observa cum despachetează mâncarea şi scoate dopul la sticla cu vin, apoi scutură din cap când el îi oferi un pahar.

– Eu nu beau, spuse ea aproape sinceră.

– Niciodată? El ridică o sprânceană ce trebuia să fie ironică.

Se trezi reacţionând puritan şi spuse:

– Bunicul meu considera că alcoolul tulbură mintea, înceţoşează conştiinţa şi distruge sufletul.

– Măi să fie!... Cameron încercă să-şi ascundă un zâmbet... Presupun că el era un om religios.

– Deloc, îl contrazise Riona. El credea că religia este o cârjă pentru slăbiciune şi o scuză pentru morală.

Din nou el ridică o sprânceană.

– Bunicul tău era cu certitudine un bărbat cu o opinie puternică.

Deşi în tonul lui Cameron nu era nici un fel de critică, Riona încă stătea în defensivă. Îl iubise pe bunicul ei, chiar dacă ceilalţi îl consideraseră urâcios şi cu prea multă personalitate. Avusese grijă de ea în felul lui propriu, deşi nu-i prea arătase afecţiune, dar o învăţase să fie puternică şi reţinută... Când avusese de ales întfe a merge la colegiul din Edinburg şi a rămâne cu bunicul, pentru a avea grijă de el, nu stătuse la îndoială. Lui îi datora totul – inclusiv talentul muzical.

– Poate, dar respecta şi opiniile celorlalţi, declară ea, admiraţia faţă de bunic nediminuându-se.

– Ceea ce, după toate socotelile, îl situează deasupra unchiului meu, Sir Hector, comentă

Cameron drept răspuns, apoi întrebă... Cei doi, s-au întâlnit vreodată?

– Oh, da. Se încruntă amintindu-şi.

– Cine a fost mai tare? întrebă el cu încăpăţânare.

Riona zâmbi.

– Aş spune c-a fost o ceartă. Sir Hector avea o petrecere cu musafiri de la Londra şi s-a hotărât să facă o festivitate la Hall. Se aştepta ca bunicul meu Roddy şi prietenii lui să cânte pe gratis. Ei bine, bunicul i-a spus că o să cânte la orgă gratis, la înmormântarea lui, dar nicăieri în altă parte şi Sir Hector aproape a făcut un atac.

– Dar a plătit? zâmbi Cameron.

– Desigur, şaizeci de lire. N-a avut ce face, punctă Riona, fiindcă le promisese prietenilor lui o adevărată seară scoţiană.

– Nu sună ca o provocare ci mai curând ca o victorie pentru bunicul tău, judecă cu admiraţie Cameron.

Riona scutură din cap.

– Nu, Sir Hector n-a uitat niciodată. Vezi, în următorii ani, a trimis zidari să repare toate casele de pe domeniu, dar, nu se ştie cum, casa noastră a fost omisă.

– De aceea este într-un astfel de hal, conchise Cameron încruntându-se. Şi de aceea respingi ajutorul meu? fiindcă sunt nepotul lui Sir Hector?

Riona dădu din umeri. Nu era chiar aşa de simplu, dar nu era înclinată să-i explice sentimentele amestecate pe care le avea faţă de el.

El n-o presă şi se întoarse spre coşul de picnic. Îi întinse o farfurie ca să se servească singură. Flămândă, Riona îşi luă cât putea să mănânce.

Cameron zâmbi aprobator.

– Este o adevărată ocazie să fii cu o femeie care nu-şi controlează tot timpul greutatea.

Pentru o clipă, Riona se simţi nespus de încântată de a fi privită ca o femeie, dar mai apoi se mohorî, întrebându-se dacă această remarcă nu era cumva o insultă mascată. Poate că el îi sugera c-ar trebui să-şi supravegheze greutatea?

– Presupun că cea mai mare parte a prietenelor dumitale sunt foarte slabe – ca manechinele ce se văd prin reviste, răspunse ea în cele din urmă.

Dar chiar dacă îi auzi nemulţumirea din voce, el tot zâmbi înainte de a-i spune:

– De ce presupui că am prietene, la plural?

– Eu... Riona se încruntă la această întrebare. Avea dreptate. Aşa presupusese ea... Nu ştiu. Mi-am imaginat c-ai avea fiindcă eşti singur.

– Mai multe, ca să n-am obligaţii? glumi el înainte de a confirma. Da, trebuie să recunosc că ai dreptate. La cei treizeci şi cinci de ani ai mei, ca celibatar înrăit, m-am întâlnit cu câteva femei. Bănuiesc că ai putea să mă descrii ca un monogam în serie.

– Ca ce? întrebă ea nedumerită.

– Un monogam în serie, repetă el. Asta înseamnă că am întâlnit o femeie după alta, dar doar cu una singură într-o anumită perioadă.

– Oh.

Riona nu ştia cum să ia asta, dar un zâmbe
pieziş îi zise că el se distra nedumerind-o. Se hotă
să lase baltă subiectul legat de viaţa l
sentimentală şi-şi concentră atenţia asupra hran
din farfurie. Se servise cu puí rece şi salată şi totu
era foarte gustos, dar căldura îi uscase gâtul şi a
fi băut ceva.

O văzu cum se uită pofticioasă la vinul pe care
îl sorbea şi-i turnă un pahar.

– Aici, lichidul acesta cu greu poate fi clasific
drept alcool.

Ea luă paharul şi îl mirosi înainte de a-l duce l
buze. Nu mirosea şi nici nu era atât de tare c
whisky-ul. Strălucea ca un cristal, mirosea a soare ş
pişca un pic la limbă. Era primul pahar de şampanie
franţuzească al Rionei şi avea un gust delicios.

– Îţi place? Cameron zâmbi când îi văzu faţa.

Ea încuviinţă din cap.

– Este ca o limonadă pentru adulţi, spuse ea
impulsivă, făcându-l să râdă.

– Chiar asta şi este, o aprobă el, turnându-şi al
pahar.

Riona îşi termină paharul şi el i-l acoperi cu palma
avertizând-o:

– Numai că nu trebuie băut prea repede.

– Dar nu este alcool adevărat, îi reaminti Riona
ceea ce-i spusese şi el se strâmbă.

– Şi da şi nu, spuse el retrăgând constatarea
anterioară în timp ce o sfătuia... Poţi să te ameţeşti şi
din asta.

Riona se strâmbă şi ea. Nu se simţea beată, nici măcar ameţită. Se simţea doar bine şi când termină cel de al doilea pahar se simţea şi mai bine. Îşi ridică paharul pentru a fi umplut.

El ezită o fracţiune de secundă, dar în faţa zâmbetului ei larg, goli sticla în paharul fetei.

Riona deveni vorbăreaţă. Îl întrebă despre părinţii lui, şi el îi povesti despre mama lui care fusese nepoata lui Sir Hector şi care murise de cancer când el avea opt ani. Tatăl său se recăsătorise când el avea treisprezece ani.

– O placi pe mama ta vitregă? întrebă ea fără a-şi ascunde seriozitatea caracteristică omului băut, dar care nu-şi dă seama de acest lucru.

El ridică dintr-o sprânceană şi scutură din cap.

– Nu prea. Am numit-o femeia scorpie.

– În spate? se interesă ea.

– Nu, în faţă, admise el şi amândoi izbucniră în râs.

– Ai fraţi şi surori? îşi continuă Riona rechizitoriul.

El dădu din umeri.

– O soră vitregă, Melissa.

– Mai tânără sau mai bătrână?

– Mai tânără cu zece ani.

Riona nu era atât de beată ca să facă socoteala vârstei Melissei, care trebuie să fi avut în jur de douăzeci şi cinci de ani. Era totuşi suficient de beată ca să facă o remarcă lipsită de logică:

– Presupun că are un trup de manechin.

El păru surprins şi apoi zise amuzat:

– Printre altele, da, Mel este foarte subţire.

– Cred că este şi frumoasă, adăugă Riona simţind brusc că-i pare rău de ea însăşi.

– Senzuală, o aprobă el cu un râs în voce. De ce întrebi?

– Fără motiv, proclamă Riona, având aproape o senzaţie de neplăcere pentru fata pe care n-o cunoscuse niciodată. Este deşteaptă?

– Are diplomă universitară, stabili Cameron, lăsând-o pe Riona să bănuiască că asta însemna ceva. De fapt, trebuie să recunosc, este aproape perfectă şi este imposibil să găseşti un bărbat care să i se potrivească, adăugă el cu un zâmbet în ochi când o privi pe Riona.

Ea consideră acest zâmbet adresat Domnişoarei Perfecţiune, sora lui vitregă şi se trezi spunând cu tărie:

– Dacă este atât de perfectă, este de mirare că nu te oferi ca voluntar. La urma-urmei, nu este sora ta bună, nu-i aşa?

– Nu, sigur că nu este, afirmă el, şi, da, s-a sugerat că Melissa şi cu mine am face o pereche ideală.

Sugerat de cine? Se miră Riona, dar nu întrebă. Deja îşi dorea să nu fi fost atât de curioasă. Ştiuse că trebuie să mai fi fost femei în viaţa lui. Chiar era nevoie să le cunoască numele sau să audă cât erau de perfecte?

Ea închise subiectul şi spuse brusc:

– Cred că mă duc să fac o plimbare.

Sări în picioare şi se clătină uşor, surprinsă cât de uşor îşi simţea capul.

– Cred că o să merg cu tine, o anunţă Cameron cu alt zâmbet şi o urmă.

Riona voia să i se opună, dar n-avea energia necesară, iar el îi luase deja mâna şi o conducea de-a lungul plajei.

Cu alţi bărbaţi, Riona era conştientă de propria ei înălţime – un metru şaptezeci şi cinci, în picioarele goale. Cu Cameron Adams, era conştientă de a lui. Capul ei îi ajungea abia la bărbie. Mâna ei dispăru într-a lui. El o făcea să se simtă foarte feminină şi vulnerabilă.

Merseră în tăcere pe nisip până când plaja se sfârşi în faţa unei stânci, apoi se întoarseră să se uite la apa ce clipocea la picioarele lor şi la dealurile de pe malul opus acoperite cu tufişuri galbene şi flori roşiatice.

– Există undeva pe lume un loc atât de frumos? se întrebă Cameron tare, înainte de a-şi dezlipi privirea de pe acea vedere şi a o îndrepta către ea.

– Nu ştiu, recunoscu Riona. Eu n-am locuit decât aici.

– Şi nu te-ai gândit niciodată să pleci? La colegiu sau la un serviciu? întrebă el încruntându-se un pic.

Riona presupuse că-i spusese despre Colegiul Regal de Muzică, dar era sigură că el n-o crezuse. O auzise cântând doar muzică populară scoţiană.

– N-a fost posibil, zise ea în cele din urmă şi, inconştient, faţa i se întunecă.

– Din cauza bunicului tău, concluse Cameron. Doctorul Hamish zicea că l-ai îngrijit până în ultima clipă. Trebuie să-ţi fi fost greu.

Riona scuturã din cap contrazicându-l.

– L-am iubit, zise ea simplu şi se întoarse cu spatele la el.

El o apucă de braţ şi o întoarse cu blândeţe. Văzu umbra lacrimilor în frumoşii ei ochi verzi.

– N-am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, declară ea, chiar dacă o lacrimă i se prelingea pe obraz.

El îşi apropie un deget şi o şterse. Ea-şi aplecă faţa şi închise ochii pentru a-şi opri altă lacrimă. Se simţea prost. În mod normal, nu plângea atât de uşor. Ba nu plângea deloc.

El îi ridică obrazul şi-i şterse faţa încă o dată. Ea încercă să pară tare, dar buza de jos îi tremură din cauza compasiunii din privirea lui. Încercă să-şi întoarcă privirea dar el îi cuprinse obrajii cu mâinile.

– Poţi să plângi cu mine, zise el mângâindu-i pielea şi apoi părul.

Riona îi simţea mila, dar n-o voia. O irita şi mila lui, dar şi el, chiar dacă fiecare simţ al ei spunea altceva. Buzele ei se desfăcură pentru a protesta, dar cuvintele i se opriră în gât când el îşi ridică şi cealaltă mână pentru a-i cuprinde capul.

Dintr-odată i se părea greu să respire. Îşi umezi buzele uscate, provocatoare fără să vrea, iar ochii lui urmăriră mişcarea şi apoi şi degetele sale. El îi urmări

conturul gurii observându-i faţa. Îşi aplecă faţa încet, dându-i ei ocazia să se retragă.

Şi, chiar dacă mintea ei spunea „nu trebuie să-l las", inima transmitea un alt mesaj. Buzele lui le atinseră pe ale ei, blânde la început – ca o briză pe gura moale, de copil. Poate că asta-i tot ce-ar fi făcut el – s-o sărute cu tandreţe – dacă gura ei nu s-ar fi deschis ca o floare, căutând mai mult decât răcoarea respiraţiei lui, dorind gustul lui, cald şi umed peste gura ei.

Îşi ridică faţa spre el şi fu pierdută. El o strânse mai tare şi gemând, îi acoperi buzele cu ale lui. O sărută cu o senzualitate brutală care o făcu să dorească mai mult, braţele ei i se încolăciră în jurul gâtului şi mâinile îi cuprinseră capul pentru a-l trage spre ea.

O sărută din nou şi din nou, dar nu era suficient ca să stingă focul din ea. Căzu odată cu el pe nisip, rămânând lungiţi şi sărutându-se încontinuu. Apoi el o tostogoli pe spate ţintuind-o cu un picior puternic şi gura lui începu să coboare. Degetele experte îi desfăcură nasturii de la tricou, dădură la o parte sutienul şi ea se încordă când simţi atingerea. Nu se aşteptase la o astfel de plăcere imensă când gura lui, nu mâna, îi acoperi vârful pieptului şi începu să se joace şi să-l sugă, să tachineze sfârcurile ei deja întărite. Era un şoc atât de puternic încât ea începu să se arcuiască spre el. Simţea o plăcere atât de mare, încât ea gemu pentru el. Şi fu pierdută.

El ar fi putut face dragoste cu ea atunci şi acolo, pe acea plajă singuratică. Riona era incapabilă să-l oprească. Era un adevăr greu de înfruntat. Dar el fu acela care se opri, care se îndepărtă de ea şi privi în fugă spre sânii ei plini şi frumoşi, înainte de a-i apropia marginile tricoului.

Era un sentiment dureros de respingere. Dar şi acesta trebuia înfruntat, în timp ce el stătea la distanţă de ea şi privea locul.

Abia îl auzi murmurând:

– Te vreau, dar nu aşa.

Sentimentul de umilinţă nu era cu nimic mai mic ca atunci când îşi încheie nasturii de la tricou. Ea ar fi trebuit să fie cea care să-l oprească. N-ar fi trebuit niciodată să-l lase s-o sărute, să-l lase s-o pună jos pe nisip, să-l lase...

Supărată pe sine, supărată pe el, sări în picioare şi-l lăsă stând acolo. Când el o strigă ea continuă să meargă. El o urmă, mergând în urma ei până când ajunseră la lucrurile pentru picnic. Ea se aplecă pentru a-şi pune sandalele şi s-ar fi îndepărtat din nou, dacă el n-ar fi prins-o de braţ. Ea refuză să-l privească. El oftă din greu, apoi spuse:

– Am profitat. Îmi pare rău.

Nu la asta se aşteptase Riona şi-l privi surprinsă.

– Şampania te-a ameţit puţin. Am ştiut asta, continuă el să recunoască. N-ar fi trebuit să mă agăţ de tine.

Riona încetă să mai fie furioasă şi începu să se simtă vinovată. Se presupunea că fusese cam ameţită şi prin asta, lipsită de apărare.

– Nu prea te-am respins, recunoscu ea plină de ruşine.

El zâmbi.

– Nu, ai fost încântătoare, dar întrebarea este cât de mult a fost efectul şampaniei şi cât am contat eu.

Riona se îmbujoră la „încântătoare" şi hotărî că era o chestiune care era mai bine să fie lăsată fără răspuns. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el supraestimase gradul ei de ameţeală.

El zâmbi din nou, din cauza obrajilor ei, apoi, lăsându-i braţul, se aplecă să strângă lucrurile. Riona se simţi prost să stea degeaba şi se aplecă să-l ajute.

Merseră spre casă, nu chiar prieteni, dar oricum, nu în tăcere. Cameron vorbea despre planurile lui de a transforma Invergair Hall într-un muzeu şi aşa cum prezenta el lucrurile, în ceva ce părea o casă luxoasă, fără să distrugă trăsăturile esenţiale ale clădirii. Riona, care vizitase Hall-ul de câteva ori ca fetiţă, fu de acord că acum acesta arăta ca un loc neîngrijit şi nu înlătură ideea transformărilor. Nu era chiar sigură ce-ar simţi ştiindu-l pe el că locuieşte permanent acolo.

Era aşa de uşor să visezi, aşa de uşor să ţi-l imaginezi pe Cameron interesat de persoana ei şi nu doar de o scurtă aventură.

Dar în realitate, bărbaţi de genul lui Cameron aveau prea multe fete care să se ţină după ei, ca să fie interesaţi doar de una singură. Chiar dacă n-ar fi fost moşier şi moştenitorul averii lui Sir Hector, el tot ar fi putut să-şi culeagă femeile.

Bărbaţii de acest gen se distrează până la patruzeci de ani şi apoi se căsătoresc cu cineva pentru a avea copii. Numai că acel cineva nu putea fi o fată ca Riona. De ce ar fi, când sunt nenumărate fiice ale aristocraţilor mai mici care ar trece peste originea lui americană pentru a pune mâna pe un titlu scoţian vechi? Riona n-ar putea intra niciodată în competiţie cu Lady Sarah şi Lady Caroline, cu accentele lor corecte, manierele lor civilizate şi hainele lor frumoase. Ar fi o nebună chiar să încerce.

La vremea când se întoarseră acasă, efectul şampaniei se dusese şi Riona era greu de înţeles.

Când Cameron se întoarse spre ea şi zâmbi spunând:

– Despre mâine...

Ea i-o tăie brusc:

– Nu voi fi în stare să te ajut. Trebuie să merg la Inverness.

– Să spunem că este o coincidenţă... Zâmbetul lui se lărgi... n-o să ghiceşti niciodată unde am de gând să merg mâine.

Riona avu un presentiment că ar ghici. Spera să se înşele.

Nu se înşelase.

El continuă:

– Să văd o altă crescătorie de somoni, chiar lângă Inverness.

– Chiar aşa?

Riona încă spera că el nu-i va propune s-o ia cu maşina.

Dar ea greşi din nou, deoarece el continuă:

– Deci la ce oră să trec să te iau?

– Este O.K. Nu trebuie să te obosesti, spuse ea repede. Pot foarte bine să iau autobuzul.

– Este o prostie, o contrazise el. Oricum merg spre Inverness. De ce n-ai merge cu mine?

– Eu... eu am rău de maşină, se făstâci ea şi totul păru ceea ce era cu adevărat – o scuză falsă... La drum lung, adăugă ea amintindu-şi că în ultimele zile mersese mult cu el prin împrejurimi.

– Şi?... Dădu din umeri... Dacă ai rău de maşină, trebuie să ai şi rău de autobuz. O să vin echipat cu o pungă de plastic.

– Nu, într-adevăr... Este în regulă. Eu... Căută cu febrilitate o altă scuză.

– Nu vrei să mergi cu mine, adăugă el cu o privire severă... Da, am recepţionat mesajul. Problema este de ce?

– Eu... eu... Modul lui direct o năucise.

– Nu mă aştept să te culci cu mine drept plată, să ştii, stabili el prompt.

Faţa Rionei se coloră. Trebuia ca el să fie atât de crud?

– Nu m-am gândit... începu ea să protesteze.

– Nu te-ai gândit?... Făcu o faţă îngrijorată.... După felul în care m-am comportat pe plajă, bănuiesc că motivele mele sunt suspecte. Oricum, îţi dau cuvântul meu; dacă vii la Inverness cu mine, o să-mi ţin mâinile acasă şi o să mă refer doar la subiecte impersonale, ca de exemplu vremea... Deci, la ce oră să vin să te iau?

Riona deschise şi apoi închise gura. El era de neînvins.

– Ora nouă, sugeră el.

Şi ea alese calea cea mai uşoară, acceptând:

– Ora nouă.

Capitularea ei bruscă părea suspectă, dar uşoara lui cută de încruntare fu înlocuită de un zâmbet de satisfacţie.

Cameron Adams era obişnuit să i se facă pe plac, îşi închipui Riona. O privire a acelor ochi albaştri, sclipirea unui zâmbet şi femeile îi cădeau la picioare. Bietele femei – lumea era plină de ele.

Riona refuza să facă parte din rândul acestora.

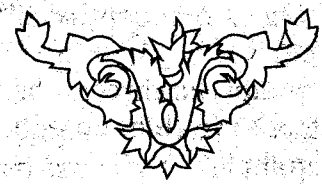

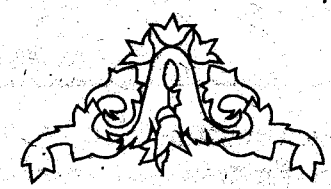

CAPITOLUL IV

Ora nouă, fusese Riona de acord, dar la opt şi jumătate stătea lângă băcănia satului, aşteptând autobuzul. Nu era singură. Mai erau Donald Maciver, călătorind la Inverness să-şi vadă fiica, şi Betty Maclean, care mergea o dată pe lună la pedichiurist.

Tocmai se gândea că scăpase, când un BMW apăru din altă direcţie. Îşi întoarse repede spatele în timp ce Betty începu să spună:

– Nu este chiar el? Uite, încetineşte.

Inima Rionei tresări. Presupusese că era ghinion că el venise pe partea aceasta, dar se părea că nu, căci el opri lângă ea şi ieşi din maşină.

– Totuşi, te-am prins aici. Trebuie să fi încurcat orele.

Bineînţeles că nu le încurcase. El vorbea pentru cei care trăgeau cu urechea, în timp ce ochii lui îi transmiteau altceva, că o prinsese cu cioara vopsită.

Riona s-ar fi certat, dar nu avu ocazia s-o facă fiindcă el se întoarse spre ceilalţi.

– Şi dumneavoastră aşteptaţi autobuzul.

Donald dădu din cap sugerând că dacă ar avea o pălărie şi-ar scoate-o de pe cap, în timp ce Betty se înclină, spunând afectată:

– Vai, înălțimea voastră.

Riona scrâșni din dinți.

Americanul păru amuzat în timp ce-i invită pe toți:

– Poftiți la bord.

Betty ezită, flatată de ideea de a călători în mașina stăpânului, dar deschise portiera din spate și se urcă împreună cu Donald.

Rămase Riona. Fiind inclusă în restul pasagerilor, el deschise portiera din față pentru ea. Rămase unde se afla.

– Haide, spuse el în șoaptă, acum ești destul de în siguranță.

– Ce vrei să spui? se încruntă ea.

– Ți-am făcut rost de doi gardieni, făcu el cu capul spre Betty și Donald care erau așezați în spatele mașinii.

Riona își încleștă dinții încă o dată la gluma lui, dar când el o apucă de braț pentru a o grăbi spre mașină, nu opuse nici un fel de rezistență. Era mult prea conștientă de Betty care se afla acolo; porecla lui Betty de-a lungul Invergair-ului era „Betty știe tot". Riona nu voia să-i dea vreun motiv de trăncăneală.

Călătoria cu automobilul dură peste o oră. Pentru Riona fiecare minut era încordat, nu și pentru restul pasagerilor. Cameron Adams o lăsă pe Betty să se desfășoare și ea bârfi majoritatea călătoriei, în timp ce Donald se bucura de plimbarea cu BMW-ul. Când ajunseră la Inverness, americanul îi lăsă la destinațiile lor.

– Cum îți câștigi prieteni și-i influențezi pe oameni, murmură Riona bosumflată, când el lăsa o Betty zâmbitoare în fața salonului de pedichiură.

– Ce este rău în asta? o sfidă el. Dacă mă mut la Invergair, îmi voi face viața mai ușoară fiind acceptat de localnici.

– Ei bine, cred că ai convins-o pe Betty... înălțimea ta, o maimuțări ea pe cealaltă femeie care i se adresase așa.

El râse, înainte de a-i riposta:

– Știi cum suntem noi, americanii. Ne plac titlurile.

Era evident că el îi citea gândurile și se distra pe socoteala ei. Ea tăcu din nou până când ajunseră în centrul orașului, apoi anunță crispată:

– Poți să mă lași aici.

– De ce? Unde mergi? întrebă el, băgându-se într-un loc de parcare.

Riona hotărî că nu-i treaba lui și zise:

– Nicăieri în mod special.

– Te duci după cumpărături, îi spuse el. Se pare că este o preocupare universală a femeilor.

Comentariul o necăji tare pe Riona.

– Dacă vrei să știi, n-am venit să fac cumpărături. Niciodată nu vin după cumpărături. Sunt aici să muncesc, îl informă ea pe un ton rece.

– Să muncești?... Sprânceana lui se ridică... Ce anume?

El părea ca și cum nu-și putea imagina ca ea să facă altă treabă în afară de păscutul oilor, așa că Riona se răți:

– Dau lecţii de pian.

– Nu spune!... Părea ceva mai impresionat... Vrei să spui că la o şcoală?

– Nu, dau lecţii acasă, îl informă ea.

El se încruntă.

– Sper ca elevii tăi să fie de gen feminin cu toţii.

– De ce? se încruntă Riona.

– Cred că nu poţi să fii atât de naivă?

El îşi înclină capul şi-şi lăsă ochii să hoinărească de la faţa spre trupul ei, cu formele reliefate de o bluză albă şi o fustă de bumbac.

Riona înţelese atunci, după privirea lui.

– Nu orice bărbat vede într-o femeie o... o...

– Obiect al sexului? sugeră el când îi văzu şovăiala de a pronunţa cuvintele. Este posibil că nu, dar aş spune că mulţi bărbaţi te-ar găsi atrăgătoare. Şi acest aer al tău serafic n-are darul de a-i opri. De fapt, mulţi îl pot considera ca o posibilă provocare.

Riona nu-l credea. El încerca doar s-o tulbure. Şi reuşea, fiindcă simţi cum i se colorează obrajii.

El părea neiniţiat, întrebând de-a dreptul:

– Deci, unii dintre elevi sunt bărbaţi?

– Da, unul.

– Tânăr sau bătrân?

– Tânăr.

El scutură dezaprobator din cap.

– Şi te duci în casa tipului?

– N-am altă alternativă. Acolo se află pianul, întări ea.

– Te aperi în vreun fel? îşi continuă el ideea.

– Ce-ai propune? îl întrebă ea. O sabie? Un revolver? Sau poate o mitralieră? Să ştii că aici nu este America, adăugă ea pe un ton care presupunea că este foarte bucuroasă că nu se află acolo.

– Există şi alte alternative, spuse el nerăbdător. Unele femei au cu ele spray pentru a-l împrăştia în ochii celui care o atacă.

– Chiar? Ea continuă să-l fiarbă o clipă, după care continuă... Ei bine, nu cred că i-ar conveni mamei lui.

– Mamei lui? repetă Cameron Adams încruntându-se.

– Da, nu ţi-am spus?... Făcu pe nevinovata... Micuţul Ewan, singurul meu client de sex masculin are doar şapte ani. Sau poate opt? Se pare că are ziua de naştere...

– Bine, bine, i-o tăie el, încercam să-ţi apăr interesele, cu toate că, Dumnezeu ştie de ce!

Buzele Rionei se strânseră în faţa expasperării din vocea lui. N-avea nevoie de tutela lui şi nici nu i-o ceruse. Apucă sacoşa de la picioare şi cu un vag salut din cap, se întoarse să deschidă portiera.

El o prinse de braţ spunând:

– Deci la ce oră să vin să te iau şi de unde?

Ea scutură din cap.

– Rămân peste noapte.

Îi arătă sacoşa pe care o căra cu ea.

– Rămâi unde? o cercetă el.

Ea se încruntă din cauza curiozităţii lui, dar îi răspunse:

– Într-un pat cu mic dejun, la un han lângă râ
Întotdeauna stau acolo.

– Şi în privinţa cinei? adăugă el, luând-o pr
surprindere.

– Nu te întorci la Invergair?

– Nu-i nici o grabă. Pot să mă duc acasă dup
aceea. Deci ce crezi? Mi s-a spus că Royal Caledo
nian serveşte cine bune.

– *Nu, nu acolo!* Riona era îngrozită de aleg
rea lui.

Ochii lui se îngustară văzându-i reacţia.

– De ce? Este ceva în neregulă cu acel loc?

– Eu... nu... ar fi trebuit să spun, continuă ea
grabă, nu pot cina nicăieri. O să lucrez.

– Să lucrezi?... Sprâncenele lui se ridicară...
noaptea?

– Ei bine, da, îi confirmă ea scurt.

– Dai lecţii de pian? insistă el.

– Eu... cam aşa ceva, evită ea răspunsul adevărat.

El părea suspicios, dar apoi întrebă cu francheţe
obişnuită:

– Nu te vezi cu vreun bărbat, nu-i aşa?... Pentr
că dacă este aşa, nu trebuie să mă minţi. N-am d
gând să anunţ acest lucru în tot satul Invergair.

– Nu, nu mă întâlnesc, ripostă Riona. Cu toate c
nu este treaba dumitale, *domnule Adams*.

– Poate că nu, acceptă el, dar cred că bietul An
gus ar avea ceva de zis.

– Angus? repetă ea nedumerită.

– Prietenul, îi reaminti el.

– Numele lui este Fergus, îl corectă ea înfuriindu-se, şi cum nu l-ai cunoscut niciodată, nu văd de ce te-ar preocupa sentimentele lui.

– Numeşte-o simpatie pentru un tovarăş de suferinţă, accentuă el drept răspuns.

Riona nu credea nici un cuvânt, dar nu putu rezista să-l ironizeze:

– Ei bine, acceptând faptul că Fergus ar fi gelos că m-aş vedea cu alt bărbat, nu pot să cred c-ar fi prea încântat să cinez cu dumneata.

– E-adevărat, aprobă el cu o ridicare a umerilor, apoi continuă furios... De aceea nu vii să cinezi cu mine? Ţi-e frică să-l necăjeşti pe prietenul tău?

– Nu! răbufni ea exasperată. Ţi-am spus, lucrez.

– Ştiu ce mi-ai spus, ripostă el. Simt că-mi ascunzi ceva. Problema este ce anume.

Iritarea lui o înfierbântă pe Riona, dar acurateţea bănuielilor lui o făcu să tacă. Ea ascundea ceva. Nimic rău în mod special, dar nu voia să-i spună.

– Uite, trebuie să plec. Mulţumesc că m-ai dus cu maşina.

Îşi smulse braţul din mâna lui şi sări din maşină. El o urmă peste o secundă sau două, iar ea intră în cel mai apropiat magazin, librăria Melven şi se amestecă într-un grup de turişti, pentru a dispărea pe uşa din spate. I se păru că el o strigă şi-şi mări viteza, luând-o de-a lungul aleii, apoi la stânga şi imediat la dreapta ca să se piardă.

Totul era prostesc şi dramatic, gândi ea mai târziu. Ar fi trebuit să recunoască ce făcea în timpul serii.

Începuse să dea lecţii de pian imediat după moartea bunicului său şi obţinuse slujba aceasta de noapte prin intermediul uneia dintre elevele sale, Mary Mathieson. Tatăl fetei conducea Royal Caledonian, hotelul unde Cameron Adams îi sugerase să cineze. Era unul dintre cele mai mari hoteluri din Inverness, cu multe săli, incluzând şi un salon pentru cocktailuri unde cânta un pianist. Acesta avea o zi liberă, joia, şi de aceea, venea Riona. Între orele opt şi miezul nopţii ea cânta muzică de fond în acest bar.

La început fusese nervoasă, dar îşi dăduse seama că puţini clienţi ascultau sau o observau, aşa cum stătea ascunsă într-un colţ. Nu prea-i păsa de muzica pe care era nevoită s-o cânte, dar era suficient de bine plătită şi o ajuta să-şi achite datoriile rămase din timpul bolii bunicului.

Era o zi aglomerată pentru ea. Cu toate că o bucurau lecţiile de pian, existau ferestre între ore aşa că se făcuse aproape ora şapte când ajunse la hanul ce închiria camere. Proprietarul era un prieten al lui Mathieson şi păstra întotdeauna la mijlocul săptămânii o cămăruţă în spate, pregătită pentru ea. Asta-i permitea Rionei să se schimbe în „rochia de spectacol". Această rochie de seară, de culoare neagră, avea un corsaj strâmt şi fustă bogată până la genunchi. Cealaltă toaletă era versiunea în alb a primei rochii. Riona nu simţea că rochiile ar fi fost ale ei, dar le cumpărase de chilipir, într-un magazin cu preţuri reduse. Erau învelite într-un plastic pentru a fi protejate de praf.

Îşi lăsă mantoul la recepţie şi se duse în salonul pentru cocktail, care era cam pustiu fiindcă majoritatea oaspeţilor se aflau la cină.

– Bună, scumpo, o salută Eric, barmanul şef, ai venit să distrezi masele?

– Nu chiar.

Riona se uită în bar şi numără şase oameni: doi clienţi, Eric şi trei chelneri.

– Sper să se înghesuie mai târziu. Ieri ne-au năpădit o grămadă de americani. Toţi voiau câte ceva!... Eric strâmbă din nas... Toţi doar whisky şi vodcă cu Martini. Ştiu ce să aleagă şi sunt cu nasul pe sus.

Riona scuturâ din cap spre el. Ea nu credea că este corect să se facă o astfel de generalizare. Cei mai mulţi dintre americanii pe care-i întâlnise fuseseră drăguţi, prietenoşi şi apreciaseră în mod sincer frumuseţile Scoţiei. Dacă oameni ca Eric gândeau aşa despre aceştia, era fiindcă îi invidiau din cauza încrederii lor în viaţă.

Gândurile Rionei zburară către Cameron Adams care se dovedise atât de diferit faţă de ceea ce îşi imaginaseră micii arendaşi. Când aceştia auziseră pentru prima oară că domeniul nu fusese lăsat candidatului la care se aşteptau – un văr de-al doilea care venea din când în când din Anglia – ci un nepot american, despre care nu ştiau nimic, reacţia generală fusese de consternare.

Toţi îşi închipuiseră un tip gen J.R., măsurând pământul şi scoţându-l la licitaţie. Nimeni nu crezuse pe moment că el va sosi în persoană, ca o adiere de

vânt proaspăt, cu planuri de îmbunătățire a vieții domeniului, planuri pe care vechiul stăpân nu le avusese niciodată în perspectivă.

Și atunci de ce îi era atât de ostilă? Era și ea un fel de Eric, invidioasă pe încrederea, pe vitalitatea lui? Spera să nu fie așa. Era nedumerită, da. Și tulburată. Și intimidată. Toate la un loc și mai mult, recunoscu ea, când, imaginea capului lui brunet și chipeș îi transmise un fior în lungul spinării.

– Ți-e frig? se interesă Eric prevenitor. Ai putea să te încălzești cu una din băuturile mele speciale. Lasă-mă...

– Nu, mulțumesc... Riona refuză oferta. Dacă doar câteva pahare de șampanie o făcuseră să i se învârtă capul, nu voia să se gândească la ce efect ar avea asupra ei o „specială" de-a lui Eric... Trebuie să mă concentrez asupra pianului, spuse ea barmanului care o privi sceptic.

– Repertoriul pe care-l cânți – fața lui deveni ironică – este pentru crescătorii de vite.

Riona se posomorî, dar nu se simți jignită.

– Cânt ce doresc clienții. Doar știi asta.

– Și mai știu de asemenea că-ți irosești talentul, declară Eric cu un oftat. Oricine poate cânta muzică clasică la fel ca tine, nu și-ar pierde timpul cu această lălăială pentru unii care se îmbată.

– Muzica este muzică.

Riona dădu din umeri regretând că-i făcuse o demonstrație lui Eric, în urmă cu o săptămână. Barul fusese aproape gol când sosise și fără a fi împiedicată

de cineva, cântase o bucată favorită din Chopin. Nu o piesă prea grea, dar barmanul rămăsese impresionat.

– Și totuși este o pierdere de timp, stabili el plescăind din limbă înainte de a se duce să servească un client care se afla la capătul îndepărtat al barului.

Riona profită de ocazie și se duse să se așeze la pian. N-avea nevoie de note; îi era suficient să audă un cântec de câteva ori și-l și reproducea.

La zece, barul se umplu. De obicei, auditoriul ei cu greu putea fi numit atent. Perechile erau prea preocupate de ei înșiși, iar grupurile prea zgomotoase ca să dea atenție muzicii de fond. Doar câte un bețiv ocazional o urmărea și atunci nu pentru ceea ce cânta.

Avea unul în seara aceasta. Nu-l remarcase până când un chelner se apropiase de ea cu un pahar de băutură.

– Ai un admirator, o anunță chelnerul care rânjea, Tommy, când se prezentă la ea, după ce sfârșise de cântat, cu un pahar plin de un lichid gălbui.

– Ce este asta? mirosi ea lichidul cu bule.

– Șampanie, bineînțeles! râse Tommy de ignoranța ei. Asta a cerut el – cea mai bună șampanie pe care o servim. Vrei să știi cât costă o sticlă?

– Nu în mod special, negă ea neinteresată.

Tommy continuă totuși:

– Nu este tipul din povești, dar pentru început nu-i prea beat. Și, judecând după șampanie, nu este zgârcit. Deci, dacă vrei părerea mea...

– N-o vreau... îl puse Riona la punct.

– Eu cercetez posibilităţile, o sfătui Tommy făcându-i cu ochiul, înainte de a se duce să servească alţi consumatori.

O lăsă pe Riona mormăind, în timp ce lăsa paharul pe pian. N-avea nici o dorinţă să cerceteze. Nu voia să ştie cine îi era admiratorul.

Petrecu restul serii numărând minutele până la miezul nopţii când muzica înceta. Barul nu se închidea până când cei care stăteau în hotel nu se duceau la culcare, în orele dinspre dimineaţă.

Când termină de cântat mai era destul de multă lume. Trecu pe lângă masa unor oameni de afaceri care erau pe cale de a se îmbăta şi unul dintre ei o strigă, dar ea-şi văzu de drum. Bănui că era cel care-i cumpărase şampania, dar pentru că n-o băuse, nu era obligată să vorbească cu el.

Tot ceea ce dorea era să ajungă la pensiune şi să se arunce în pat. Îşi luă mantoul de la recepţie, şi-l puse pe umeri şi coborî treptele de la intrare. Acum era întuneric, dar luminile străzii luminau drumul ce mergea de-a lungul râului. Era o distanţă relativ scurtă şi nu simţi nevoia unui taxi.

Nu-şi dădu seama că este urmărită până când o voce o strigă:

– Hei, aşteaptă, dragă... şi o să te duc acasă.

Se întoarse ca să dea peste unul dintre oamenii de afaceri, beat, la câţiva paşi în urma ei. Era un bărbat chel şi corpolent, la patruzeci de ani, care se clătina cu un zâmbet tâmp pe faţă. Părea destul de inofensiv.

– Bine, spuse Riona, când el se apropie, nu merg departe.

– Trebuie să te duc acasă, repetă el apucând-o de braţ. Fetele drăguţe ca tine nu trebuie să meargă singure. Sunt o grămadă de vagabonzi pe aici.

Riona începea să realizeze că el duhnea a whisky.

– Prefer să merg singură.

– De ce?.. N-ai încredere în mine?... Tonul lui devenise războinic... Ce-ţi închipui că am de gând să fac? Să te trag în vreun boschet? adăugă el cu un râs ce conţinea o notă ironică.

– Sigur că nu... Riona îşi spuse să nu intre în panică şi încercă să se forţeze să zâmbească... Doar că nu vreau să te deranjezi.

– Nu-i nici un deranj, repetă el şi-i azvârli o privire care o făcu pe Riona să-şi dorească să-şi încheie mantoul... fetele drăguţe ca tine... În ce direcţie?

Riona arătă spre cealaltă parte a drumului şi se trezi că era cât pe ce să fie atinsă de o maşină care trecu pe lângă ei. Apoi, pe măsură ce mergeau de-a lungul malului râului, departe de lumini, începu să se teamă puţin.

Se opri în faţa unei case mari şi zise:

– Ei bine, mulţumesc că m-ai adus acasă.

El nu-i lăsă braţul şi pe lângă asta, spuse:

– Aici locuieşti?

Ea încuviinţă din cap.

El privi spre casa cufundată în întuneric.

– Nu pare să fie cineva înăuntru.

– Ee... părinții mei s-or fi culcat, minți ea speriată.

El o privi cu subînțeles.

– Atunci m-ai putea invita înăuntru... pentru o cafea.

– Eu... nu... nu pot. S-ar putea trezi.

Încercă să-și tragă mâna de sub brațul lui.

– Am putea merge în spate, continuă el. Ce părere ai?

– Ce? Rionei nu-i venea să creadă ce putea aceasta să sugereze.

– Tu și cu mine, scumpo, grohăi el. Ce părere ai?

Înainte ca Riona să-i poată răspunde el puse mâna pe ea. Pentru o clipă ea fu prea șocată pentru a reacționa, în timp ce labele lui o apucaseră de piept și o frământau, apoi, în momentul următor, o împinse lângă poarta grădinii încercând s-o sărute. Se apără cu sălbăticie, cu brațele și picioarele, pregătită să lovească până ar fi fost lăsată în pace.

Dar Riona descoperi, ca multe femei înaintea ei, că puterea unui bețiv este mai mare decât a unei femei. Dacă el înjură când piciorul ei îi lovi tibia, asta nu-l opri să înnebunească și mai tare. Îi lipi trupul de al lui și-i puse o palmă umedă peste gură ca să nu țipe.

– Îți place să fiu aspru, nu? zâmbi când citi teama din ochii ei și folosindu-și cealaltă mână, o trase de rochie.

Riona nu putu face nimic. Stătea acolo mută, venindu-i să vomite. Se simți ridicată pe sus și

împinsă pe poartă, apoi totul se încețoșă. Încercă să urle, dar, deși gura nu-i era acoperită, sunetul îi muri în gât. Aștepta ca greutatea lui s-o înăbușe, dar în loc de asta îl văzu dându-se înapoi.

Un braț îl apucase de gât, forțându-l să se depărteze și Rionei îi trebui o clipă ca să-și dea seama că cineva venise în ajutorul ei. Rămase unde era, prăbușită lângă poarta grădinii și auzi mai mult decât văzu, trosnetul unor pumni, un geamăt ca urmare a unei lovituri în stomac, apoi ecoul unor pași care fugeau pe asfalt.

Când o siluetă îngenunche în fața ei, ea se chirci, dar o voce o liniști:

– Eu sunt, Riona. Ești în siguranță. El a plecat. Totul este în regulă? Eu sunt.

Vocea era minunat de familiară și ea ridică ochii nevenindu-i să creadă. Dar era el, chiar el și ea scoase un strigăt de ușurare când Cameron Adams o înconjură cu brațele. Se agăță de el plângând, tremurând, descărcându-și teama ce stătuse închisă în ea în timpul atacului.

O ținu lângă el, fără a spune nimic, până când lacrimile i se transformară în suspine, apoi o ridică cu blândețe și o înfășură cu mantoul, acoperindu-i rochia murdară acum. Îi îndepărtă părul de pe față și întrebă:

– Poți merge?

Ea dădu din cap, și fără a da atenție durerii de gleznă, făcu câțiva pași șchiopătând. El o opri și se așeză lângă zidul grădinii pentru a-i examina piciorul.

– Nu cred că este ruptă, stabili el când îi pipăi glezna ce se umflase, dar este scrântită... trebuie să te duc eu.

Riona scutură din cap.

– Nu-i nimic. O să încerc să merg.

– Nu poţi, îi spuse el simplu şi, luându-i obrazul în mâini, îi ridică faţa spre el. Nu trebuie să te temi de mine. Nu te-aş răni. Niciodată nu te voi răni.

Ochii lui îi făcură o promisiune care-i merse la inimă şi, în acel moment, ea-i acordă încrederea ei – şi, dându-şi seama doar pe jumătate, dragostea sa.

Când o ridică în braţe, ea-şi băgă capul în umărul lui şi mai plânse un pic. O transportă înapoi, pe drumul pe care venise şi Riona nu-l întrebă nimic până când nu fură în apropierea hotelului. Apoi, ea-şi scutură capul şi îndepărtându-se de el, îl forţă s-o aşeze jos.

– Putem chema un doctor de aici, explică el, şi poliţia.

Riona scutură şi mai tare din cap.

– Nu poliţia, refuză ea încăpăţânată.

– Trebuie să-l reclami, Riona, insistă el blând. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi urmărit.

Riona se cutremură. Ştia prea bine. Nu voia să creadă.

– M-ai urmărit? repetă ea, întrebându-se cum ajunsese el acolo.

– M-am hotărât să cinez în oraş, îi relată el. După aceea am venit să beau ceva la bar şi pe cine am găsit cântând la pian? Am presupus că n-ai fi fost prea

încântată să fii descoperită când n-ai primit oferta mea de pace, aşa că...

– Ofertă de pace?

– Şampania pe care ţi-am trimis-o.

– Oh, tu ai fost. Credeam... Riona se întrerupse când realiză cât de greşit înţelesese.

– Ai crezut că venea de la acel tip, conchise Cameron în locul ei. Vocea lui deveni severă când întrebă... De aceea l-ai lăsat să te conducă acasă?

– Nu i-am permis. A apărut pur şi simplu.

Sprâncenele lui se strânseră, încruntându-se.

– Nu-l cunoşteai?

Riona scutură iar din cap.

– Şi de obicei mergi acasă singură? adăugă el nevenindu-i să creadă.

De data aceasta Riona nu răspunse, dar tăcerea ei spunea totul.

– Eşti cea mai nesăbuită fată, oftă el exasperat. Când te-am văzut umblând cu acel tip, credeam că ai fost de acord cu întâlnirea. Te-am urmărit fiindcă... Ei bine, n-are importanţă de ce. Gândeşte-te doar ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost eu, continuă el supărat.

Riona-şi plecă faţa. N-avea nici o scuză. Se purtase prosteşte.

Nefericirea ei era evidentă şi el îşi îndreptă furia spre atacatorul ei.

– Deşi acum eşti în siguranţă, mă voi asigura că nenorocitul o să regrete dacă va mai pune un deget pe tine. Poliţia o să-l găsească uşor...

– Nu, te rog, se împotrivi Riona speriată. Nu vreau să merg la poliţie. Nu vreau să mă întorc la hotel. Vreau doar să merg acasă.

– La Invergair? ghici el şi, cum lacrimile începuseră să-i alunece din nou pe faţă, el continuă... Bine, o să te duc acasă. Putem telefona mâine la poliţie, murmură el şi, ridicând-o iarăşi în braţe, ocoli hotelul spre locul de parcare al maşinii.

În maşină era cald şi întuneric, iar Riona se prăbuşi pe spătarul de pluş, extenuată. El nu mai provocă nici o discuţie şi ea îi fu recunoscătoare. Voia doar să uite întregul incident. Deşi nu greşise cu nimic, rămăsese cu un sentiment de ruşine.

El conducea cu rapiditate şi, în mai puţin de oră, ajunse la căsuţa ei. Ea ar fi vrut să-i spună s-o lase în faţa uşii, dar îi ignoră protestele şi o duse în braţe înăuntru şi o urcă la etaj.

O depuse pe marginea patului şi ea se strâmbă puţin când el îi atinse piciorul.

– O să aduc un doctor.

– Nu fi caraghios! ripostă ea cu vechea ei împotrivire. Este două dimineaţa. Nu poţi să aduci doctorul pentru o simplă scrântitură.

– Nu sunt sigur că este chiar atât de simplă.

Îngenunche în faţa ei şi începu să-i examineze glezna umflată.

Ea se strâmbă din nou.

– Nu mai pune mâna că nu mă vindeci, mormăi ea, înainte de a-şi da seama cât de nerecunoscătoare părea.

El îi aruncă o privire severă.

– Oricum, nu ţi-ai pierdut aroganţa.

Aroganţa? Riona nu prea ştia ce înseamnă cuvântul, dar nu suna ca un compliment şi ea făcu o mică grimasă.

El continuă imperturbabil.

– Nu că mi-ar păsa în mod special. Am început să mă obişnuiesc... dar un pic de bun simţ nu ţi-ar strica.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse pe un ton foarte serios, când el îşi ridică ochii spre faţa ei plină de lacrimi.

Riona înţelesese ce vrusese el să spună şi chiar dacă se uită în altă parte, recunoscu ruşinată:

– Ştiu. A fost vina mea. Ar fi trebuit să iau un taxi, nu să merg pe jos. Nu credeam că se pot întâmpla astfel de lucruri la Inverness.

– Se întâmplă oriunde, Riona, o avertiză Cameron. Dar nu este vina ta. Eşti prea naivă, asta-i tot, spuse el dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

Era un gest de tandreţe, dar Riona nu simţi aşa. Nu era nici teamă, deşi ea se depărtă de el.

Pe faţa lui apăru o expresie de suferinţă.

– Nu trebuie să te afecteze, Riona. Acum, simţi dezgust când te atinge un bărbat şi este de aşteptat, dar ce s-a întâmplat în această noapte nu are nici o legătură cu dragostea fizică, îi spuse el repede. Într-o zi, când o să întâlneşti un băiat...

– Nu! îl întrerupse Riona înainte ca el să mai spună ceva... El nu înţelegea... Eu nu sunt... nu sunt cum

crezi... Odată... eu... încercă să-i mărturisească adevărul.

– Ssst. Nu mai spune nimic... îi luă mâna şi i-o scutură... Trebuie să te odihneşti. O să-ţi aduc o compresă rece pentru gleznă, iar tu o să te schimbi pentru culcare. Bine?

Ea încuviinţă din cap, prea obosită ca să-l contrazică. El ieşi din cameră şi ea-şi dădu jos mantoul şi-şi scoase rochia murdară acum, pentru a-şi pune pe ea o cămaşă veche în care dormea de obicei. Aceasta fusese cămaşa bunicului şi i-o dăduse ei când nu mai încăpuse în cămăşile de noapte de fetiţă. Fiind mai lungă în spate şi cu guler înalt, o acoperea foarte bine.

Cameron Adams reapăru cu nişte cârpe ude.

– N-ai frigider, comentă el nemulţumit, aşa că n-am putut să-ţi aduc o pungă cu geaţă.

– Noi n-am avut niciodată nevoie.

Ea se înfioră şi încruntă un pic când el îi înfăşură glezna. Totuşi, peste câteva clipe, durerea ce zvâcnea în umflătură se potoli.

Peste un timp, el desfăcu bandajul şi se duse la baie pentru a răcori din nou cârpele, repetând figura de câteva ori. El se comporta impersonal, ca un doctor şi curând, Riona nu se mai simţi tulburată şi o apucă somnul. Atunci, el dădu la o parte cuvertura şi o băgă în pat, înfăşurând cearşafurile în jurul ei.

Riona nu se temea de el, ci avea doar un sentiment de adâncă recunoştinţă pentru ceea ce făcuse.

Era prea obosită ca să-i spună, dar îi zâmbi când el îşi trase un scaun lângă pat aşteptând-o să adoarmă.

Se trezi în întuneric, ţipând. Ceea ce refuzase să retrăiască trează, îi apăruse în vis. Doar că de data aceasta nu exista nimeni ca s-o salveze; de data aceasta trebuise să suporte duhoarea răsuflării acelui bărbat, greutatea lui ţintuind-o la pământ.

Ea ţipă şi iar ţipă, dar nu veni nimeni, până când el îi prinse mâinile şi strigă:

– Riona, trezeşte-te! Riona, eu sunt. Nu se întâmplă nimic. Totul este în regulă. Trezeşte-te!

El îi luă faţa în mâini şi o forţă să-l privească, până când ea realiză că nu era vorba de cel care o atacase, ci de salvatorul ei şi ţipetele încetară. Înţepeni pentru o clipă, apoi oftă uşurată în timp ce braţele lui o strânseră la piept.

O ţinea ca pe un copil, mângâindu-i părul şi liniştind-o.

– Sst, sst. Este doar un vis. Doar un vis. Culcă-te la loc.

Eliberată de coşmar, cu timpul, Riona făcu precum i se spusese. Adormi în braţele lui. Adormi simţindu-se bine şi în siguranţă şi iubită.

În zori, se trezi cu acelaşi sentiment. Când primele raze de soare pătrunseră prin draperiile subţiri, se trezi ca să descopere trupul lui lângă al ei, mâna ei peste pieptul lui şi capul aşezat pe umărul lui. El era gol cu excepţia chiloţilor, dar ea nu simţi nici un fel de frică. În acel prim moment totul i se păru la fel de normal ca şi cum ar respira. Dar când mintea începu

să-i funcţioneze şi s-o avertizeze asupra imoralităţii şi imposibilului, ea se retrase.

El nu se trezi, dar braţul lui o aduse automat înapoi, în timp ce o mână i se strecură de-a lungul şoldurilor pentru a o mula după el. Rionei i se opri respiraţia. Era încă îmbrăcată în cămaşa ei de noapte dar îi simţea căldura prin ea. Ea gemu uşor în semn de protest, ca un murmur ce făcea parte din visul lui, iar el gemu drept răspuns, rostogolind-o şi apăsându-i spatele de saltea.

– Cameron.

Ea-i pronunţă numele cu respiraţia tăiată, înainte ca gura să-i fie acoperită de a lui.

Cu trupul lui care o acoperea, ţintuită în pat, Riona ar fi trebuit să se simtă înapoi în coşmarul atacului, dar nu se simţea aşa. Nici nu-i trecea prin cap. Pentru că aceasta era o lume total diferită de cea din noaptea care trecuse, cu nici un pic de brutalitate în acest sărut, cu nici o dorinţă de jignire sau umilire în mâinile care o mângâiau.

La început el o sărută blând, cu pasiune adormită şi pentru un moment Riona rămase pasivă. Apoi buzele lui începură să se mişte pe ea, căutând, gustând, cerând mai mult până când ea simţi că o copleşeşte dorinţa. Buzele ei se desfăcură şi el scoase un sunet de satisfacţie înainte de a se cufunda în interiorul cald şi dulce cu o intimitate care-i răscoli simţurile.

Era durere sau plăcere, Riona nu putea fi sigură, dar era incapabilă să reziste. Când în cele din urmă

el îşi dezlipi gura de a ei, respirând greu şi-i şopti numele, ea ştia că nu mai visează. Ea nu-i ceru s-o lase în pace. Când el se rostogoli înapoi pe locul lui, prinzându-i privirea, ea se uită la el, acceptând.

El întinse o mână şi-i apucă obrazul. Încruntându-se puţin, spuse:

– Cred că m-am îndrăgostit de tine, Riona Macleod.

Mărturisirea era şovăielnică şi Riona nu ştia ce să creadă. N-avea importanţă. Fiindcă era sigură de un singur lucru. Împotriva evidenţelor, a bunului simţ şi raţiunii, ea-l iubea. Şi din acest motiv stătea acolo, lungită lângă el, aşteptând.

Faţa ei îi reflecta sentimentele, când mâna lui coborî încet urmărind curba gâtului şi a umerilor, înainte de a se opri la cămaşa ei de noapte. Desfăcu nasturii din faţă fără să se grăbească. Abia o atingea, acordându-i tot timpul din lume să protesteze, să-l împingă. Îi arăta în mod evident că n-ar forţa-o niciodată. Dacă ea accepta, era doar dintr-un impuls căruia nu-i rezista.

Ea se înfioră când el dădu la o parte cele două părţi ale cămăşii, dar nu se ascunse. Mâna lui se dădu la o parte şi ochii fură aceia care-i atinseră goliciunea pielii, înceţoşându-se de dorinţă la vederea sânilor gingaşi şi plini, cu vârfurile roz, înălţate obraznic din cămaşa bărbătească. Apoi mâna lui se ridică din nou pentru a-i scoate cămaşa, trăgându-i o mânecă până când ea rămase goală până la brâu. Încă o dată se uită la ea, neavând nevoie de cuvinte ca

să-i spună că o găsea frumoasă şi Riona realiză, când ochii lui n-o mai ţintuiră, că deja el făcuse dragoste cu ea în gândul lui. O înspăimântă felul în care o privea, forţa dorinţei care venea în valuri şi, iată, ea zăcea acolo nemişcată, lipsită de putere, dorind să se contopească cu el.

El o atinse, insuportabil de încet, incredibil de blând, mâna lui trasând curba taliei, căutând partea mai gingaşă şi mai plină. Când îi atinse pieptul, fu cea mai uşoară mângâiere, degetele lui abia atingându-i pielea înainte de a ajunge la claviculă, dar îi transmise un spasm de dorinţă în tot trupul. Tânjea şi se temea de următoarea lui mişcare şi se simţi aproape dezamăgită când el îşi coborî mâna de-a lungul braţului ei, de la umeri până la picioare. Nu-şi dădu seama de intenţia lui până când el nu-şi aplecă faţa.

Ea gemu tare. Nu se putea abţine. El îi luă sânul în gură şi-i trasă cercuri cu limba în jurul sfârcului, răvăşindu-i simţurile atât de tare încât strigă.

Răspunsul ei era tot ceea ce-şi dorise Cameron, ba chiar mai mult, când îi împinse spatele pe pat şi dezbrăcându-i cămaşa începu să-şi satisfacă propriile dorinţe. Aspru şi senzual, se juca muşcând, sugând pielea ei excitată, împrăştiindu-i fiori de plăcere până când gemetele ei slabe de dorinţă îi ameninţară propria stăpânire de sine.

Când îşi ridică faţa fu ca să se uite în jos la ea, aşa cum stătea cu părul umed de sudoare, buzele desfăcute, ochii larg deschişi. Fata devenise o femeie

atât de atrăgătoare încât el ar fi putut s-o ia atunci şi acolo, fără a-i păsa de consecinţe. Dar vulnerabilitatea ei îl mişcă, îi aminti de cei cincisprezece ani şi întreaga diferenţă care exista între ei.

– Riona... îşi băgă mâna în părul ei, forţând-o să-l privească... Am nevoie s-o spui. Spune-mi că mă vrei.

– Te vreau? repetă ea vorbele fără să înţeleagă.

– Sau spune-mi să mă opresc, zise el cu voce răguşită. Dar fă-o acum, nu mai târziu!

– Eu... Riona clătină din cap, confuză din cauza schimbării lui.

Nu înţelegea ce voia el cu adevărat, nu înţelegea şi lipsa ei de experienţă îl făcu să înjure când o împinse la loc în pat şi-şi repezi gura spre a ei.

– La naiba!

O sărută ca şi cum ar fi vrut s-o pedepsească pentru ceva şi Riona gemu drept protest. Dar când el vru să se retragă, s-o părăsească, ea se agăţă de el, spunându-i fără cuvinte cât de mult îl dorea. El gemu de satisfacţie în timp ce gura lui îi părăsi buzele ca să se plimbe pe obraji, să-i muşte uşor urechea, să coboare de-a lungul gâtului, încercând s-o excite încă o dată, în valuri mici şi obinuitoare.

Când buzele lui ajunseră la baza gâtului, trupul ei se arcui spre el într-o invitaţie instinctivă şi el îi cuprinse şoldurile ridicând-o spre el. Ea-i simţi tăria dorinţei şi propria-i excitare se amestecă cu frica. Dar acum era prea târziu pentru a opri totul, cu mult prea târziu, iar buzele lui începură o călătorie lentă prin valea dintre sânii ei în timp ce mâna îi scotea

chiloţii pe care-i purta, lăsând-o complet goală. Şi în tot acest timp el continua s-o sărute cu acea gură expertă, cunoscătoare, sorbindu-i picăturile fine de transpiraţie de pe piele, ajungând pe pântecele ei plat, apoi urcând din nou să-i sugă sfârcurile umflate şi făcând-o să geamă tare, în dorinţa de a avea mai mult.

O părăsi pentru o clipă şi Riona-şi deschise ochii şi-l văzu stând lângă pat şi privind în jos spre ea. În acea clipă ei nu-i fu ruşine. Simţea doar dragoste şi dorinţă, nemăsurate şi inseparabile. Îl urmări cum îşi scoate chiloţii dar nu se simţi jenată, se minună doar de frumuseţea puternică a trupului lui. Când se aşeză lângă ea, îşi puse mâna pe pieptul lui musculos şi bronzat, mai închis la culoare decât pielea ei şi acoperit cu picături mici de sudoare. Îşi plimbă mâna pe el, apoi se opri pe pântecul plat. Dar era prea ruşinoasă ca să-l pipăie şi el simţi, râzând un pic înainte de a-i duce mâna la gură şi a i-o săruta.

– Este vremea ta, murmură el în timp ce o rostogolea pe spate sărutându-i gura cu o blândă pasiune.

Şi era pentru ea, această primă oară. O tratã ca pe o fecioară. O sărută până când ea-i murmură numele. O strânse la piept până îi dispăru frica. Îi pipăi trupul până când fiecare părticică a ei îl cunoscu şi-l dori – şi doar atunci, când ea fu gata, luă ceea ce ea-i oferea de bunăvoie.

O tratã ca pe o fecioară, numai că ea nu era. Când se aşeză deasupra ei, faţa lui se transformă, în imaginaţia fetei, într-o faţă mai tânără. Se gândi la

Fergus, primul ei iubit şi, chiar în momentul în care Cameron intră în ea, ochii i se închiseră de durerea amintirii.

El văzu şi înţelese greşit, strângând-o în braţe.

– Oh, Doamne, te-am rănit. Am încercat să nu te doară. N-ar fi trebuit...

– Nu, nu.

Riona scutură din cap şi înainte ca el să mai spună ceva, să spună cuvinte pe care ea nu le merita, îşi lipi gura de a lui. Îl sărută apăsat, îndemnându-l să continue, s-o facă să uite că fusese vreodată cu alt bărbat, şi în timp ce degetele ei se înfigeau în umerii lui el se împinse în ea încă o dată.

O pătrundea cu putere şi Riona oftă, surprinsă din cauza plăcerii pe care o simţea. Se arcui către el şi el o pătrunse din nou, împingând mai tare, umplând-o, retrăgându-se când ea gemea după el, ridicând-o spre el, străpungând-o. Iarăşi şi iarăşi trupurile lor se mişcau în ritmul dragostei, trupuri frumoase strălucind de sudoare, oferindu-şi unul altuia iubirea perfectă, plăcere prelungită ce se transformă într-o dulce agonie care deveni insuportabilă.

Pentru Riona era ca şi cum s-ar îneca, pierzându-se în el, uitând cine era ea, cine este el şi când juisară împreună ea-i strigă numele iar el îşi împrăştie sămânţa în ea. Era ca şi cum ar fi simţit o uşurare completă, trupuri plutind nepăsătoare, lăsând în urma lor toată realitatea care făcea din unirea ei cu el o nebunie.

*
* *

Rămase în această stare trei săptămâni minunate. El îi spunea mereu că o iubeşte şi ea credea. Voia să se ocupe de viaţa ei. Dorea ca ea să înceteze să muncească în Inverness, nedând importanţă nevoii ei de bani şi o ruga să vină în America cu el, făurind vise cu care ea era de acord. Dar, cel mai rău, făcea mereu dragoste cu ea, oricând şi oriunde, făcând-o să aibă nevoie de el ca de un drog, făcând-o să devină atât de obsedată încât ar fi putut să moară de durere când el ar fi părăsit-o.

N-o preveni deloc. Într-o dimineaţă plecă la Glasgow să-i vadă pe avocaţii domeniului şi nu se mai întoarse. Aşteptă câteva zile, temându-se de vreun accident şi apoi auzi în sat că stăpânul zburase înapoi în America. Mai aşteptă încă alte două săptămâni, sperând în fiecare zi să primească o scrisoare, înainte de a accepta, în cele din urmă, adevărul.

El plecase şi nu se va mai întoarce.

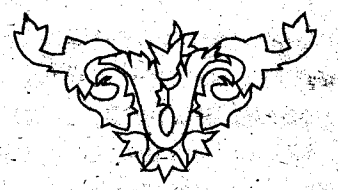

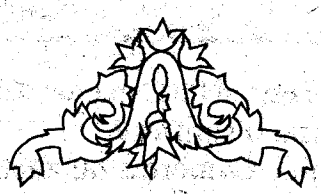

CAPITOLUL V

Gândurile Rionei se întoarseră în prezent şi la copilaşul care dormea în braţele sale. Îl duse la etaj, în leagănul de lângă patul ei şi-l înveli cu păturica, apoi se aşeză observându-l pentru un timp. Era atât de perfect, atât de frumos; era greu de crezut că apăruse ca urmare a unei nenorociri atât de mari.

Două luni trecuseră până descoperise că este însărcinată. Fusese prea nefericită ca să mănânce şi pierduse în greutate. Muncise din greu, încercând să ignore dorinţele trupului şi nu-şi dăduse seama de schimbări. Lucrase din zori până în asfinţit pământul, forţându-se până se extenua ca să nu mai viseze, pedepsindu-se că fusese atât de proastă.

Într-o zi, doctorul trecu pe lângă gospodăria ei şi văzându-i figura prăpădită insistase s-o examineze. În sinea ei ea ştiuse.

Oricum, nu se arătă surprinsă când el o anunţă:

– Ei bine, fetiţo, eşti însărcinată. Aş spune că eşti în trei luni.

Nu simţi nici o bucurie, acceptând diagnosticul în tăcere. Nu putea să învinuiască pe nimeni în afară de ea.

– Presupun că este al lui Cameron, adăugă doctorul neputincios şi asta o surprinse.

Nici ea şi nici Cameron nu făcuseră publică scurta lor aventură. Cea mai mare parte din timp o petrecuseră în gospodăria ei, şi pe lângă pat. Fuseseră la Edinburg pentru câteva zile, dar mai mult văzuse camera de hotel decât capitala. Ea-i refuzase lui un singur lucru, să rămână peste noapte la ea, fiindcă el era moşierul şi ea lucra pământul în arendă. Păstraseră relaţia lor secretă pentru a nu fi un motiv de bârfă.

– De ce crezi că ar fi al lui Cameron Adams?

Spera ca doctorul să bâjbâie prin întuneric.

Dar nu era aşa.

– Am venit într-o zi să-ţi controlez glezna aceea scrântită. Nu erai acasă, dar câinele a venit la mine...Sus, în fânar, tu şi cu Cameron.

Faţa Rionei se înroşi. Evident că el ştia că făcuseră mai mult decât să râdă.

– Nu te necăji, adăugă doctorul, n-am spus nimănui şi, după câte ştiu, n-am auzit vorbindu-se despre voi doi... Se întoarce?

Ea scutură din cap. Nu putea şti sigur. Pusese pe cineva să conducă domeniul şi se vorbea despre o femeie ce trebuia să vină de la Edinburg pentru a ajuta la organizarea unei cooperative de tricotat. El se putea întoarce mâine sau niciodată. Singurul lucru pe care-l ştia cu siguranţă era că el nu se va întoarce la ea.

– Bine, trebuie să-i scrii despre asta, arătă el spre abdomenul abia bombat.

Ea scutură din cap.

– Nu pot, spuse ea simplu.

Doctorul înţelese greşit şi declară:

– Atunci am s-o fac eu pentru tine, fetiţo.

– Nu, nu vreau să ştie. Este problema mea, nu a lui.

– Prostii! Trebuie să existe doi ca să se facă un copil şi este responsabilitatea lui. Mai mult, dacă el este numai pe jumătate bărbatul pe care-l cred, se va întoarce cu primul avion, să te ia de nevastă.

Ochii Rionei se închiseră la sugestia lui. Doctorul putea să fie un bătrânel drăguţ, dar habar n-avea despre viaţă. Trecuse vremea când perechile se căsătoreau fiindcă aşa trebuia şi ea n-ar fi dorit să i se ofere o astfel de soluţie.

Cameron arătase clar de la începutul legăturii lor că nu este pregătit penru a fi tată. O dresase spunând că ea era prea tânără pentru o mămică, că abia îşi începe viaţa şi că o voia doar pentru el, cel puţin o vreme. La timpul acela, se părea că grija lui se referă la ea, dar după ce plecase, Riona îşi dăduse seama de adevăr. Cameron era acela care nu voia să fie legat cu ceva şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să evite acest lucru. N-avea importanţă cât de spontană fusese iubirea lor, el se preocupase de consecinţe. Chiar după prima oară când fusese a lui, o dusese în ziua următoare la cabinetul doctorului pentru a cere ceva ce se numea „pilula de după".

Numai că ceea ce părea firesc şi obişnuit unui om de lume de genul lui Cameron, pentru Riona fusese

o problemă de adâncă tulburare, de a fi pusă în faţa doctorului Macnab. Ea sperase să dea peste asociatul mai tânăr al acestuia şi, în loc de asta, se găsise stând în faţa bărbatului care o tratase ca pe nepoata lui favorită, de când îşi amintea. Părăsise cabinetul cu glezna bandajată şi asta fusese totul. Îl lăsase pe Cameron să creadă altceva şi se supusese riscului de a rămâne gravidă. În ochii ei, copilul era doar problema sa.

Nu-şi schimbase părerea, deşi doctorul încercase s-o convingă în toată perioada de sarcină. De fiecare dată când era înclinată să cedeze, îşi amintea cuvintele lui Cameron: „Copiii trebuie planificaţi şi doriţi, astfel sunt un dezastru". Aceste cuvinte îi înlăturaseră orice intenţie de a-l contacta. Fiindcă acesta nu era un copil dorit – cel puţin nu de Cameron, care avusese atât de mare grijă să nu procreeze.

La fel simţea chiar şi acum, după întoarcerea lui Cameron. Copilul era doar al ei. Putea fi copia tatălui, dar bârfa locală nu ştia, deoarece îl ferise pe Rory de ochi curioşi. Doar doctorul Macnab şi doamna Ross ar putea s-o trădeze, dar ei n-o vor face. Trebuia doar să-l ţină pe Rory afară din calea lui Cameron şi asta era destul de simplu dacă nu pleca de acasă. Nu-i venea a crede că el va veni s-o caute.

*
* *

Se înşelase. Nu putuse prevedea acţiunile lui Cameron atunci şi nu putea nici acum. El veni nu în

acea seară, ci în următoarea. Era aproape ora zece. Auzi bătăi în uşă şi ştiu brusc cine era.

Traversă coridorul pentru a verifica dacă broasca este încuiată. El trebuie s-o fi auzit apropiindu-se, fiindcă strigă:

– Deschide uşa, Riona!

Nu făcu nici o mişcare să se conformeze. Nu-l voia în casa ei. Şi-ar aduce aminte de prea multe.

– Deschide sau o sparg! o ameninţă el văzând că nu răspunde.

Părea furios dar stăpân pe sine. Ea rămase tăcută, fără a crede că el îşi va pune ameninţarea în practică.

Greşise. El repetă „Deschide uşa!" pe acelaşi ton de comandă, îi dădu treizeci de secunde şi apoi se manifestă ca atare.

El folosi un picior ca să lovească în încuietoare. Primul nu avu prea mare efect, la fel şi al doilea, dar la al treilea începură să sară aşchii din lemnul uşii.

– Bine... îşi dădu seama că o altă lovitură ar scoate uşa din ţâţâni... o să deschid. Aşteaptă doar un minut.

Răspunsul ei avu efect. Atacul asupra uşii încetă. Ea fugi la etaj să-l controleze pe Rory.

Acesta dormea în ciuda zgomotului de afară. Închise uşa de la camera lui şi alergă în jos pe scări spre camera de zi. Aici se afla o fotografie a lui pe cămin. O pusese într-o ramă.

– Riona? Vocea lui Cameron se auzea din nou, plină de mânie.

Ea se grăbi spre uşă şi o deschise. El nu aşteptă nici o invitaţie, ci o dădu la o parte şi intră în casă.

– Unde este el? Ochii lui se îndreptară spre scara ce ducea la dormitorul ei.

– Cine? întrebă ea, deşi întrebarea era suficient de clară.

– Copilul, răbufni el şi ar fi luat-o spre scări dacă ea nu l-ar fi apucat de braţ.

Strângerea lui era puternică şi disperată, dar ar fi putut să-i dea drumul dacă ar fi vrut. În loc de asta, o întoarse spre el, suficient de aproape ca ea să-i vadă furia din ochi.

– Este al meu, nu-i aşa? o întrebă el ameninţător. Copilul este al meu...

– Nu... Ea scuturã din cap. Nu nu este. Ţi-am spus...

– Mincinoaso, o întrerupse el. Ştiu ce mi-ai spus, dar nu asta a zis şi doctorul Macnab.

– Doctorul? Riona era şocată. Oare nu cumva acesta o trădase? Nu se putea... Tu eşti cel care minţi. Doctorul nu ţi-ar spune nimic.

– Nu, sigur că nu, o repezi el, dar când l-am întrebat dacă Fergus Ross te ajută, el a fost uluit de această idee. Este clar că el nu crede în această minciună, aşa că lasă-mă pe mine.

– S-ar putea să fie al altcuiva, declară Riona supărată şi-şi dori să n-o fi făcut.

El reveni cu brutalitate:

– S-ar putea să fi fost al mai multora, după câte ştiu. Erai suficient de nesăţioasă pentru aşa ceva.

– De ce tu... încercă să-şi elibereze mâna pentru a-l pălmui.

Dar el îşi strânse încleştarea şi o forţă să se aşeze cu spatele la perete.

– Hai, scumpo, nu mai fă pe fecioara nevinovată din nou. N-am mai întâlnit o femeie cu mişcări atât de măiestre ca ale tale. Mă făceai să te vreau în fiecare clipă a zilei.

Faţa Rionei luă foc când îşi aminti. Dorinţa fusese reciprocă şi-i consumase pe amândoi. Ce se întâmplase?

Privi spre el, ochii exprimându-i jignirea şi nedumerirea pe care o simţise la plecarea lui bruscă. De ce o părăsise? Fusese doar sex pentru el? Dragostea ei îl speriase?

– Nu te obosi!... o împinse, îndepărtând-o de el... N-o să pic de fraier pentru a doua oară. Nu mă interesează decât copilul. Vrei să ştii ce mi-a spus doctorul când l-am întrebat dacă eu sunt tatăl?

Riona scutură din cap.

– Nu ţi-a spus el. Ştiu că n-a făcut-o, insistă ea, dându-se de gol.

– Oh, nu el mi-a spus, repetă el aprobator. Bătrânelul n-a spus nimic – absolut nimic. Acesta este punctul meu de vedere.

Riona se încruntă. Nu se gândise la asta.

– Macnab ar putea fi păcălit de jocul tău de-a Domnişoara Inocentă, continuă el aspru, dar n-ar minţi pentru tine. Şi este foarte clar că el crede că eu sunt tatăl.

– Ei şi? încercă Riona să braveze. Asta nu te face pe tine tată. Poate că l-am minţit.

– Poate... Buzele lui scoaseră un şuierat... Eşti capabilă de orice.

– Este un compliment, ripostă ea, dat fiind că vine din partea ta.

– Oh, da? Când te-am mințit eu pe tine?

El avea îndrăzneala să spună asta. Riona îl privea fără să-şi creadă ochilor. Uitase că o dată îi spusese că o iubea? Uitase că fugise de ea după câteva zile?

Ea nu uitase nimic. Poate că rana se închisese, dar amărăciunea rămăsese.

– Ce faci aici? întreba ea cu ochii mari. Nu vrei ca acest copil să fie al tău, deci de ce nu mă crezi pe cuvânt şi nu pleci?

El scutură din cap.

– Ai perfectă dreptate. Nu vreau să fie al meu. Nu vreau ca o parte din tine să existe într-o parte a mea. Dar dacă este al meu, crezi că am de gând să ți-l las ție să-l crești?... O privi cu dispreț, apoi se uită în jur la decorul sărăcăcios... Deci, unde este? În dormitorul tău?

El încercă s-o ia din nou spre scări şi ea se agăță de mâneca lui.

– Nu poți să te duci acolo. Doarme! strigă ea la el.

– Mă îndoiesc, după scandalul pe care-l faci, ripostă el şi, dându-i mâna la o parte, urcă treptele din câțiva paşi.

Riona îl urma, dar îi era peste putință să-l oprească. El găsi dormitorul cu uşurință. Trebuia să-l găsească – adesea stătuseră acolo lungiți.

El intră în cameră şi se îndreptă spre leagăn, care se vedea uşor din cauza unei veioze aprinse. Ea rămase la uşă. Se rugă, în gând, ca Rory să fie adormit. Dacă era, Cameron n-ar fi putut să-i vadă decât ceafa.

Rugile ei nu fură ascultate. Dinspre leagăn se auzi un gungurit. Rory plângea rar când se trezea. Chiar având un străin lângă leagăn, nu plângea. Avea deja încrederea în viață a tatălui său.

Avea şi părul şi ochii şi gura tatălui său. Era sigură că Adams o să vadă acest lucru. Presupuse că a văzut, atunci când îl ridică pe copil din leagăn. Se uită fix la acesta şi apoi îl duse în locul unde stătea Riona.

Îi aruncă o privire dezgustată şi ea se clătină un pic atunci când îi puse copilul în braţe. Aşteptă ca el s-o acuze şi s-o jignească, dar nu auzi nimic din partea lui. În loc de asta, trecu pe lângă ea şi coborî scările. Ea nu-şi dădu seama de intenţiile lui, până nu auzi uşa trântindu-se în urma lui.

El plecase. Făcuse ceea ce-şi propusese să facă şi dispăruse. Se uitase la fiul lui fără a-l cunoaşte şi încă o dată plecase din viața ei.

Copilul începu acum să plângă, deşi nu putuse să înțeleagă ceea ce se întâmplase. Riona îl ținea la piept.

– N-are importanță, puiule, n-are importanță, mă ai pe mine, îl legănă ea în timp ce lacrimi îi alunecau pe obraji.

Până acum, încă mai sperase că visase, chiar dacă asta o făcuse doar o mică parte din ea. Stătuse câteva nopți şi-şi imaginase că se întoarce Cameron, regretând că o părăsise, dându-şi seama că o iubeşte

şi iubind-o şi mai tare descoperind că-l are pe fiul lui. Dar asta se întâmpla în romane.

Şi aceasta era viaţa adevărată. În viaţa adevărată el se întorsese pe motiv de afaceri – auzise că vinde domeniul – şi, descoperind că ea avea un copil, acţionase din obligaţie morală. Tot timpul sperase ca bebeluşul să nu fie al lui; nu era nici o îndoială că nu văzuse asemănarea şi nu simţise nimic. La fel ca şi ultima dată, plecase fără să se uite înapoi.

Aşa gândea Riona, dar încă o dată se dovedi că greşise, când îl întâlni peste câteva zile. Era într-o duminică. Deşi nu mai cânta la sărbătorile din sat şi nici la biserică, de când fusese însărcinată, continua să meargă la prânz la doctor. Ziua era plăcut de călduroasă şi ea merse trei mile până în sat, cu Rory într-un cărucior vechi. Acesta dormea tun când ajunseră şi ea lăsă căruciorul la uşă.

Doctorul trebuie că se uitase pe geam, deoarece deschise uşa fără ca ea să ciocănească. Riona spuse:

– Rory este adormit aşa că mă gândesc să-l las o vreme afară.

– Da, aerul proaspăt este bun pentru el, aprobă doctorul Macnab în timp ce o lăsa să intre în casă... Era în hol când el adăugă... Am un vizitator, fetiţo.

– Vizitator? Ea nu înţelese până când nu apăru o altă siluetă în pragul sufrageriei.

Ochii lor se întâlniră şi se susţinură pentru o clipă. El nu părea surprins. Era clar că ştiuse că o să vină.

Ea încercă să iasă înapoi pe uşă şi doctorul o opri.

– Ştiu, fetiţo, ce simţi, dar nu poţi fugi chiar acum, îi spuse el hotărât. Mândria este un lucru, dar trebuie să ai în vedere copilul. În situaţia în care Cameron este pregătit să vă ajute pe amândoi...

– De ce ar face-o? îl întrebă Riona pe doctor, dar cu ochii pe Cameron.

El părea indiferent.

– I-am spus că bebeluşul nu-i al lui. Asta-i tot ce are nevoie să ştie.

– Fetiţo, fetiţo, scutură doctorul din cap. Nu poţi să continui aşa. Trebuie să accepţi că...

– Copilul este al meu, o întrerupse Cameron cu tărie. Ştiu asta. O ştii şi tu. Şi se poate dovedi printr-un test. Aşa că nu mă pune la încercare.

Ea se înfioră un pic de vorbele lui, în timp ce doctorul spunea mult mai blând:

– El are dreptate, Riona. Nu-i nici o îndoială. Paternitatea se poate stabili acum fără tăgadă.

– În afară de faptul evident că băiatul este al meu, adăugă Cameron, fără urmă de căldură în voce şi ochi.

Riona îl privea înmărmurită, fără a fi în stare să creadă că-l iubise pe acest bărbat, odată. Fusese oare atât de oarbă la răceala din el, la cruzime?

– Uite, interveni doctorul, de ce n-am merge toţi în sufragerie şi să discutăm această problemă în timpul mesei? Sigur că o să ajungem la o oarecare înţelegere...

Riona scutură din cap. N-avea de gând să stea la prânzul de duminică cu Cameron Adams. N-avea de gând să facă nici un angajament.

– Nu vreau nimic de la tine.

Tonul ei era nemulţumit.

– Ce vrei tu nu mă interesează, ripostă el cu răceală. Nevoile copilului sunt acelea care mă preocupă.

– Şi crezi că pe mine nu mă preocupă? continuă ea războinică.

– N-am spus niciodată asta... Era calm şi se vedea că se stăpâneşte, dar asta n-o făcea pe Riona să se simtă mai bine... Sunt sigur că te îngrijeşti de el şi-l cântăreşti zilnic, dar te-ai gândit la viitor – viitorul lui?

– Bineînţeles că da, declară ea iritată.

– Şi? ridică el întrebător o sprânceană.

Riona deschise gura, apoi o închise la loc, negăsind un răspuns adecvat. Ştia prea bine ce voia să spună el. Nu trebuia s-o spună cu voce tare.

El o făcu, spunând:

– Corectează-mă dacă greşesc. N-ai bani. Nu ai nici o perspectivă să ai. Ceea ce înseamnă că ai de gând să-mi creşti fiul din puţinul pe care-l obţii din arendarea pământului şi din câteva posibile ajutoare.

– Cameron, băiete, îl îndemnă doctorul s-o ia mai uşor. Acum se vedea că Riona este afectată.

Dar el nu dădu nici o importanţă bărbatului mai în vârstă întrebând-o în final:

– Ei?

– Eu... eu... Riona se simţea neputincioasă, cu nici un fel de argumente să i se opună... El îi scormonise viaţa cu o precizie înfiorătoare... Am alte planuri, spuse ea în cele din urmă. Pot să mă mut la Edinburg.

– Şi să faci ce? insistă el la această vagă sugestie. Să stai într-un apartament sărăcăcios cu chirie? Să-l închizi acolo pe Rory când te duci să muncesti? Şi ce să muncesti?

– Eu... eu... Riona îşi pusese aceste întrebări de mii de ori. N-avea nevoie ca el să-i arate ce şanse limitate are... Este treaba mea, zise ea în cele din urmă, recăpătându-şi un pic vioiciunea.

– Îhî!... Scutură din cap... Nu de când ai mers înainte şi ai făcut copilul.

Ochii Rionei se îngustară la aceste cuvinte.

– Probabil că n-ai fi vrut să merg înainte cu sarcina dacă ai fi ştiut, trase ea concluzia.

– Riona, interveni din nou doctorul, sunt sigur că el n-a vrut să spună asta.

– N-a vrut? Era rândul Rionei să întoarcă americanului o privire acuzatoare.

El o privi la rândul lui scrâşnind din dinţi.

– Dacă asta este justificarea ta pentru faptul că nu mi-ai spus, atunci dă-i drumul. Cel puţin, am dreptul să ştiu.

– La ce te aşteptai? îl înfruntă Riona. O mică notă informativă asupra evenimentului stânjenitor? Ei bine, da, să presupun c-aş fi putut să-ţi trimit una... dacă ţi-aş fi cunoscut adresa. Dar atunci ai plecat foarte grăbit, nu-i aşa?

O expresie de furie strâmbă trăsăturile lui frumoase.

– A cui greşeală a fost?

– Eu... Gura Rionei se închise în faţa îndrăznelii lui de a se disculpa.

El continuă fără s-o lase:

– Şi nu-mi vinde gogoşi în legătură cu necunoaşterea adresei. Orice ai fi trimis la Invergair Hall mi-ar fi parvenit în America.

– Şi? Rionei nu-i venea să creadă că el îi atribuia ei rolul personajului negativ. Şi ce-ai fi vrut să scriu? Dragă Cameron, îţi aminteşti de mine, fata scoţiană cu care ai avut o scurtă aventură? Cred că-ţi face plăcere să afli că port copilul tău. Cu cele mai bune urări, Riona. V-ar fi plăcut asta, Înălţimea Voastră? spuse ea pe un ton muşcător.

– Probabil că nu, recunoscu el cu o voce de gheaţă, dar nu este suficient de relevant. Ca tată al copilului am drepturi şi responsabilităţi.

Riona se încruntă. Nu-şi imaginase că el avea vreun drept. Sigur nu brava? Se uită întrebătoare spre doctorul Hamish, dar bătrânul ridică din umeri, necunoscător al legislaţiei.

– N-ai drepturi, declară ea nesigură privindu-i zâmbetul rece, superior.

– Aşa crezi tu. M-aş putea lupta cu tine pentru custodie, continuă Cameron nemilos, şi există şanse ca să câştig. Un tribunal american mi-ar acorda cel puţin drepturi de vizitare... Totuşi, nu cred că un scandal la tribunal ar fi în interesul lui Rory, nu-i aşa?

El aştepta un răspuns, dar Riona nu i-l dădu. Simţea că este mai rău să ajungă la tribunal decât să fie ameninţată cu tribunalul.

– Hai, băiete, tu şi cu Riona puteţi să vă înţelegeţi fără a-i amesteca pe avocaţi, vorbi doctorul Hamish, sperând încă să rezolve problema în mod amiabil... Singurii oameni care ar profita din asta ar fi doar oamenii legii.

– Exact.

Cameron luă cuvintele doctorului ca un suport pentru argumentul lui.

– Ei bine, în acest caz... Doctorul începu să spună ceva, dar Riona îl întrerupse.

– Ce vrei?... Obosise să se joace de-a şoarecele cu pisica; era timpul să afle ce vrea el.

– Câteva lucruri, punctă el. Mai întâi, vreau ca băiatul să poartă numele meu.

– Numele tău? repetă Riona, năucă.

– Da.

– Dar... te aştepţi să-l reînregistrez ca Adams?

Tonul Rionei îi spunea cât găsea de ridicolă ideea. Dar în realitate, ceea ce vrusese el să spună nu era chiar o prostie.

– Foarte tare... O privire nerăbdătoare o acuza pe ea de prostie voită... Când îţi spun că vreau să-mi poarte numele, înseamnă că eu doresc ca el să aibă un statut legitim.

– Statut legitim? repetă Riona încercând să ghicească unde voia el să ajungă cu discuţia.

Doctorul Hamish fu mai isteţ, pe faţa lui ridată apărând un zâmbet:

Ce-i Dragoste în afara raţiunii

– Ah, Cameron, băiete, i-am spus că tu vei face ceea ce trebuie pentru ea. Aş fi vrut ca ea să-ţi fi scris mai devreme.

– Ce? Riona nu credea c-a înţeles bine.

Un doctor răbdător şi încântat o ajută spunând:

– Vrea să te ia în căsătorie, fetiţo. Vrea să se însoare cu tine.

Ea-l privi neîncrezătoare pe Cameron, aşteptând ca acesta să nege. În loc de asta, cu o voce rece lipsită de sentimente, el confirmă.

– Sunt pregătit să mă însor cu tine, da. Cred că după legile scoţiene, acest fapt va legitima automat situaţia lui Rory, în ciuda diferenţei între data naşterii şi cea a căsătoriei.

– Da, aşa este. Doctorul entuziasmat încuviinţă din cap, în timp ce Riona îl privea ţintă pe Cameron, întrebându-se dacă el chiar credea că ea este gata să se mărite cu el. Putea fi oare el atât de arogant? Îşi imagina că ea i-ar fi recunoscătoare?

– Ei bine? Ceru el un răspuns.

– Nu mă voi căsători cu tine... Nu-şi putu ascunde dezgustul inspirat de această idee... Nu m-aş mărita cu tine chiar dacă te-ai târî la picioarele mele şi m-ai implora s-o fac.

– Riona! Doctorul era îngrozit de răspunsul ei grosolan.

Cameron Adams era mai puţin uluit şi o informă fără menajamente:

– Vorbesc despre o căsătorie de convenienţă, în scopul legitimării fiului nostru. N-am nici o dorinţă de a o consuma... Expresia lui arăta o antipatie egală cu a ei.

– Oh, voi doi!... Doctorul era nemulţumit de ceea ce considera a fi o mândrie prostească... Aţi fost odată destul de atraşi unul de altul ca să faceţi un copil; aţi putea fi atraşi din nou. Măcar dacă aţi discuta asupra celor pe care le consideraţi ca greşeli, să încercaţi...

– Doctore! Ultimul lucru pe care-l dorea Riona era o discuţie postmortem. Cameron o lăsase baltă când se plictisise de ea. Ce mai era de spus?

Cameron părea să împărtăşească opinia ei când, pe un ton repezit, continuă:

– Uite ce-ţi propun: ne căsătorim în Scoţia cu o licenţă specială şi apoi ne întoarcem în State. Stăm acolo un timp – să zicem şase luni – ca să dăm aparenţa unei căsătorii normale, apoi venim aici şi declarăm că nu ne potrivim. Voi zbura periodic aici să-l văd pe Rory, până când el va fi suficient de mare să vină să-şi petreacă vacanţa în State.

– Şi de ce ar trebui să fiu de acord cu asta? Riona presupunea că el voia să ajungă la ceva.

Avea dreptate, pentru că el continuă:

– Dacă eşti de acord, îţi garantez folosinţa pe viaţă a lui Invergair Hall şi o sumă suficientă ca să-l administrezi, cât şi o pensie pentru Rory. În acest fel el va creşte apreciindu-şi moştenirea.

– Ce? El vorbise prea repede pentru înţelesul Rionei.

– Am abandonat planul de a vinde Invergair. M-am hotărât să i-l cedez lui Rory când va împlini douăzeci şi cinci de ani.

– Hall?

– Şi domeniul.

Riona se forţă să nu rămână cu gura căscată. El vorbea cu calm despre faptul de a da o proprietate care valora, după câte se spunea, şase milioane de lire unui bebeluş pe care abia îl văzuse. Încă o dată îşi dădu seama că nu-l cunoscuse şi nu-l înţelesese niciodată pe Cameron.

– Vrei să-i dai Invergair Hall lui Rory? Voia să fie sigură că auzise bine.

El dădu din cap, apoi aprecie:

– Doar dacă nu se dovedeşte că nu este în stare să-l administreze.

Riona se încruntă de ceea ce i se părea o capcană.

– Adică cum să nu fie în stare?

– Dacă devine dependent de droguri, are probleme cu alcoolul sau este pur şi simplu incompetent, enumeră el posibilităţile. Cu siguranţă că nu voi da Invergair cuiva care l-ar prăpădi.

Riona era de acord cu acest punct de vedere, dar încă găsea conversaţia ireală. Se aflau acolo, înfruntându-se unul pe celălalt în sufrageria doctorului, discutând despre cei douăzeci şi cinci de ani viitori. Încercă să se imagineze ca stăpână la Hall, dar nu reuşi.

– Bineînţeles că mai sunt şi alte condiţii, adăugă el cu acelaşi calm enervant.

– Ca de exemplu? Riona ştia deja că n-o să-i placă.

– Dacă te vei căsători sau vei dori să coabitezi cu cineva înainte ca Rory să aibă optsprezece ani, posesiunea Hall-ului şi custodia lui Rory îmi vor reveni mie, stabili el. Bineînţeles că vei avea dreptul de a-l vizita.

– Este monstruos! protestă Riona furioasă, deşi nu-i trecuseră prin cap gânduri de recăsătorire şi nici măcar de a se căsători cu el. De ce încerci să mă pedepseşti, Cameron? Ce ţi-am făcut eu vreodată?

O umbră de ceva – semăna cu durerea – îi traversă faţa, dar dispăru repede.

– Nu este cazul să discutăm... Vocea lui reflecta indiferenţa... Vreau să mă asigur că Rory n-o să aibă un tată vitreg sau un aşa-zis „unchi", care să-l stânjenească în perioada cea mai vulnerabilă a vieţii lui.

– Acum, Cameron, eşti nedrept, interveni doctorul în această atmosferă ce devenea tot mai încordată. Nu-i oferi Rionei o căsătorie adevărată şi în acelaşi timp o condamni la singurătate.

Buzele lui Cameron se subţiară în faţa reproşului doctorului.

– Asigur interesele fiului meu şi viitoarea lui poziţie de stăpân. Dacă ea simte nevoia unui bărbat poate să se ducă la Edinburg pentru un weekend mur... discret... El schimbase jumătatea frazei, dar era evident ce cuvânt vrusese să utilizeze.

Riona se îngălbeni gândindu-se la cele câteva zile ale lor din Edinburg. Şi pentru el fusese un weekend murdar?

– Aşteaptă o clipă, Cameron, sări doctorul Macnab în apărarea ei. O cunosc pe fata aceasta de o viaţă şi chiar dacă a mers cu tine, nu este genul care să se culce cu oricine.

– Nu este? Cameron se uită de la doctor la Riona. Aşa credeam şi eu, doctore, dar am ţintit prea sus. Îţi sugerez să faci la fel. De ce n-o întrebi despre Fergus Ross? Întreab-o cât de des s-a văzut cu el.

– Nu, nu, scutură doctorul din cap. Ai păreri greşite. Fergus şi Riona au fost prieteni din copilărie, dar asta-i tot. Dacă cineva ţi-a spus...

– Oh, cineva a făcut-o, îl întrerupse Cameron, numai că am fost destul de prost să nu ascult. Isabel Fraser mi-a spus că Fergus Ross a locuit în casă cu ea în ultimul lui concediu, îşi îndreptă el atacul spre Riona, dar am preferat că cred că era doar o idilă inocentă între o fată şi un băiat. La urma-urmei, erai încă fecioară atunci când ne-am întâlnit? şuieră el şi faţa i se urâţi.

– Nu ţi-am spus niciodată asta, declară Riona pentru a se apăra.

El râse amar.

– Nu, doar m-ai lăsat să cred şi ţi-ai bătut joc de mine.

Doctorul Macnab făcea furios feţe-feţe şi crezând că era vorba doar de o neînţelegere, apelă la ei:

– Calmaţi-vă amândoi. Nu ştiu cine a zis, dar nu m-aş lua după vorbele lui Isabel Fraser. Dacă n-o ştii, Isabel pusese ochii pe tine, Cameron, prietene. De aceea a plecat şi ea după ce te-ai dus în America.

– Poate, spuse Cameron concesiv, uitându-se la Riona, dar ea spunea adevărul în acest caz. Nu ştia nimic despre noi. I-am menţionat faptul că tu te luptai cu ferma şi că aveai nevoie de unul dintre lucrători care să te ajute la reparaţii. A sugerat că greutăţile tale pot fi temporare fiindcă Fergus Ross va veni curând acasă şi se va muta din nou la tine. N-am crezut-o. Eram sigur că dacă se va întoarce Fergus, tu mă vei alege pe mine. Ce tare se poate înşela un bărbat! Se încruntă la propria lui naivitate.

Riona scutură din cap, trăgându-se când îi replică încet:

– Dar aş fi făcut-o. Ştii că aş fi făcut-o...

– Pe naiba! explodă din nou. L-ai ales pe Fergus. Amândoi ştim acest lucru... Şi de ce nu? În fond, el a fost primul tău amant, nu-i aşa? Şi înainte de a nega, gândeşte-te că nu ştiu de la Isabel, ci chiar de la acel tip.

Riona îl privea împietrită, în timp ce doctorul conchise:

– Fergus ţi-a spus asta?

Cameron încuviinţă din cap.

– Numai că el nu mi-a spus chiar aşa, s-a lăudat că o are pe cea mai drăguţă fată din Invergair... Apăsă pe cuvântul „are"... Presupun că el te-a informat

despre întâlnirea noastră întâmplătoare, azvârli el către Riona.

Ea continua să-l privească până când adevărul o lovi cu putere.

Fergus era pe mare când Cameron apăruse în scenă. Nu se gândise că el o să se întoarcă, până când nu trecuse pe neașteptate într-un weekend. Fusese în noaptea în care Cameron era plecat la Glasgow și ea-și aminti că fusese ușurată că el lipsește, când îl văzuse pe Fergus la ușa ei, seara târziu. Acesta ocolise în drumul spre casă și se întunecase, când un turist îl luase cu mașina și-l lăsase la drumul ce ducea spre casa ei. Un turist american, își aminti Riona vorbele lui Fergus din acel moment, dar abia acum le pricepea înțelesul. Ce proastă fusese să nu vadă legătura!

Cameron o văzu cum înțelegerea îi luminează fața și învârti cuțitul în rană:

– Vezi, mă răzgândisem peste noapte. Mă întorceam de la Glasgow și l-am luat pe acest puști de pe drum. El era nerăbdător să ajungă acasă la prietena lui și eu l-am lăsat la poalele dealului. Era noaptea târziu, dar el era sigur că este binevenit. Am așteptat două, trei ore, dar se pare că el avea dreptate. Am trecut în dimineața următoare și l-am văzut pe drum. Soarele era sus. Mi-am continuat drumul.

El vorbea tăios ca și cum nu i-ar mai păsa. Mândria lui fusese rănită, dar asta era tot.

Pentru Riona, aflând doar acum adevărul, era ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Și-l imagina pe Fergus,

plin de el, lăudându-se, făcând confidențe unui străin, spunând lucruri care ar fi trebuit să rămână personale. Poate că el îi menționase numele și fusese încurajat să spună și mai mult. Și-l imagină pe Cameron stând la capătul drumului, dându-i o șansă, așteptând câteva ore, așteptând ca ea să-l gonească pe Fergus. Numai că ea nu făcuse asta și distrusese totul.

– Nu te-a vrut, adăugă Cameron cu cruzime, când a aflat că pruncul este al meu?

– Eu... Riona nu putea vorbi, era prea rănită.

El continuă nemilos:

– Poate că el n-a fost atât de fraier ca mine. Poate că nu i-a plăcut să se întrebe toată viața cine va fi următorul.

Riona scuturâ din cap, apelând la el să înțeleagă. Nu era așa cum credea el. Se poate ca greșeala să fi fost a ei că nu i-a spus despre Fergus, dar nu fusese chiar așa.

– Destul! se răsti la el doctorul Macnab furios. Nu vezi ce-i faci?

Ochii lui Cameron rămaseră ațintiți asupra Rionei. Văzuse și el. Voia s-o rănească. Lacrimile ei nu-l mișcau.

– Cred c-ai face mai bine să pleci, îi zise doctorul Macnab și, nemaiașteptând nici un răspuns, se întoarse s-o prindă pe Riona în brațe... Șșt, fetițo, șșt. Știu, știu. Nu este adevărat. Șșșt, fetițo...

Cuvintele lui o făceau să plângă și mai tare în timp ce Cameron, scoțând un sunet de dezgust, trecu pe lângă ei, spre ușă. O trânti în urma lui.

Cu zgomotul făcut de uşă, trecu un minut sau două înainte ca Riona să-l audă pe Rory plângând. Când auzi, puse nefericirea ei pe planul doi şi, eliberându-se din braţele doctorului, care o consola, se repezi afară.

Întârziase. Cameron îl luase pe Rory din căruciorul lui şi-l ridicase în sus. Rory încetase să plângă şi-l privea pe bărbat, cu ochii mari. Inima Rionei îngheţă.

Frica ei trebuie să-i fi fost înscrisă pe faţă, fiindcă întorcându-se, Cameron puse copilul pe umeri şi-i spuse:

– Crezi că aş face asta? Să iau copilul aşa, pur şi simplu?

Riona rămase tăcută deoarece chiar la asta se gândise, văzându-l pe Rory în braţele lui.

– Ia-l... El îi dădu copilul... Nu intenţionez să-l răpesc. Mi-ai ascultat propunerea. Îţi voi aştepta răspunsul.

– Poţi să-l ai acum, spuse ea simţindu-se mai puternică cu Rory în braţele ei. Nu mă voi căsători cu tine în nici un fel de împrejurări.

– Suficient de corect... Acceptă respingerea chiar destul de uşor, apoi adăugă... Ne vedem la tribunal.

– Tribunal? repetă Riona înfricoşată, amintindu-şi ameninţarea lui despre o bătălie în faţa curţii cu juri.

– Nu crezi c-am de gând să-l las pe fiul meu atât de uşor? continuă el netulburat. Te sfătuiesc să-ţi găseşti un avocat bun. Eu am deja.

– Avocat? repetă iar Riona scuturând din cap. Dar eu nu cunosc nici un avocat. Şi eu n-am bani...

– Asta-i problema ta, termină el cu răceală şi, înainte ca ea să apeleze la raţiunea lui, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă.

Doctorul apăru pe trepte şi o făcu să intre în casă. O conduse spre sufragerie şi o invită să se aşeze într-un fotoliu.

– Poţi să mănânci? o întrebă el şi nu fu surprins când ea scutură din cap... Copilul începuse să plângă, un plâns de foame şi doctorul îi sugeră cu blândeţe... Ar fi mai bine să-l hrăneşti, fetiţo, în timp ce eu am să fac câte o ceaşcă de ceai.

El ieşi din cameră şi, deschizându-se la bluză, Riona puse copilul la piept. Acesta sugea, dar Riona nu simţi nici un fel de consolare la apropierea lui. Era încă tulburată de confruntarea cu Cameron.

Copilul era deja hrănit când doctorul se întoarse cu tava. Riona îl puse pe carpetă şi el se târa de-a buşilea, fericit. Ea se simţea mai calmă, îndepărtându-şi mintea şi inima de la Cameron Adams, aşa cum făcuse şi înainte.

– Îmi pare rău, fetiţo, spuse doctorul când servi ceaiul, sunt un bătrân băgăcios. Tocmai credeam – ei bine, că dacă voi doi sunteţi împreună, puteţi trece peste divergenţe.

Riona scutură din cap.

– După cum probabil aţi văzut, doctore, el mă urăşte.

– O, nu, o contrazise doctorul Macnab, nu te urăşte, fetiţo. Gelozia vorbeşte. I-a intrat în cap tâmpenia că ai fost cu Fergus ca şi cu el şi nu poate suporta acest lucru.

Era clar că doctorul nu credea acuzaţiile lui Cameron şi Riona ar fi putut să-l lase cu aceste iluzii. Dar aşa făcuse şi cu Cameron. Îl lăsase să creadă că este nevinovată şi rezultase un dezastru.

De data aceasta se hotărî să fie sinceră

– Am fost, doctore.

– Ce ai fost, fetiţo? Doctorul Macnab nu-şi dădea seama că ea-i răspundea.

– Am fost cu Fergus, recunoscu ea cu franchleţe.

Doctorul încă se îndoia de ceea ce încerca ea să-i spună.

– Bineînţeles, fetiţo, aprobă el. După câte îmi amintesc, Fergus ţi-a fost de mare ajutor în ultimul lui concediu, când bunicul tău era bolnav. Dar este greu de crezut că te-ai culcat cu el, aşa cum crede Cameron. N-ai simţit niciodată vreo atracţie pentru Fergus, nu-i aşa, fetiţo? termină el sigur pe sine.

– Nu, nu l-am iubit niciodată pe Fergus cu adevărat, spuse ea încetişor, dar asta face lucrurile şi mai rele. Pentru că, vedeţi... m-am culcat cu el, doctore, îi mărturisi ea în cele din urmă, ridicându-şi ochii spre el pentru ca acesta să poată citi adevărul în ei.

– Oh, nu, fetiţo... Doctorul Macnab nu voia să creadă ce-i spusese... Doar nu spui că Adams avea dreptate – că te-ai culcat cu amândoi?

Riona scutură din cap.

– Nu în felul în care crede el... îşi aminti vorbele lui cu durere şi mânie... M-am culcat cu Fergus doar o dată – la o săptămână sau cam aşa ceva, după înmormântarea bunicului meu. Fusese atât de bun cu mine, atât de blând şi eu mă simţeam aşa de singură. Credeam că-l iubesc. Voiam să-l iubesc. Bănuiesc că eram înspăimântată că n-am pe nimeni.

– Înţeleg, fetiţo... Doctorul Macnab era gata s-o consoleze... Nu te învinui. Se întâmplă uneori. N-ai fi prima persoană care se agaţă de cineva la necaz.

– Cred că asta a fost... Dădu din cap... M-am simţit şi vinovată. M-a ajutat atât de mult în gospodărie. La început era doar un prieten, dar apoi a spus că este îndrăgostit de mine. Acum nu cred că era... Am vrut să-l cred. Oricum, ne-am culcat împreună, admise ea, mai ruşinată de acest fapt decât ar fi fost vreodată de legătura ei cu Cameron.

– Nu fi atât de aspră cu tine, fetiţo... Doctorul îi scutură mâna cu blândeţe. Roddy tocmai murise şi tu erai năucă şi supărată şi poate un pic speriată să fii de capul tău. Erai vulnerabilă şi Fergus a profitat de ocazie.

Riona scutură din cap. Nu credea că este cinstit să fie învinuit Fergus.

– Ne-am folosi unul de celălalt, doctore. M-am simţit uşurată când a plecat pe mare, iar el fericit să plece. Cred că amândoi ştiam că nu suntem potriviţi.

El nu mi-a scris niciodată şi a fost o surpriză când s-a întors în acea noapte.

– Cameron a fost acela care l-a adus cu maşina aici... Doctorul îşi amintea ce spusese Cameron.

– În aparenţă, da... Ochii Rionei deveniră gânditori... Nu ştiam atunci. Fergus mi-a spus că l-a adus un turist, şi pe Cameron... ei bine, nu l-am văzut niciodată de atunci.

– Mi-amintesc. A plecat foarte brusc... Doctorul se încruntă şi trase concluzia... Probabil pentru că descoperise despre Fergus şi tine.

– Presupun... Riona nu era chiar sigură; poate că el se folosise de asta ca o scuză. Dacă ar fi iubit-o într-adevăr, nu i-ar fi dat ocazia să se explice?... Cu excepţia faptului că nu mai exista nimic la acea vreme, declară ea un pic furioasă, fiindcă tot ce am făcut eu şi Fergus a fost să vorbim. I-am povestit că exista altcineva şi, cu toate că era supărat, a acceptat. L-am lăsat să doarmă aici fiindcă era prea târziu pentru el să se ducă acasă, dar indiferent ce gândeşte Cameron Adams, Fergus şi-a petrecut noaptea pe sofa. Crede-mă, doctore, noi n-am...

– Te cred, o asigură în grabă bătrânelul. Nu trebuie să mă convingi, fetiţo. Dar dă-ţi seama cum trebuie să-i fi părut lui Cameron – Fergus se întoarce şi tu revii la el, aşa cum sugerase Isabel. Măcar de-ar fi ştiut adevărul. Poate că dacă i-ai spune acum...

– Nu!

Riona îl opri pe doctor să spună mai mult. Dacă fusese vreodată o şansă pentru ea şi Cameron, aceasta se dusese.

– Dar de ce nu? Doctorul Macnab încă spera într-un sfârşit fericit.

– Fiindcă el a ales să creadă ce-i mai rău, cugetă Riona, fiindcă el aşa dorea. Voia să scape de mine şi aşa a fost mai uşor pentru el.

– Nu, fetiţo, nu... Doctorul nu vedea nici o logică în cele spuse de ea... Omul a fost înnebunit de gelozie. Şi încă este... De ce ar fi vrut să scape de tine?

Riona scutură din cap, nevrând să mai discute problema. Asta nu schimba trecutul şi ea trebuia să privească spre viitor. Viitorul era copilul care întindea braţele spre ea de pe duşumea. Îl luă în braţe şi-i strânse capul brunet la piept.

Doctorul îi observă pe amândoi şi întrebă:

– Ce-ai să faci, fetiţo?

– Nu ştiu, doctore, recunoscu ea oftând. Nu vreau să mă mărit cu el chiar cu ce-i oferă lui Rory.

– Da, este ceva avere, remarcă doctorul Hamish, deşi se aşteaptă din partea ta să-i plăteşti în schimb. Fără recăsătorire până când Rory creşte.

Asta n-o impresiona pe Riona. Nu-i trecea prin cap să întâlnească pe cineva cu care să se mărite. Restul afacerii era greu de digerat. O mutare la Boston, chiar şi temporară şi resentimentul neîndoielnic din partea familiei care n-avea cunoştinţă de „mireasa" lui. Apoi întorcerea în Scoţia pentru a fi instalată ca Doamna lui Invergair Hall. Odată ar fi

reuşit să se descurce cu amândouă, dar având ca suport dragostea lui Cameron. Fără ea, n-avea curajul să înfrunte nimic.

Dar avea de ales? Să fie adusă în faţa unui tribunal într-un proces pe care nu era sigură că l-ar câştiga? Să întoarcă spatele la tot ceea ce Cameron i-ar putea da fiului lor? Ea nu putea să-i dea decât iubirea şi asta nu era suficient. Peste câţiva ani Rory ar vedea ce au alţii şi ar şti ce a pierdut. Poate că el va descoperi ce-ar fi putut fi al lui. Cum se va simţi ea atunci? Cum se va simţi când o altă pereche de ochi albaştri s-ar uita la ea cu ironie?

Închise ochii îndurerată de idee şi strânse mai tare copilul, care acum devenise toată viaţa ei.

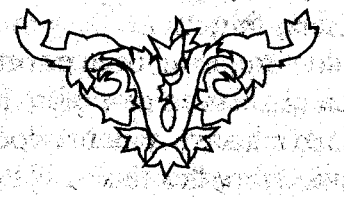

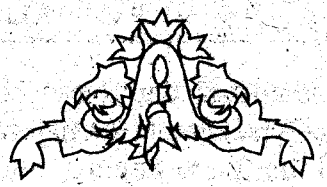

CAPITOLUL VI

Riona se uită pe fereastra avionului deşi nu era nimic de văzut în afară de norii albi. Curând vor ateriza. Se îngălbeni la acest gând. Va veni cineva acolo să-i întâmpine? Va fi familia lui? Presupunea că el le spusese despre copil şi viitoarea sa mireasă pe care o aducea acasă. Cum reacţionaseră ei?

Trecuseră aproape două săptămâni de când el îi făcuse propunerea cea absurdă. Câteva zile nu făcu nimic, ci aşteptase îngrozită să găsească în cutia poştală scrisoarea unui avocat. Apoi Rory se îmbolnăvise. Dactorul Macnab diagnosticase un simplu virus, dar o avertizase că bebeluşul poate face o boală respiratorie. Ca să fie în siguranţă, îl transferase pe Rory la spital.

Riona ştia că n-o să-l poată aduce pe Rory înapoi acasă. Domeniul făcuse reparaţii esenţiale în ultimul an, dar igrasia din pereţi fusese imposibil de înlăturat. Nu era greu de presupus cum îl va afecta această umezeală pe Rory, la iarnă.

Stătea lângă pătuţul copilului la spital şi căuta o cale de ieşire. Vedea doar una. Se dusese la Invergair Hall în dimineaţa următoare.

Nedormită şi confuză, dar foarte hotărâtă, trecu pe lângă doamna Mackenzie, menajera, intră peste Cameron care-şi lua micul dejun şi anunţă fără nici un fel de introducere:

– Bine, o s-o fac.

– Ce să faci? Uluit, Cameron lăsă jos ziarul pe care-l citea.

– Mă voi mărita cu tine, stabili ea, în condiţiile puse de tine... presupunând că încă mai vrei.

– Eu... bineînţeles. Se ridică de la masă, cu ochii cercetându-i starea de spirit, înainte de a o concedia pe doamna Mackenzie din prag.

Menajera, încercând şi nereuşind s-o oprească pe Riona la intrarea principală, o urmase... Acum stătea cu gura căscată de cele auzite.

Cu ceva din calmul său obişnuit, Cameron spuse:

– Doamnă Mackenzie, poate ne faci câte o cafea proaspătă?

Menajera rămase cu gura căscată încă o clipă, apoi ieşi zicând:

– Da... da, domnule.

– N-ai vrea să stai jos? o invită el pe Riona. Sau mai există ceva dramatic să-mi comunici?

Buzele Rionei se îngustară. Nu dorise să fie dramatică. Vrusese doar să termine cu asta. Nu intenţionase s-o aibă pe doamna Mackenzie ca martoră şi, în consecinţă, pe toată lumea din Invergair, dar era ceva cu care trebuia să se obişnuiască.

– Nu, n-am nimic altceva în plus... Ignoră scaunul pe care el îl trăsese pentru ea... Putem pleca atunci

când Rory va fi mai bine. Actualmente este bolnav, adăugă ea pe un ton plat ce ascundea vina pe care o simţea.

– Da, ştiu, o anunţă Cameron. Mi-a spus Macnab. Are vreo legătură boala lui cu decizia ta?

Riona dădu din umeri.

– Poate. Are vreo importanţă?

– Nu în mod special... Răceala i se întoarse în voce când stabili... Aş fi în stare să procur o licenţă specială în câteva zile. Presupun că Archibal, preotul, va fi de acord să ne căsătorească. Doctorul Macnab, sunt sigur, va fi fericit să te conducă la altar.

Riona se înfioră la această idee şi scuturâ din cap.

– Am fost de acord să mă mărit cu tine şi o voi face. Dar nu aici în Invergair.

– Aşa? Faţa lui deveni severă. Te vei deranja poate să-mi spui un motiv?

– Eu... ei bine, ca să fiu sinceră, ar fi prea jenant, recunoscu Riona cu sinceritate.

– Înţeleg... Vocea lui era acum de gheaţă. Consideri că perspectiva de a te căsători cu mine în public este umilitoare.

– N-am spus asta niciodată... Riona simţea că el îi răstălmăceşte cuvintele în mod deliberat. Ea vrusese să spună că măritându-se cu el, tot Invergair-ul va privi asta ca ceva neobişnuit... Oricum, înţelegerea a fost ca să mă mărit pentru a-i crea un statul legitim lui Rory. Se poate face asta şi la Boston.

– Transferând jena asupra mea, accentuă el.

Riona se încruntă:

– Asupra ta?

– Dacă ne căsătorim la Boston, familia mea se aşteaptă să fie înştiinţată, întâi el, lăsând-o pe Rory să tragă concluzia că în chip de mireasă va fi ceva care va atrage dezaprobarea acestora.

Ochii ei verzi se întunecară de enervare, dar se stăpâni. Aveau şase luni în faţa lor şi pentru a supravieţui trebuia să înveţe să fie indiferentă. Deja acceptase ideea că în Boston va fi privită şi posibil tratată ca un nimeni.

– Bine, dacă aceasta este singura ta condiţie, spuse Cameron concesiv, înainte de a adăuga sec... Oricum, căsătoria noastră nu va rămâne pentru multă vreme un secret în Invergair. Nu pentru că doamna Mackenzie nu-şi va ţine gura.

Riona n-avea nici un fel de dubii asupra acestui lucru, dar trebuia să pună capăt bârfelor şi speculaţiilor când se va întoarce din America. Orice era mai bine decât să stea în faţa preotului care o botezase, trecând prin minciuna unei ceremonii de căsătorie, promiţând dragoste şi grijă unui bărbat pentru care nu simţea decât amărăciune.

– Deci, imediat ce Rory se va simţi mai bine, continuă el în faţa tăcerii tinerei, vom călători în State.

– Bine, e-n regulă.

Tonul lipsit de emoţie al Rionei ascundea groaza pe care o simţea. În alte condiţii mersul la Boston i-ar fi părut o aventură, dar asta era mai mult ca o condamnare la închisoare pe care trebuia s-o ispăşească pentru a asigura viitorul fiului ei.

*
* *

O sptămână mai târziu, ei plecară. Rory primise avizul doctorului Macnab şi Riona binecuvântarea acestuia. Romantic din fire, bătrânul doctor credea că ei se află pe cale de a se împăca, zâmbind atotcunoscător când Riona îi explicase că plecarea ei la Boston era doar un aranjament temporar.

Dacă ar fi fost cu ei în timpul călătoriei, Riona era sigură că doctorul şi-ar fi dat seama de adevărata situaţie. Ei merseseră cu maşina de la Invergair la Inverness, zburaseră la Londra, luaseră cursa Concorde spre New York şi de acolo un avion intern spre Boston. O zi întreagă împreună şi abia schimbaseră câteva cuvinte.

La fiecare zbor, Cameron stătuse indiferent faţă de ei doi. Nu era nevoie să vorbească, aşa că n-o făcură. Ea-l urmase unde se dusese el, coborând şi urcând dintr-un avion în altul, bazându-se pe anunţurile stewardeselor pentru a afla durata şi destinaţia zborurilor. Ocazional, ea dispărea în camera de toaletă pentru a-l hrăni pe Rory, dar Cameron n-o întreba niciodată şi ea nu-i spunea unde se duce.

Acum, ei zburau în cerc deasupra aeroportului internaţional Logan, pregătindu-se de aterizare şi Riona regreta că nu-i pusese câteva întrebări de bază. Ca de exemplu cum explicase el existenţa lui Rory familiei sale? Şi cum reacţionaseră aceştia? Erau ei pregătiţi să-l întâmpine pe Rory, dacă nu pe ea? Nu

putea să-şi magineze că ei vor fi încântaţi s-o aibă în mijlocul lor, chiar temporar, şi nu va trebui să fie prea ageri pentru a observa că nici lui Cameron nu-i face plăcere.

El n-ascundea acest lucru. Îl surprinsese de câteva ori în timpul călătoriei observând-o cu o faţă severă. Şi în spatele acestei priviri, ea putea auzi aproape cum îi funcţionează mintea, cu o precizie rece, calculând cât de repede se vor căsători şi apoi despărţi.

Riona suporta dispoziţia lui într-o tăcere stoică, apoi vedea schimbarea când îşi privea fiul. El ar fi putut cu uşurinţă să aibă acelaşi resentiment împotriva lui Rory, un copil pe care nu-l programase, încercase să-l prevină, dar era clar că nu simţea aşa. Cameron îl acceptase imediat, chiar după ce-l descoperise şi acum îl urmărea cu mândria unui tată proaspăt. Îl lua cu el acasă în America, fără să-i pese de problemele pe care i le cauza.

Şi vor fi probleme, realiză Riona, când continuă să se gândească la familia lui. El îi spusese că vor rămâne în casa tatălui său şi a mamei lui vitrege. Apartamentul lui cu un singur dormitor nu era suficient de încăpător să-i adăpostească pe toţi trei. Presupusese că părinţii lui fuseseră de acord cu un astfel de aranjament, dar nu credea să sunt prea fericiţi că le vine un străin pe cap. Şi Rory, deşi era nepotul lui Charles Adams, n-avea nici o legătură de sânge cu Barbara, mama vitregă a lui Cameron sau cu Melissa, sora cea vitregă.

Ei bine, le va descoperi sentimentele destul de curând, oftă Riona, în timp ce avionul se angajase pe pista de aterizare şi ea realiză că piesa abia începea. Dacă voia să treacă cu bine peste aceste şase luni, trebuia să fie puternică, tare şi nepăsătoare. Şi putea să fie toate acestea la un loc, pentru fiul ei.

Ieşiră din avion cu Cameron cărându-l pe Rory şi ea-şi croi drum ca capul sus, printre cei care-i întâmpinau pe noii sosiţi. Se uită peste feţe, aşteptând ca cineva să se apropie. Nimeni nu apăru şi ea dădu drumul respiraţiei pe care şi-o reţinuse. Cameron făcuse aranjamente la un birou ca să fie urmaţi de bagaje, apoi ieşiră din clădire în aerul răcoros al serii.

Riona presupunea că el va închiria un taxi şi făcu un pas înapoi când o mare linuzină neagră se opri în dreptul lor. Un şofer în uniformă coborî, ezită o fracţiune de secundă când îi văzu pe Riona şi pe copil, apoi îşi recăpătă rapid manierele profesionale când deschise uşile din spate şi le luă bagajele din mână.

–Bine aţi venit acasă, domnule Adams, spuse el în timp ce Cameron o urcă pe ea întâi în maşină.

– Mulţumesc, Stevens, răspunse Cameron salutului.

Apoi, văzând singura lor piesă care le rămăsese din bagaj, se oferi:

– Pot să iau... copilul dumneavostră, domnule?

– Nu, nu este nevoie. Va călători în spate cu noi, se opuse Cameron şi legă scăunelul copilului pe locul de lângă ei.

Instalată în mașină, Riona îl observa pe șofer așteptând. Era de presupus că acesta primise diferite sarcini din partea stăpânului său, dar situația aceasta era total nouă pentru el. Nimeni nu-i spusese că va apărea un bebeluș.

După ce Cameron termină, înconjură mașina și se așeză alături de Riona. Ea se dădu automat mai încolo, dar nu era nevoie. Pe locurile din spate mai rămăsese loc pentru o persoană care ar fi stat confortabil pe scaunele tapisate și încă mai exista suficient spațiu.

Când plecară de la aeroport, Cameron întoarse un buton și dădu instrucțiuni.

– Condu la apartamentul meu mai întâi, Stevens.

Geamul despărțitor dintre șofer și pasageri nici nu se clintise, mesajul fiind comunicat printr-un microfon. Șoferul reveni cu un „da, domnule" înainte ca butonul să fie închis de către Cameron.

Riona încerca să-și ascundă stupefacția. Chiar atunci când fuseseră foarte apropiați, tot ce-i spusese el despre familia lui era că aceasta conducea o afacere în construcții. Își imaginase o firmă de douăzeci sau treizeci de constructori, pe care el o conducea ca delegat al tatălui său... Dar oricum, nu credea că chiar și în America, constructorii de succes mediu și-ar permite limuzine negre și strălucitoare, cu șoferi extraordinar de politicoși.

– Ce s-a întâmplat? El urmărea cum se adâncește cuta de îngrijorare de pe fruntea ei.

– Este mașina ta? întrebă ea, cu un tremur de furie în voce.

– Practic, nu, spuse el. Mașina și șoferul sunt la dispoziția mea ca făcând parte din Consiliul director al Corporației Harcourt Adams.

Rionei îi trebui doar o clipă pentru a citi printre cuvintele alese cu grijă.

– Dar tatăl tău este proprietarul Corporației Harcourt Adams?

– Doar un anumit procent, o corectă el, fără să spună cât.

Riona nu întrebă. Deja îl suspecta pe Cameron Adams și familia lui că aparțineau categoriei de oameni bogați. Nu voia să continue subiectul, ca el să creadă că o interesează bogăția lui. Era de presupus că acesta fusese motivul pentru care el rămăsese atât de tăcut în această privință vara trecută.

Călătoriră în tăcere, îndepărtându-se de aeroport, trecând printr-un tunel pe sub portul Boston înainte de a se îndrepta spre centru orașului. Mai târziu, Stevens opri în fața unei clădiri masive, din cărămidă, la ușa căreia stătea un portar îmbrăcat în uniformă.

– Nu voi întârzia mult, spuse Cameron cu răceală, neoferindu-i ocazia Rionei să-i vadă apartamentul... Învârtește-te în jurul blocului, îi zise lui Stevens, apoi întoarse zâmbetul profesional al portarului printr-un salut din cap.

Se învârtiră în jurul blocului așa precum li se sugerase și ei nu-i trebui prea multă experiență ca

să-şi dea seama după faţadele victoriene ale caselor din oraş că se aflau în aria cea mai prestigioasă a Bostonului. Magazinele erau de o varietate aleasă – saloane de modă, restaurante elegante, giuvaergerii discrete şi mici galerii ce ofereau picturi originale. Riona se întrebă de unde-şi cumpărau localnicii mâncarea, sau mâncau de obicei în oraş?

Prinse privirea lui Stevens care-o urmărea în oglindă şi-i oferi un zâmbet pieziş, care era conform cu gândurile ei. Fu plăcut surprinsă să-i vadă trăsăturile sobre îndulcindu-se într-un zâmbet de răspuns. Cel puţin servitorii familiei s-ar putea să fie pregătiţi de a fi drăguţi cu ea.

Înconjurau blocul pentru a treia oară când Cameron reapăru cu o pereche de valize. Stevens se opri şi sări să deschidă uşile pentru a aranja bagajele.

Continuară drumul spre partea de vest, în afara oraşului comercial, prin vecinătatea Arlingtonului, îndreptându-se spre Lexington, nume pe care Riona şi le amintea din cărţile pe care le citise, apoi se întoarse spre o arie rezidenţială cu străzi largi şi cu case mari, fiecare mai mare decât ultima, până când în cele din urmă se opriră în faţa unor porţi de fier încastrate în ziduri de cărămidă. Porţile se deschiseră automat şi alunecară silenţios în urma lor.

Riona se simţi aproape înfricoşată, ca şi cum porţile care se închideau o făceau prozonieră. Nu se simţi mai bine când privi în faţa ei, la casa ce se afla la capătul aleii. Nu era atât o casă cât un conac, destul

de modern, cu trei etaje şi care se întindea pe o suprafaţă mare.

Se întoarse şi-l surprinse pe Cameron că o observa iarăşi. Expresia lui cinică sugera că el o crede impresionată de grandoarea casei lui familiale.

– Presupun că aţi construit-o singuri, spuse ea indiferentă.

El scutură din cap.

– Nu chiar. Tatăl meu a angajat un arhitect, doar ca să încorporeze propriile lui idei în proiectul casei. Din acest motiv seamănă mai curând cu un magazin uriaş.

– Nu-ţi place? trase ea concluzia după tonul lui.

El dădu din umeri ca şi cum părerea lui nu era importantă.

– Îţi sugerez să mă laşi pe mine să vorbesc, spuse el – un ordin mascat – în timp ce Stevens le deschidea portierele.

Riona nu se împotrivi. Temându-se de această primă întâlnire cu familia, ea nu-şi putu imagina c-ar dori să spună ceva. Coborî din maşină şi începu să desfacă bebeluşul din scăunel.

Cameron o opri.

– Rory este adormit. Poate-i mai bine să-l laşi. Stevens va avea grijă de el, se adresă acesta şoferului care aştepta.

– Da, domnule. Nici Stevens nu-l contrazicea.

Riona şovăia, dar fu de acord că era mai simplu să cunoască restul familiei fără Rory în cârcă.

– Ai putea, te rog, să vii şi să mă iei, dacă se trezeşte? îl întrebă pe şofer.

– Sigur că da, domni... doam... se poticni înfiorător în privinţa titlului. Era clar că nu ştia cine este ea.

Riona presupunea că lucrurile vor fi diferite în interior, dar uşa fu deschisă de o servitoare, care se uită şi ea nedumerită o clipă, înainte de a-i ura bun venit lui Cameron.

Aceasta îl informă că familia se află în salon şi Cameron traversă holul de marmură cu Riona după el. Deschise una din multele uşi şi păşi în încăpere. Ea rămase cu câţiva paşi în urmă, ruşinată şi îngrijorată să-i întâlnească familia.

Vocile tăcură la intrarea lor şi pentru o clipă, cei trei oameni ce se aflau acolo rămaseră îngheţaţi. Bărbatul, probabil tatăl lui Cameron, deşi exista puţină asemănare între cei doi, privi întâi spre fiul său, un zâmbet schiţându-i-se pe buze. Cele două femei priviră repede spre el înainte ca ochii să li se îndrepte către Riona, calculând, evaluând, dezaprobând.

Privirea Rionei îi înfruntă pe toţi. Charles Adams, mai fragil, cu o faţă mai ascuţită decât a lui Cameron, era încă un bărbat chipeş, cu părul argintiu şi distins, cu o expresie uşor glumeaţă care arăta că se bucură văzându-l pe fiul lui.

Barbara Adams arăta surprinzător de tânără pentru o femeie la cincizeci de ani, cu părul şaten şi faţa întinsă şi fără riduri; era îmbrăcată cu o rochie bogată, neagră care-i punea în evidenţă colierul de diamante din jurul gâtului. Avu o privire de dispreţ când se uită la Riona.

Ultima, dar nu cea din urmă era Melissa Adams. Cu părul negru, trăsături şi piele perfecte arăta ca o tânără Elizabeth Taylor. Purta un pantalon negru de seară şi o bluză de mătase colorată ce plutea vaporos în jurul bustului ei zvelt. Nu puteau fi negate nici frumuseţea, nici gustul ei şi, în timp ce o măsura pe Riona din cap până-n picioare, fata scoţiană se simţi mare şi umflată în bluza şi fusta ei de bumbac.

Puţin mai târziu, Charles Adams se sculă de pe locul lui şi traversând, îl îmbrăţişă cu putere pe Cameron.

– Este bine să te avem acasă, fiule, spuse el cu afecţiune înainte de a se uita spre fată peste umărul lui... Tu trebuie să fii Riona. Este o plăcere să te cunosc.

– Mulţumesc. Riona, surprinsă de ceea ce părea un sincer bun-venit, păşi înainte şi întinse mâna cu timiditate.

El o luă şi i-o strânse cu căldură.

– Cum a fost călătoria din Scoţia?

– Lungă, replică Riona cu un zâmbet uşor şi primi în schimb o privire indulgentă.

– Da, trebuie să fii extenuată, conchise Charles Adams şi întorcându-se spre soţia lui continuă... Să trecem peste prezentări. Aceasta este Barbara, soţia mea şi fiica mea, Melissa.

Obligată să păşească înainte, Barbara se sculă şi-i oferi Rionei o mână ca o cârpă. Şi Melissa se ridică, dar rămase unde se afla, mulţumindu-se cu un zâmbet de gheaţă.

Pentru o clipă se făcu tăcere, o tăcere înfiorătoare şi încordată ca şi cum nici una din femei n-avea de ce să se bucure de venirea Rionei, care li se părea nepotrivită. Apoi Charles Adams continuă:

– Barbara a pregătit câteva camere, pentru tine... şi copil. Se uită întrebător spre Cameron.

Acesta interveni.

– El doarme în maşină, tată. Vrei să-l vezi?

– Dacă vreau să-l văd? repetă tatăl lui cu un chicot. Primul meu nepot şi el întreabă „Vrei să-l vezi?"

Era clar că Charles Adams era nerăbdător să-l vadă pe Rory şi Riona simţea că-l simpatizează. Că Rory apăruse în condiţii neobişnuite nu părea să aibă mare importanţă pentru bărbatul mai în vârstă când zise:

– Abia aştept să-l văd, şi-l bătu pe Cameron pe umăr cu mândrie.

– Atunci hai să-l vezi, îi sugeră Cameron şi zâmbind tatălui său o luă înainte prin hol.

Barbara Adams îi azvârli Rionei cea mai scurtă privire, o cercetare plină de răceală, înainte de a-şi urma soţul.

Riona ezită să se alăture grupului de familie. Deşi era mama lui Rory, se simţea mai curând nedorită. Făcu jumătate de paş spre uşă, dar o voce o strigă din spate:

– Dacă aş fi în locul tău, i-aş lăsa singuri. Doar dacă, bineînţeles, nu te chinuie sentimentele.

– Nu în mod special. Riona se întoarse spre Melissa Adams care se reaşezase pe scaun şi-şi sorbea cocktailul. Era evident că Rory n-o interesa.

– Nu, nici eu nu credeam că te-ar chinui, accentuă americanca pe un ton care făcea ca fiecare cuvânt să fie o insultă... Poţi fi sigură că tatăl meu vitreg va fi impresionat corespunzător de progenitura ta, indiferent cum arată. În timp ce draga mea mamă se va pronunţa după o hypo.

Riona, care-şi promisese să rămână la fel de rece ca cealaltă fată, nu se putu abţine să întrebe:

– O hypo?

Şi Melissa Adams adăugă cu condescendenţă:

– Ştii, o injecţie hypodermică. Folosită la luarea sângelui. Care poate fi utilizată şi pentru amprente genetice. Presupun că ai auzit de amprente gentice?

Riona dădu scurt din cap. Ştia prea bine unde ducea această conversaţie. Numai că nu voia s-o ajute pe Melissa Adams să ajungă acolo unde dorea ea.

– Atunci ştii că poate fi folosită la stabilirea paternităţii, adăugă americanca, cu ochii ei negri scânteind ca ai unei pisici.

De data aceasta Riona nu răspunse deloc, ci privi plictisită.

Melissa păru surprinsă, ca şi când s-ar fi aşteptat la mai multă reacţie – lacrimi sau scandal din partea unei oponente atât de nesofisticate. O considerase pe Riona simplă şi proastă.

– Nu că m-aş îndoi de partenitatea lui Cameron în acest moment, continuă Melissa după un timp. Ca orice bărbat, Cameron este în stare să se lase condus de nevoile sexuale, dar în afara patului nu este un astfel de prost. De fapt, aş paria că a făcut deja testul.

– Actualmente, nu, nu s-a obosit... Cumva Riona era la fel de calmă ca cealaltă femeie... N-a fost nevoie. Vezi, Rory, fiul nostru, este imaginea vie a tatălui său.

Era pentru prima dată când Rionei îi făcea plăcere să se laude cu asta. Făcuse acest lucru fiindcă ştia că o astfel de asemănare ar răni-o pe cealaltă fată care era geloasă ca o pisică. De asemenea, ştia că dacă nu ripostează, Melissa Adams va face din fiecare clipă trăită de ea în Boston, un iad.

Aşa cum se prezentau lucrurile, faţada calmă a Melissei se schimbă repede, lăsând să se vadă ce zăcea dedesubt – ură.

– Crezi că o să pui mâna pe el? Nu te amăgi singură. Ar trebui mai mult decât un bastard pentru a-l îmbrobodi pe Cam.

– Într-adevăr, spuse Riona cu o demnitate studiată. Presupun că vorbeşti fiind oarecum interesată?

Buzele Melissei se ţuguiară şi mai tare. Crezuse că Riona ar fi fost o pradă uşoară. Descoperind că nu este aşa, îşi ieşise din fire şi lăsase la o parte orice urmă se subtilitate.

– Dacă îl vreau pe Cam, nu trebuie decât să mişc din deget... Faţa Melissei se urâţi de furie... N-ai putea interveni în nici un fel. Vei vedea.

– Dacă spui aşa... Riona se prefăcu a fi indiferentă înainte de a se întoarce pe călcâie şi a ieşi în hol unde răsuflă adânc pentru a-şi scoate din cap răutăţile celeilalte fete.

Văzu restul familiei stând în faţa uşii principale. Charles Adams ţinea acum un Rory trezit şi cei doi, bunic şi nepot, luau cunoştinţă unul de celălalt. Rory părea fericit, în alte braţe de bărbat străin; poate că el putea citi adoraţia vizibilă de pe faţa bunicului său. Barbara Adams stătea la o parte, cu buzele strânse, evident că nu se bucura de acest mic Adams în familia lor.

Cameron se uită spre Riona întrebând-o din ochi unde fusese. Ea răspunse cu un zâmbet slab, gândindu-se cum ar reacţiona dacă ar şti de mica discuţie „prietenească" avută cu sora lui vitregă. Oricum, nu şi-l închipuia luându-i partea.

Riona păşi înainte şi capul lui Rory se întoarse la auzul zgomotului produs de paşii ei pe marmură. Scoase un ţipăt scurt la vederea mamei lui şi Charles avu înţelepciunea să i-l dea în braţe. Copilul se cuibări lângă gâtul ei, legătura mamă-fiu fiind evidentă pentru toţi.

Charles Adams zâmbi la vederea acestui tablou şi spuse cu recunoştinţă:

– Este imaginea lui Cameron ca bebeluş.

Riona îi zâmbi, bucuroasă că-şi găsise până la urmă un aliat în casă.

Când Barbara Adams vorbi într-un târziu, tonul ei era rece şi practic, şi îi informă:

– I-am dat domnişoarei Macleod şi copilului camere în partea casei unde au crescut copiii. Pe Cameron l-am găzduit în camera lui obişnuită.

– Dar sunt în aripi diferite, obiectă Charles la aceste aranjamente.

– E-n regulă, tată... Cameron nu ardea de dorinţa de a fi în apropiere de Riona, dar nu rezistă s-o ironizeze pe mama lui vitregă cu un sec:

– Şi să presupunem că vei patrula pe coridoare, Barbara? Sau aparenţele vor fi păstrate prin aşezarea în aripi diferite?

Barbara Adams se strâmbă nemulţumită spre fiul ei vitreg:

– Ştim cu toţii că nu ţi-a păsat niciodată ce gândesc ceilalţi despre tine, Cameron. Totuşi, tatăl tău şi cu mine avem o poziţie care trebuie menţinută. Va fi şi aşa destul de jenant să explicăm apariţia bruscă a unui copil de şase luni, fără să dăm servitorilor noştri ocazia să bârfească.

– Oh, lucrurile nu sunt chiar atât de rele, Barbara, o corectă Charles simţind că aceasta supraestima cazul. Nu sunt sigur că în zilele noastre cuiva îi mai pasă de astfel de lucruri. Oricum, Cameron şi Riona pot fi căsătoriţi peste o lună, aşezaţi la casa lor şi cine-şi va mai aminti peste câţiva ani? N-am dreptate, fiule?... Îi zâmbi încurajator lui Cameron.

Expresia lui Cameron era ironică atunci când repetă:

– Ai dreptate, tată.

Riona fu cea care nu se simţi bine. Din unele motive, Charles Adams o acceptase ca pe viitoarea lui noră, în loc s-o judece drept necorespunzătoare, precum se aşteptase ea. Se simţea vinovată când se gândea că hotărâse să rămână acolo numai cât să se usuce cerneala pe certificatul de căsătorie.

Charles prinse expresia ei nefericită şi o interpretă greşit, adăugând repede:

– Bineînţeles că alegerea datei nunţii şi a casei rămân la latitudinea Rionei.

– Până la un anumit grad, interveni Barbara Adams. Vreau să spun că ar fi greu de crezut ca ea să meargă înfăşurată în văl alb la altar, nu credeţi? Femeia mai în vârstă azvârli spre Riona o privire nemulţumită, atât pentru ea cât şi pentru copilaşul ce făcea dintr-o nuntă în alb o ironie.

Riona doar o privea înmărmurită, dându-şi seama că trebuia să aibă o piele foarte groasă ca să supravieţuiască răutăţii femeilor din această casă.

– Nu vă îngrijoraţi. Cinci minute la Registrul Stării Civile îmi vor fi suficiente.

– Nu chiar aşa, apelă Charles atât la ea cât şi la Cameron. Voi aţi sărit puţin peste etape. Multe perechi o fac în zilele noastre. Asta nu înseamnă că nu trebuie să aveţi o zi de care să vă amintiţi toată viaţa. Iar Riona va fi o mireasă frumoasă, nu crezi, Cameron?

Cameron nu-l aprobă şi nici nu-l dezaprobă, spuse doar:

– Este la latitudinea ei.

Riona îi aruncă o privire plină de ostilitate. El trebuia să fi ştiut că ea nu vrea nici un fel de ceremonie. Ar fi trebuit să i-o taie scurt tatălui său.

– Acum, ar fi cazul să mergem să ne aranjăm, adăugă el prinzând privirea Rionei şi hotărându-se să nu întindă coarda mai mult.

– Da, sigur, fiule. Vă duceţi sus şi vă aşezaţi şi noi vom avea grijă să dăm ordine pentru a se pregăti cina, îi sfătui Charles, în timp ce Cameron îi luase braţul Rionei şi o conducea în sus pe scări.

Cu coada ochiului, Riona o văzu pe Melissa sprijinită în tocul uşii de la salon, urmărindu-i cum urcau scările. Era conştientă de privirea răutăcioasă a fetei. Cameron observă şi ridică o sprânceană întrebătoare, dar Riona o ignoră şi continuă să urce scările largi.

Ei rămaseră tăcuţi până când ajunseră pe palierul superior, luând-o de-a lungul unui coridor şi pe urmă al altuia, apoi ajunseră la camerele ce fuseseră utilizate pe vremuri pentru copii. Camerele erau izolate de restul casei, lucru care îi plăcu Rionei.

Se uită împrejurul celei care trebuia să fie camera lui Rory. Un pătuţ de lemn fusese scos nu se ştie de unde şi plasat lângă un pat de o persoană.

Tapetul era cu ursuleţi pe un fond roz. Covoarele erau tot roz.

– Cine a folosit ultima oară această cameră? întrebă Riona curioasă.

– Melissa, răspunse Cameron blând. Avea doar doi ani când tatăl meu s-a însurat cu Barbara şi ele s-au mutat aici.

– Mama ta n-a locuit aici, conchise Riona.

El scutură din cap şi râse uşor.

– Mamei nu i-ar fi plăcut niciodată să locuiască într-un loc ca acesta. Când eram mic, locuiam într-un apartament din Boston, în apropiere de parc. Era suficient de mare dar nu aşa de elegant.

Era evident ce prefera el şi Riona deduse că această casă mai extravagantă fusese alegerea mamei sale vitregi. Îşi imagină că trebuie să-i fost greu lui, să-şi piardă mama la opt ani şi casa în care locuia la treisprezece ani. Pentru o clipă inima i se înmuie pentru băieţelul care fusese el, apoi îşi înăbuşi această emoţie ce tindea s-o facă prea blândă.

Faţa lui se întunecă, regretând poate că-i făcuse confidenţe şi-şi croi drum spre dormitorul alăturat. Acesta era mochetat, cu un şifoner, o măsuţă de toaletă şi un pat de o persoană – era mai mult funcţional decât luxos, dar era potrivit pentru nevoile Rionei.

Cameron fu acela care privi în jurul lui şi spuse:

– Aceasta a fost camera dădacei. Nu trebuie să rămâi aici. Te voi muta în alt loc mai bun.

Riona scutură din cap.

– Îmi convine. Nu este mai rău decât la fermă.

– Nu, presupun că nu, o aprobă Cameron şi pentru o clipă ochii lor se întâlniră, amândoi gândindu-se la acelaşi lucru, amintindu-şi timpul când nici unuia dintre ei nu-i păsa de starea jalnică a fermei. Atunci erau prea absorbiţi unul de celălalt.

Riona simţi cum i se strânge inima şi-şi mută privirea. Se aşeză pe pat şi-l puse pe Rory pe cuvertură.

– Oricum, va fi în regulă, continuă ea, dacă vrei să te întorci şi să te alături familiei, pe mine nu mă deranjează.

– Nu în mod special, spuse el, dar presupun că o să întâmpin ostilităţi uneori... Cel puţin se pare că i-am plăcut tatălui meu, adăugă el ironic.

Riona îşi aminti încântarea bărbatului mai în vârstă şi se simţi vinovată.

– Da... nu crezi c-ar trebui să-i spui adevărul?

– Şi care ar fi adevărul? o chestionă Cameron pe un ton sadonic.

– Că nu intenţionăm să rămânem căsătoriţi, îi reaminti ea. Că o facem doar pentru binele lui Rory.

El scutură din cap.

– Înţelegerea a fost să ne căsătorim şi să ne prefacem pentru cei din afară că totul merge bine.

– Pentru cei din Invergair, da, fu ea de acord, dar sunt sigură că nu vrei să-ţi decepţionezi familia.

– Îl cunosc pe tatăl mau. Va prefera să creadă că mă stabilesc definitiv, chiar dacă este vorba doar de şase luni. Mamei mele vitrege oricum nu-i pasă.

– Şi Melissa? Riona nu se putu abţine să strecoare numele fetei, aşteptând o reacţie.

– Melissa?... Ochii lui se îngustară, întrebând-o ce ştia şi ce nu ştia... De ce ar fi interesat-o pe Melissa?

Buzele Rionei se ţuguiară. Credea oare el că trebuie să ascundă de ea relaţia lui cu sora vitregă? Îşi imagina că ar răspunde cu aceeaşi gelozie plină de ură?

– Ţi-a spus Mel ceva? se adresă el tăcerii ei.

– Când? întrebă Riona, făcându-se că nu înţelege.

– Mai devreme, când eram ieşiţi afară la Rory, stabili el nerăbdător.

– Oh, ştii doar, vorbe de femei, răspunse ea vag.

El se strâmbă înainte de a sugera cu răceală:

– Eu n-aş da prea multă importanţă celor spuse de Mel. De fapt, dacă eşti înţeleaptă, fereşte-te din calea ei.

Riona n-avea intenţia să adâncească cunoştinţa cu răutăcioasa lui soră vitregă, dar era sigură că sfatul lui nu pornise din dorinţa de a o proteja pe ea. Mai curând, dorea să le ţină pe cele două femei la distanţă – dat fiind faptul că poate Melissa avea dreptate – că, datorită împrejurărilor, deşi n-o conducea pe americancă la altar, încă îşi făcea planuri de un viitor împreumnă cu Cameron.

– Nu fi îngrijorat, nu-ţi voi strica aranjamentele, răspunse Riona posacă.

El alese să nu-i răspundă la remarcă şi, în loc de asta, zise:

– Bine, acum cobor. Te las să te schimbi.

– Să mă schimb? repetă Riona.

– Pentru cină, îi reaminti el.

Ea râse scurt. Înapoi pe teritoriul lui, se părea că el uitase adevărul despre ea.

– Să mă schimb în ce?... Se uită în jos spre bluza şi fusta ei modestă de bumbac... Bagajul nostru nu este încă aici, oricum, iar eu deja sunt îmbrăcată cu ce am mai bun.

El se uită la hainele ei boţite şi, precis, n-o găsi prezentabilă. Vara trecută nu observase, sau cel puţin nu-i păsase cu ce era îmbrăcată.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi el, să te fi dus la câteva magazine când am fost la Londra.

Riona dădu din umeri. N-o deranja. Nu voia ca el s-o îmbrace pentru a fi corespunzătoare modului lui de viaţă. Spuse:

– N-are importanţă. Adevărul este că aş prefera să cinez aici.

Probabil că el îi simţise slăbiciunea din voce, fiindcă n-o contrazise.

– Bine, O.K., o să spun că nu te simţi bine şi o să ţi se aducă ceva aici sus, în seara aceasta, cedă el.

– E-n regulă, acceptă ea repede.

Reuşise să pară şi indiferentă, în timp ce în adâncul fiinţei simţea o teribilă singurătate, ce o va însoţi în următoarele şase luni. Îşi păstră faţa lipsită de expresie ca să nu-şi trădeze vreo slăbiciune.

– Nimic nu te tulbură, nu-i aşa, Riona? remarcă cu admiraţie reţinută Cameron. Chiar nimic nu te atinge cu adevărat.

Dacă el voia să gândească aşa, Rionei nu-i păsa. Doar n-avea de gând să-i spună că plecarea lui din vara trecută o lovise mai mult decât a o tulbura sau atinge. O lăsase cu inima frântă.

Rămase tăcută şi-l luă pe Rory din pat. Acesta devenise neliniştit, scoţând zgomotele familiare de foame. Îi adresă lui Cameron o privire nerăbdătoare, dorindu-şi să-l vadă plecat.

El înţelese şi ieşi murmurând:

– O să-ţi trimit ceva de mâncare, sus.

Când el ieşi, Riona îşi descheie bluza şi puse bebeluşul la piept. Acesta sugea mulţumit, privind spre ea cu dragoste şi încredere. Ea-i sărută fruntea fină, şi-şi reaminti că se afla aici ca să-i asigure viitorul, dar nici chiar Rory în braţele ei nu reuşi să-i împrăştie sentimentul de singurătate.

O cuprinse tristeţea şi abia auzi o ciocănitură la uşa dinspre coridor. Când strigă „Nu, nu se poate" uşa se deschisese deja şi cineva stătea în prag. Era Cameron care se întorsese şi prima ei senzaţie fu de uşurare că nu era altcineva.

Uşurarea, totuşi, fu înlocuită de tulburare când ochii lui Cameron se mişcară de pe faţa ei spre sânul la care sugea fiul lui. Ea s-ar fi acoperit, dar n-avea nimic adecvat şi ca să se întrerupă din alăptat ar fi însemnat să-l streseze pe Rory. Deci, rămase unde era, alăptându-şi copilul, sperând ca respectându-i intimitatea, Cameron să plece.

În loc de asta, el închise uşa din spatele lui şi continuă să se uite la ea şi la fiul lui şi la această legătură specială dintre ei doi. La alt bărbat, expresia de pe faţă la vederea pentru prima oară a femeii lui alăptându-şi copilul ar fi trebuit să fie una de minunare. La Cameron cine ar fi putut

să ghicească ce zăcea în spatele acestei priviri ferme?

Stătea acolo privind ca şi cum ar fi avut dreptul, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, până când copilul adormi la sân şi Riona îl îndepărtă cu blândeţe, aşezându-l pe pat şi încheindu-şi nasturii la bluză.

– Nu ştiam că-l hrăneşti tu personal, spuse Cameron, fără a fi grăbit să plece.

Ea încuviinţă din cap.

– Este mai bine pentru copii când sunt foarte mici, stabili Riona faptul, înainte de a-l lua pe Rory şi a-l duce în camera lui.

Cameron o observa din prag cum îl aşează pe Rory în pătuţ. Bebeluşul pufăi nitel, dar rămase adormit. Riona aprinse o veioză înainte de a ieşi încet din cameră.

El rămase unde era şi Riona se îndepărtă de el ducându-se spre fereastră.

– M-am întors să întreb ce-i trebuie lui Rory în materie de alimentaţie, îşi explică el venirea, apoi cu umbra unui zâmbet adăugă: dar văd că ai totul sub control.

– Da. Din nu se ştie ce motiv, Riona se îmbujoră, dar el văzu şi mai adânc, în interiorul ei.

– Eşti încă un copil, Ree, nu-i aşa?... Vocea şi comportamentul lui erau mai blânde... Poţi să ai o gură rea şi un cap tare, chiar şi cu un copil la sân, dar ai rămas încă o puştoaică băieţoasă ca cea pe care am întâlnit-o anul trecut la Invergair.

– Nu, nu sunt! negă ea în mod automat şi apoi răbufni copilăreşte. Şi nu-mi mai spuse Ree! Urăsc asta.

– N-ai spus niciodată aşa... Era numele de alint pe care îl folosise după prima noapte petrecută împreună... Dar atunci nu mi-ai spus o grămadă de lucruri, nu-i aşa? Ca de exemplu că nu erai fecioara drept care te luasem. Crezi că mi-ar fi păsat? întrebă el, vocea asprindu-i-se.

– Nu ştiu... Riona nu-i putea explica de ce nu-i spusese şi nu voia să reia acum. Are vreo importanţă? A trecut. S-a uitat...

– Eu n-am uitat... Ochii lui reflectau amărăciunea pe care o simţea... O parte a mea te dorea şi trebuia să te aibă, dar altă parte simţea ca şi cum aş fi întinat ceva perfect. Ţi-am promis cerul şi pământul şi în tot acest timp îţi băteai joc de mine. Tot timpul îţi păstrai patul cald pentru marinarul tău.

– Eu... este dezgustător! ripostă Riona. N-a fost aşa. Nu ştiam că Fergus se va întoarce...

– Crezi că asta îmbunătăţeşte lucrurile? L-ai lăsat să se întoarcă înapoi în pat, nu-i aşa? o acuză el.

– Nu-i adevărat! Unghiile Rionei se înfipseră în propriile-i palme... Denaturezi totul. Dacă ai fi venit să mă întrebi despre Fergus în loc să mă spionezi...

– Oh, da, ar fi trebuit să te întreb, repetă el cu un râs plin de ranchiună... Şi ce poveste convingătoare mi-ai fi pregătit? Nu-mi spune, trebuia să rămână fiindcă pierduse ultimul autobuz.

Spunea aceasta fiindcă ştia că nu-i niciun fel de autobuz la Invergair. Adevărul, oricum, nu era prea

departe de ironia lui. Fergus rămăsese pentru că era prea târziu ca să se ducă la casa părinţilor lui.

Riona văzu că nu este chip să încerce să-i explice toate acestea lui Cameron... El nu voia s-o asculte. Voia să creadă ce-i mai rău despre ea. Asta o făcu să dorească să-l rănească în schimb.

– Ştii care-i necazul tău, Domnule Mare Nedreptăţit Adams, şuieră ea în replică. Nu poţi suporta gândul că l-am preferat pe Fergus, ţie. În ciuda banilor tăi şi a maşinii luxoase, l-am ales pe Fergus şi asta îţi stă în gât, spuse ea blestemându-se în gând, nepăsându-i, bucuroasă să-l vadă lovit de vorbele ei.

El răspunse ameninţător:

– Ei bine, nici unul dintre noi n-a avut, în cele din urmă, ce şi-a dorit, nu crezi? Spune-mi ce s-a întâmplat cu marinarul tău? N-a putut să suporte bastardul meu, nu al lui?

– Nu-l mai numi pe Rory bastard! strigă Riona.

– De ce? Tu eşti cea care ai făcut un bastard din el, o acuză el cu dispreţ.

Riona se cutremură vizibil, acceptând adevărul celor spuse de el. Dacă ar fi ţinut cont de sfatul lui, n-ar fi existat nici un bebeluş.

Se uitară unul la celălalt ca doi duşmani – doi duşmani care fuseseră cândva amanţi – apoi, el traversă camera şi se îndepărtă fără un cuvânt.

Riona continuă să se uite după el, furia dispărându-i, înlocuită de disperare. Scurta lor iubire se transformase într-un lucru atât de amar. Singura parte rămasă din ea era Rory.

Merse în camera copilului şi se uită la bebeluşul ei adormit; se întrebă dacă dorea într-adevăr pentru el să poarte numele unui bărbat care o ura atât de tare, se întrebă dacă va putea suporta această durere zilnic. Apoi se gândi încă o dată la dealurile din Invergair, cu ierburile lor înalte, sălbatice în marea lor frumuseţe şi se întrebă dacă ar putea face altcumva. Ar putea da cu piciorul unei astfel de bogăţii pentru ea, dar pentru fiul ei?

Se gândi la ceea ce avea de oferit. Dragoste... dragoste şi altceva nimic. O casă cu pereţi plini de igrasie. Un viitor în beneficiul domeniului. O jumătate de nume ca bastard al moşierului.

– Pot s-o fac, îl asigură ea pe copilul care dormea. El vrea să mă rănească pe mine, nu pe tine. Dacă o să pot trece prin toate acestea, el o să-ţi ofere orice.

Riona nu se întreba dacă el o va face, fiindcă, în pofida a orice, încă mai credea în sinţul onoarei şi mândriei care era parte esenţială a caracterului lui Cameron. El îi promisese Invergair-ul lui Rory şi-şi va ţine promisiunea dacă ea şi-o va ţine pe a sa.

Gândul i se întoarse spre vara trecută şi spre mai blândul şi mai amabilul Cameron cu care s-ar fi căsătorit atunci, fără să se mai gândească la nimic. Apoi mintea i se întoarse spre prezent şi la ipocrizia unei căsătorii prin care trebuiau să treacă şi ştiu că, chiar fără apariţia neaşteptată a lui Fergus, nu

fuseseră niciodată destinaţi să trăiască fericiţi după aceea.

Ea era ce era – un nimeni, fără banii necesari sau rafinament sau blazonul unei familii, pentru a intra în lumea lui ca egali. El era cine era – prea bogat, prea experimentat, prea... pentru gusturile ei. Şi vara trecută?

Vara trecută fusese doar un vis.

CAPITOLUL VII

Riona dormi neliniştită şi se trezi devreme, ca de obicei, pentru primul supt al lui Rory. Se uită afară pe geam, gândindu-se că va fi o zi călduroasă; era îmbrăcată în blugi şi o bluză bleu de bumbac ce atârna răcoros în jurul ei. Apoi rămase în camera ei, întrebându-se dacă cineva va veni după ea.

Într-un târziu veni o servitoare, aducând o tavă cu mâncare pentru micul dejun. Cu ea se afla altă fată care se prezentă singură:

– Eu sunt Gloria. Mama mea este bucătăreasă aici. Domnul Adams – tânărul domn Adams – vă întreabă dacă vă pot fi de ajutor la copil.

Fata avea ochii şi părul negru, fiind ceea ce numesc americanii o hispanică. Avea şi un zâmbet frumos pe care i-l adresă lui Rory în timp ce îngenunche pe duşumea unde acesta stătea sprijinit de piciorul Rionei.

Rory păru s-o placă imediat deoarece ea făcea tot felul de zgomote ca să-i atragă atenţia şi-i oferi un deget pentru a se agăţa de el.

Şi Riona o plăcu, cu toate că zise:

– Drăguţ din partea ta, Gloria, dar mă pot descurca şi singură cu Rory.

– Domnul Adams doreşte să meg cu dumneavoastră la cumpărături, îi relată Gloria. Spune că aveţi nevoie să cumpăraţi haine şi lucruri pentru copil.

Riona se încruntă. Era adevărat. Rory nu mai încăpea în hainele lui şi ea nu avea cărucior şi jucării pentru el. Şi-ar fi dorit însă, ca mai întâi, Cameron să fi discutat cu ea.

– Vom vedea... Riona îi zâmbi fetei; nu pe ea era supărată... o să vorbesc cu domnul Adams.

Se ridică în picioare şi-l luă pe Rory cu gândul de a-şi duce la îndeplinire intenţia, dar Gloria spuse scuzându-se:

– Cred că a plecat la slujbă cu tatăl dânsului.

– Oh... Riona se uită la ceas; trecuse de opt.

– Stevens, şoferul, ne va conduce prin Boston, explică Gloria, după ce luaţi micul dejun.

– Eu... Riona voia să obiecteze la toate aceste planuri făcute fără ea, dar prinse privirea îngrijorată a fetei şi-şi dădu seama că ar fi fost nedreaptă. Gloria era doar un mesager, ascultând de instrucţiunile stăpânului ei... Eu... e-n regulă, acceptă Riona cu un oftat şi întrebă... Presupun că domnul Adams nu ţi-a spus, în mod special, unde anume să mergem?

Gloria o luă ca atare şi dădu din cap zâmbind:

– A sugerat marile magazine ca Filene sau Jordan Marsh. Toate au raioane pentru copii. Domnul Adams spune că puteţi să cumpăraţi orice doriţi. Dânsul va aranja cu plata.

– Înţeleg.

Riona nu prea înţelegea, dar încercă să nu-şi arate ignoranţa.

– Dacă doriţi, voi ţine copilul în timp ce mâncaţi... Gloria indică tava cu cafea şi cornuri proaspăt coapte.

Riona ezită pentru o fracţiune de secundă, apoi i-l întinse pe Rory. Acesta soase un ţipăt de protest, dar fu distras repede de către Gloria care făcea tot felul de comicării.

Se vedea că Gloria are experienţă cu copiii şi, când ele plecară în expediţia prin magazinele propuse, se dovedi a fi indispensabilă. Cunoştea magazinele care trebuiau, ştia când trebuie schimbate scutecele copilului şi când trebuia să-l alăpteze Riona.

Fără încurajarea acesteia, Riona ar fi cheltuit mai puţini bani. Ar fi luat mărfuri la preţuri mai modeste în loc să cumpere ce-i mai bun de pe piaţă. Ar fi rezistat costumaşelor care costau o avere pentru o bucăţică de material. Ar fi hotărât, poate, că un copil de şase luni n-are nevoie de pătucuri jucărie, balansoare şi alte lucruri costisitoare. Dar era mai simplu să spui „Trece în contul domnului Adams" vânzătoarei care era prea bucuroasă s-o facă.

Doar când Stevens le luă în limuzină, probabil ducându-le la clădirea Harcourt Adams, se gândi ea să se uite prin cărţile de credit pe care le folosise. Şi atunci realiză că cheltuise o mică avere în câteva ore. Se întrebă ce va gândi Cameron. Se va întreba

el oare, dacă ea, la urma-urmei, nu era o vânătoare de avere?

În timp ce călătoreau, Gloria îi arăta locul și clădirile importante: Boston Common și Grădina botanică, apoi John Hancock Building, cea mai înaltă clădire din Noua Anglie, cu șaizeci de etaje și acoperită cu plăci de sticlă ce reflectau cerul și celelalte clădiri din jur. Riona privea cu o nețărmurită admirație la grandoarea ei, în timp ce Gloria îi explica cum în vârf exista un observator care oferea vederea panoramică a orașului. Lăsară în urmă cartierul istoric al Bostonului, Beacon Hill, cu casele sale elegante locuite de familii prestigioase și ajunseră în aria și mai întinsă Back Bay, cu câțiva zgârie-nori și construcții moderne din oțel, și cu design minunat.

Clădirea Harcourt Adams era, după unele standarde, aproape modestă. Avea doar douăzeci și cinci de etaje și era construită în linii simetrice. Totuși, era departe de mica clădire pe care și-o imaginase Riona. Indiferent ce declarase vara trecută, cu siguranță Cameron n-ar fi dat acest imperiu de familie pentru titlul nobiliar al Invergairului.

În timp ce Gloria rămase în mașină cu Rory, Stevens o escortă pe Riona înăuntru. Ea-l urmă în timp ce acesta merse spre două elegante funcționare de la biroul din față, anunțând:

– Domnișoara Macleod vrea să-l vadă pe domnul Adams.

Funcționarele nu se uitară prea mult la Riona, dar suficient de lung ca să observe că, cu bluza simplă și

fusta de bumbac, nu arăta ca cineva din familie, iubita acestuia sau o colegă de afaceri. Ele își plecară ochii, mascându-și orice curiozitate și-i anunțară lui Cameron prezența Rionei.

După o scurtă convorbire telefonică, una dintre funcționare îl informă pe Stevens:

– Domnișoara Macleod este așteptată în sala de primire. Domnul Adams va coborî imediat.

Stevens încuviință din cap, apoi îi indică Rionei fotoliile de pluș și măsuțele de primire. Riona trebuie să fi arătat speriată, cum de fapt și era, ezitând să ia loc și Stevens se oferi pe loc:

– Vreți să aștept cu dumneavoastră, domnișoară?

Riona scutură din cap dar își îndulci refuzul cu un zâmbet. Era clar că șoferul de familie văzuse prin ea. Putea fi ea o viitoare mireasă a fiului casei, dar ea era doar o fată scoțiană oarecare, neobișnuită cu servitorii și limuzinele și sălile de recepție din afecerile multimilionarilor.

– Dacă bebelușul plânge, vrei să mi-l aduci, te rog? îl întrebă pe Stevens într-un mod mult mai politicos decât ar fi făcut-o cineva din familie.

El răspunse cu căldură.

– Sigur că da, domnișoară. O s-o trimit pe Gloria să vă aducă copilul, spuse el îndepărtându-se cu un zâmbet liniștitor.

Conștientă de interesul funcționarelor, Riona se forță să se așeze într-unul dintre fotolii și luă o revistă încercând să pară indiferentă. Se întreba dacă alte prietene ale lui Cameron, brunete cu picioare lungi

sau mignone sofisticate cu păr roşu, au stat pe aceleaşi scaune, aşteptându-l.

Îşi compuse o figură, apoi începeni când Cameron apăru în faţa ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic... Roşi uşor şi ascunzându-şi gândurile adevărate, spuse... Mă gândeam cât de important poţi să fii, conducând acest edificiu.

– Nu chiar... Cameron dădu din umeri... Tatăl meu îl conduce. Eu sunt un executant.

– Dar într-o zi îl vei conduce, insistă Riona, întrebându-se de ce el nu-şi mărturiseşte adevărata poziţie.

El negă din cap:

– Nu este o simplă chestiune de succesiune.

Riona se încruntă.

– Dar tatăl tău conduce compania, deci va fi cu siguranţă a ta.

– Tatăl meu stăpâneşte treizeci de procente din Harcourt Adams, o corectă Cameron pe un ton blând. Eu am doar zece procente, pe care mi le-a lăsat bunicul meu. Barbara deţine patruzeci de procente din acţiuni. Restul este împărţit între mici acţionari.

– Nu înţeleg, recunoscu Riona deschis. De ce i-a dat tatăl tău patruzeci de procente Barbarei?!

– Nu i-a dat... Cameron zâmbi posomorât la această idee... Barbara era o Harcourt înainte de căsătorie. Bunicul meu şi cu tatăl ei au fost asociaţi aproape douăzeci şi cinci de ani.

– Înainte ca tatăl tău să se căsătorească cu Barbara, conchise Riona fără prea mult tact.

Cameron aprobă cinic.

– Sigur. S-ar putea spune că această căsătorie a lor a consolidat compania.

Riona se întrebă ce-o fi însemnat cu exactitate asta. Fusese căsătoria o problemă de interes mai mult decât de dragoste?

Cameron păru să-i confirme asta când continuă:

– Controlând majoritatea acţiunilor, tatăl meu şi-a asigurat rolul de preşedinte când vechea generaţie s-a dus.

Riona începea să înţeleagă. Cu ajutorul celei de-a doua neveste, Charles Adams băgase peste jumătate din acţiuni în buzunarul său. Dar care era viitorul? Putea conta Cameron pe ajutorul mamei lui vitrege? Sau mai târziu, pe al Melissei?

Da, dacă se căsătorea cu ea... Gândul se înfipse în mintea Rionei şi refuză să dispară. Ar fi fost un aranjament. Frumoasa Melissa, chipeşul Cameron şi optzeci la sută din Harcourt Adams între ei.

– Mi-nchipui că Melissa va moşteni partea mamei sale, presupuse Riona fără prea multă subtilitate.

Ochii lui Cameron se îngustară.

– Aşa-mi imaginez, da... Şi da, la ce te gândeşti.

– La ce mă gândesc? Riona făcu pe nevinovata, dar nu prea bine.

– Că dacă m-aş însura cu Melissa – el citise perfect – Harcourt Adams îmi va aparţine.

Riona se înfurie fiindcă el ghicise atât de bine şi răbufni:

– Tu ai spus-o, nu eu!

– Uită asta, îi zise el brusc. Mă căsătoresc cu tine indiferent dacă-ţi place sau nu. Se însura cu ea, când în sinea lui ar fi preferat s-o ia de nevastă pe frumoasa lui soră vitregă. Pentru un mariaj de convenienţă nu părea deloc foarte convenabil.

– Nu vrei toate acestea? Ea se uită în jurul holului de recepţie, un simbol al succesului şi importanţei Corporaţiei Harcourt Adams.

– Vrei să spui putere, prestigiu, bogăţie... Dacă aş vrea? enumeră el enigmatic.

– Eu... Riona îl privea, fără să ştie răspunsul, conştientă brusc că nu-l cunoştea pe acest bărbat. Speranţele lui, visurile, ambiţiile – ce dorea el de la viaţă?

– N-are importanţă... El o lăsă în ignoranţă şi, luându-i braţul, mormăi... Hai. Avem multe de făcut.

– De ce? Unde mergem? întrebă Riona în timp ce mergeau spre limuzină.

– Să prânzim – doar dacă n-ai mâncat deja! răspunse Cameron, scurt.

Riona scuturâ din cap, dar rămase nedumerită. De ce voia Cameron s-o ia la masă?

El răspunse încruntării ei zicând:

– Avem unele lucruri de discutat. Putem vorbi mai liniştiţi la restaurant decât în casa tatălui meu.

– Aşa cred şi eu, îl aprobă Riona, dar arătă spre bluza şi fusta ei... Dar nu mă duce într-un loc prea pretenţios.

Cameron o privi din cap până-n picioare şi o cută adâncă de pe fruntea lui îi spuse Rionei că nu trecuse examenul. Nu era surprinzător, mai ales că el purta un costum închis la culoare, cămaşă şi cravată de mătase.

Totuşi, Riona simţea că el n-ar fi trebuit să fie atât de dezaprobator, sau să fie atât de repede de acord cu ea, când el îl întrebă pe Stevens dacă nu cunoaşte prin imprejurimi un restaurant mai modest. Acesta le deschise uşile din spate ale maşinii, confirmându-le că ştie un astfel de restaurant şi o porniră la drum.

Când ajunseră la destinaţie, Cameron îi instrui pe Stevens şi Gloria să rămână în maşină cu Rory. Riona, deşi ar fi vrut să obiecteze la un astfel de aranjament, n-avu timp s-o facă deoarece el îi apucă braţul şi o grăbi să intre într-o mică pizzerie italiană.

Cu podeaua din scândură lustruită şi feţele de masă în carouri, localul părea a fi studenţesc. Oricum, ea se potrivea cu locul, dar Cameron nu. Părea prea bine îmbrăcat în costumul lui închis, situându-se deasupra clientelei obişnuite.

– Ai luat tot ce ţi-a trebuit pentru copil? o întrebă el după ce făcură comanda.

Riona dădu din cap şi simţi nevoia să-i mărturisească:

– Mi-e teamă că am cheltuit prea mult.

– Chiar? Cameron ridică întrebător o sprânceană.

– N-am vrut, continuă Riona... M-am lăsat dusă de val – erau lucruri atât de frumoase pentru copii...

Începu să scoată cărţile de credit care aproape îi ardeau poşeta.

El îi făcu un semn să le dea la o parte.

– Spune-mi o cifră, îi sugeră el sec.

– Aproape... o mie de dolari, recunoscu Riona în cele din urmă, ruşinată.

Îi aştepta reacţia şi rămase pietrificată când el începu să râdă.

– Asta-i mult, hmm? comentă el ironic, apoi izbucni din nou în râs. Chiar n-ai nici o idee?

– Despre ce? se strâmbă ea gândindu-se la propria-i naivitate de care el îşi bătea joc.

– Bani. Bogăţie. Viaţă... Orice, înşiră el cu colţurile gurii ridicate a amuzament. Ai avut practic mână liberă să cumperi ce vrei şi te îngrijorează că ai cheltuit o avere... Ai vreo idee despre cât sunt de bogat?

– Nu, şi nici nu vreau să ştiu, ripostă Riona. Să ştii că nu toată lumea este impresionată de bani.

– Nu, nu chiar toată lumea, comentă Cameron cu cinism, dar buna dispoziţie îi rămase când continuă: Presupun că n-ai cheltuit nimic pentru tine.

Ea scutură din cap, spunând:

– N-am nevoie de nimic.

– Gândeşte-te din nou... Deveni mai sobru când o informă... De vineri într-o săptămână, tatăl meu şi Barbara întrunesc familia şi câţiva prieteni pentru a cunoaşte mireasa. Această mică întrunire va număra pe puţin treizeci de persoane. Când spun întrunire, înţeleg cravată de culoare închisă şi rochii

de marcă. Acum, presupun că n-ai de gând să vii în blugi.

– Nu-mi pasă, declară Riona războinică.

– Poate că nu, se opuse Cameron, dar mie îmi pasă, deci în această după-amiază vom cutreiera magazinele.

– Noi?

– Tu şi cu mine.

– Glumeşti... Riona acceptă că poate ar fi avut nevoie de o rochie convenabilă, dar nu cu el ca însoţitor la cumpărături... N-ai altă treabă de făcut?

– Trei birouri pline, îi confirmă el, dar vor aştepta. Prioritate are să te îmbrac pe tine...

– Ce încântată sunt.

Ea făcu o mutră acră ştiind că n-o să-l poată împiedica. Înainte ca el să-i răspundă, apăru chelnerul cu comanda şi Riona se concentră asupra pizzei pe care o comandase.

Aproape terminaseră de mâncat când apăru Gloria în restaurant cu Rory urlând în braţele ei. Ţipetele încetară puţin când îl preluă mama lui, dar era clar că este flămând.

– Trebuie să-l hrănesc, îl informă Riona pe Cameron, sperând ca el să priceapă mesajul. Mă întorc în maşină.

Acesta înţelese imediat, zicând:

– Trimite-l pe Stevens la mine.

Riona făcu acest lucru, înainte de a se instala în limuzina cea neagră şi a pune copilul la piept. Putea să-i dea bebeluşului să sugă deoarece geamurile

întunecate o fereau de privirile trecătorilor. Nu se aştepta, totuşi, să se trezească cu Cameron intrând după ea.

El se aşeză pe scaunul opus ei şi când aceasta făcu o mişcare să-şi acopere sânul, o rugă:

– Nu fă asta. Îmi place să privesc.

Faţa Rionei se îmbujoră din cauza sincerităţii lui, dar făcu ce-i spuse el şi continuă să-şi alăpteze copilul. Îşi ţinea capul în jos, faţa fiindu-i acoperită de un val de păr blond, dar era conştientă de privirea lui Cameron aţintită asupra ei şi a lui Rory, sugând flămând din sânul ei. Ştia că el este interesat doar de copil, şi iată, sentimentele care se răscoliră în ea erau pentru bărbat şi pentru timpul, cu nu prea mult în urmă, când se iubeau unul pe celălalt.

Probabil că-şi amintea şi el, pentru că, după ce copilul lăsă sfârcul, o mână o prinse pe a ei înainte de a-şi încheia bluza. Ochii ei se fixară întrebători asupra lui Cameron, dar privirea lui era fixată pe sânul ei, greu şi umed de lapte. Ea nu se gândise la sine şi la trupul ei ca ceva senzual de la naşterea copilului, dar privirea lui spunea cu totul altceva.

Orice protest i se opri în gât când el se aplecă spre ea şi ştiu că el urma s-o sărute. Închise ochii dorind acest lucru şi-i simţi căldura răsuflării pe obraz. Apoi, brusc, sunetul sirenei unei maşini de poliţie îi aduse pe amândoi în simţiri. Ochii Rionei se deschiseră larg, prinzând unda de mânie care-i traversă lui faţa înainte de a-l lua pe Rory din braţele ei şi a murmura:

– Îmbracă-te.

Riona se supuse, năucă, tulburată acum de întregul incident. El ar fi trebuit să păstreze distanţa. Şi totuşi, Riona se simţea vinovată.

Îi aşteptară în tăcere pe Stevens şi Gloria, care acum mâncau în restaurant. Cameron continua să-l ţină pe Rory, lăsându-l să se joace cu cravata lui, apoi dându-i cheile ca să se joace. Deşi nu făcea paradă, Riona simţea cum lui Cameron îi creşte afecţiunea pentru fiul lui. Se uită în altă parte, detaşându-se de scena de sub ochii ei. Ar fi putut fi o familie perfectă, fericită, dar era o farsă.

Când ceilalţi se întoarseră, Cameron îl instrui pe Stevens să conducă spre grădina publică, explicându-i ei:

– M-am gândit că Gloria l-ar putea plimba pe Rory prin parc în timp ce noi vom face cumpărături.

– Dar eu am haine, se încăpăţână Riona.

– Da, bine... se uită cu ochi critic la bluza ei de bumbac şi fusta simplă... haine mai potrivite cu poziţia ta.

– Poziţie? Poziţie ca ce? îl înfruntă ea ironică.

– Logodnica mea, natural, declară el pe un ton sumbru.

Riona scoase un hohot de râs neelegant. Chiar credea el că îmbrăcând-o la modă va păcăli pe cineva?

– Mă bucur că unul dintre noi găseşte situaţia amuzantă, răspunse el glacial şi Riona se întrebă încă o dată ce se întâmplase cu caldul, iubitorul Cameron care fusese în stare să râdă chiar de sine însuşi la Invergair.

– Nu văd de ce m-aş preface, oftă ea drept răspuns, când toată lumea o să afle de ce te căsătoreşti cu mine. Îmbracă-mă ca pe o păpuşă Barbie, n-ar fi nici o diferenţă. Oricum n-aş fi niciodată genul tău.

Buzele lui se subţiară şi mai mult.

– Chiar? Şi care-ţi imaginezi tu că este „genul meu"?

– N-am spus că al tău în mod special... Se întrebă dacă el interpretase greşit în mod intenţionat. Trebuia să ştie la ce se referea ea... Vreau să spun că al familiei şi al prietenilor tăi. Bine situaţi, cu şcoli scumpe. Toate onorurile sociale. Bogaţi!... Tonul ei îi spunea că ea nu era nimic din toate acestea şi nici nu-şi dorea să fie.

– Bine, dacă acesta este genul meu, îi ripostă el, atunci ai putea să-mi explici ce fac eu cu tine?

Rionei nu-i era greu să-i răspundă la această întrebare. Şi-o pusese singură acum câtăva vreme.

– Adevărul? Amândoi îl ştim. În esenţă, Cameron, te-ai coborât.

Faţa lui se înnegură, dar n-o contrazise. În loc de asta, el accentuă:

– Dacă asta crezi, nu ai o părere prea bună despre tine.

– Dimpotrivă, replică ea cu o voce cât putea de superioară, cred că eu şi cu oamenii din care mă trag suntem mai buni decât tine şi familia ta. N-avem nevoie să ne îmbrăcăm elegant şi să avem maşini scânteietoare, sau să dăm petreceri mari, ca s-o dovedim.

– Se pare că eşti îngrozitor de mândră, nu-i aşa? sugeră Cameron pe un ton ironic, dar ceva din iritarea lui părea că se dusese.

– Nu sunt mândră, declară Riona neconvingător.

– Mda, aprobă Cameron, şi Reagan n-a fost preşedinte.

Riona deschise gura pentru a-l contrazice, dar nu găsi nici un răspuns. El avusese ultimul cuvând şi, în felul lui, în timp ce maşina se oprea, el o împinse afară, fără a aştepta ca Stevens să le deschidă uşa.

– Peste trei ore, înapoi aici, îl instrui scurt pe Stevens, apoi ţinându-i strâns mâna Rionei, ieşi din parc spre o stradă unde se înşirau magazine.

– Şi Rory? protestă ea, abia ţinând pasul cu el.

– Rory va fi bine, o puse el la punct. N-am luat-o pe Gloria de pomană. Ea spera să ajungă dădacă şi sunt sigur că ştie să se descurce. Ai fost cu ea toată dimineaţa. Ai vreum motiv să crezi altceva? o înfruntă el.

Riona trebui să scuture din cap. Nu numai că era o fată drăguţă, dar Gloria se dovedise a fi blândă şi competentă cu Rory.

– Hai să mergem, pentru că trebuie să mă întorc şi la slujbă, o informă el înainte de a se opri în faţa primului magazin de pe Newbury Street.

Faţa magazinului era foarte luxoasă, în vitrină se aflau trei manechine îmbrăcate în mătăsuri şi şifon, rochii pe care ea nu şi-ar fi putut imagina că le-ar îmbrăca nici într-o mie de ani.

Cameron, totuşi, o împinse în interior şi, când o vânzătoare apăru oferindu-i ajutorul, el întrebă dacă i-ar putea alege câteva toalete de zi şi de seară care s-ar potrivi pentru însoţitoarea lui. Se părea că Rionei nu i se va permite să-şi aleagă singură.

Vânzătoarea o privi politicoasă din cap până-n picioare şi o întrebă măsura.

Imediat ce ea răspunse „doisprezece", Cameron o contrazise:

– Zece. Măsurile din State sunt diferite de Europa.

– Oh. Riona se întreba cum de ştie el. Părea atât de degajat în magazinul de rochii încât îţi sugera că nu este la prima lui experienţă de a cumpăra haine pentru o femeie.

Vânzătoarea, oricum, hotărî că clientul este Cameron şi începu să-l consulte doar pe el. Când aceasta scoase o colecţie de rochii şi lenjerie el fu acela care spuse:

– Da. Nu. Nu. Da. Da.

Tot ceea ce avea Riona de făcut era să probeze. La început se simţi iritată, dar cochetăria învinse în cele din urmă. Cum să nu învingă, când privindu-se în oglindă văzu în loc de o fată oarecare, o femeie în rochie neagră mulată pe trup, care o făcu să-i placă pentru prima dată că are o siluetă care se rotunjea în locurile necesare! Şi nu era firesc să se întrebe dacă ar putea rivaliza cu frumoasa Melissa, într-o rochie ca aceasta?

Ieşi din cabina de probă. Ruşinată brusc, nu privea în direcţia lui Cameron. Vânzătoarea o conduse la o

oglindă mai mare şi Riona se uită încă o dată la imaginea ei, numai că acum începuse să aibă dubii în legătură cu înfăţişarea ei, mai ales că nu se făcea auzit nici un comentariu din partea lui Cameron.

Vânzătoarea fu aceea care o asigură:

– Rochia aceasta este turnată pe dumneavoastră, domnişoară, pur şi simplu turnată. Nu credeţi, domnule? Ar putea fi o tânără Kathleen Turner.

Riona ştia că acea Kathleen Turner era o actriţă americană, dar nu era prea sigură cum arată. Oricum, Cameron nu părea grăbit s-o aprobe pe vânzătoare.

El se apropie de Riona şi ea-i văzu imaginea în oglindă. Ochii lui îi cercetară rochia, înainte de a-i întâlni pe ai ei, în oglindă. Se uitară greu unul la celălalt câteva clipe, înainte ca vânzătoarea să se eclipseze discret. Riona se cutremură, dar nu de frig, ci de răceala din privirea lui.

– Este în regulă, spuse el în cele din urmă. Rochia te transformă. Dintr-o fată de ţară într-o frumuseţe sofisticată dintr-un film uşor, adăugă el cu un zâmbet slab.

Riona nu-i răspunse la zâmbet. Nu se simţea complimentată.

– Dacă nu-ţi place, răspunse ea plat, n-o cumpăra.

– Dimpotrivă – ochii lui o măsurară încă o dată – majoritatea bărbaţilor te vor dori într-o astfel de rochie şi mă vor admira ca fiind cel care te posedă.

El îi vorbise repede la ureche, ferindu-se de vânzătoare. Riona reuşi să-şi păstreze vocea joasă când îi azvârli:

– Nu mă posezi.

– Știu asta, spuse el, chiar dacă puse mâna posesiv peste mijlocul ei, dar ceilalți bărbați nu știu. Ei vor crede că sunt norocos să mă însor cu o fată atât de frumoasă.

– Și tu? Tu ce crezi? întrebă Riona, inima oprindu-i-se în piept când degetele lui i se plimbară peste pântec.

Privirea lui se uni încă o dată cu privirea ei din oglindă.

– Odată m-aș fi crezut cel mai norocos dintre oameni.

Vara trecută, voia să spună el și pentru o scurtă clipă, Riona se înapoie în trecut. Cum părea el s-o iubească atunci... Și cât îl iubea ea. Doar dacă...

El îi lipi spatele de el și ea nu se opuse. Vocile din fundal dispărură. Totul dispăru în afara lui Cameron. Ar fi vrut să se întoarcă în brațele lui, să-i spună că mai exista o șansă.

Numai că el distruse totul spunând:

– Asta a fost înainte de a mă fi deșteptat, bineînțeles, apoi o îndepărtă de el.

Ea închise ochii. El se jucase cu ea, încercând s-o rănească și reușind.

– O luăm, o informă el pe vânzătoare și, când Riona se duse înapoi spre cabina de probă, sugeră cu răceală... Încearc-o acum pe cea verde.

Mai târziu, Riona își dori să se fi revoltat; dar la acea vreme se simțise prea învinsă. Pusese pe ea rochiile sugerate de el și-l lăsase să decidă ce să

cumpere. Nu-i păsa. Pierduse toată plăcerea. Hainele luxoase nu-i modificaseră părerea proastă despre ea.

Îl urmă din magazin în magazin, îl lăsă să-și facă alegerile, și nu spuse nimic când el accepta sau nu ceea ce purta ea.

Le trebuiră pestre trei ore ca să cumpere trei rochii de seară, lenjerie adecvată, șase toalete de zi care puteau fi îmbrăcate și la cină, o colecție de pantofi cu toc, de culori diferite și câteva haine mai puțin pretențioase – bluze și pantaloni de mătase, tricouri și blugi, dar de marcă. Nici o mențiune asupra prețului. El aranja totul, semnând cecuri și comandând livrarea la domiciliu când se strânseră prea multe.

– Vei avea nevoie de mai multe, o anunță Cameron pe când coborau pe Newbury Street. O să încerc să-mi fac timp liber spre sfârșitul săptămânii.

Riona scutură din cap.

– Nu, nu este necesar. Mi-ai cumpărat destule. Doar n-o să stau prea mult timp la Boston.

– Nu, o aprobă el scurt, dar când o să te întorci la Invergair, oamenii se așteaptă să te îmbraci conform cu noul tău rol acolo.

Riona făcu o față indiferentă. Ea se văzu îmbrăcată elegant și dându-și aere și știu că asta o va face mai puțin populară printre vechii ei vecini. Aceștia nu vor uita că ea fusese odată nepoata bătrânului Roddy Macleod – și, dacă avea vreun pic de bun simț, niciodată nu va fi altfel.

Dar nu se certă cu el. Mintea ei era acum la Rory. Se apropiară de maşină ca să-l descopere pe scaunul din spate şi ea răsuflă uşurată, aşa cum nu mai făcuse din momentul în care plecase de lângă el.

Se întoarseră la Harcourt Adams, unde Cameron ieşi din maşină; era trecut de cinci după-amiază, dar el intenţiona să se întoarcă la lucru. O părăsi cu un scurt:

– Ne vedem la cină. Poate ai să te îmbraci cu una din noile toalete.

Sugestia era destul de politicoasă, dar faţa Rionei oglindi jignirea pe care o simţea. El cumpărase toate aceste haine pentru ea ca să fie prezentabilă în ochii familiei şi prietenilor lui. Se simţea ca o păpuşă pe care el o îmbrăca, urmând ca în final să se descotorosească de ea.

Şi totuşi, părea să-şi fi pierdut toată rigiditatea când, mai târziu, după ce îl aranjă pe Rory pentru noapte, îşi puse o bluză albă de mătase şi o fustă neagră din noua garderobă. Amândouă erau admirabil croite şi, cu părul strâns la spate, într-o coafură franţuzească, cu faţa fardată cu grijă, căpătă o distincţie surprinzătoare. Se uită în oglindă şi văzu o fată diferită, pe care n-o cunoştea. Se simţea mai puţin sigură pe ea ca niciodată când coborî la cină.

Cameron nu se afla acolo, ci doar tatăl lui, mama vitregă şi îngrozitoarea Melissa. Toţi o priveau când intră în salon şi ea se simţi ca şi cum ar fi călcat pe

un teritoriu inamic. Ar fi luat-o la fugă înapoi pe scări dacă tatăl lui Cameron nu s-ar fi ridicat s-o întâmpine cu căldură:

– Poftește, Riona. Lasă-ne să ne uităm la tine... Arăţi absolut superb, declară el zâmbind larg în timp ce-i admira noua toaletă.

– Mulţumesc, murmură Riona ruşinată, neluând complimentul prea în serios.

Charles Adams era un om drăguţ, văzuse lipsa ei de siguranţă şi voia s-o facă să se simtă mai bine.

Riona gândea că reacţiile femeilor erau probabil mai aproape de adevăr. Melissa Adams, îmbrăcată într-o rochie vişinie care-i dădea un aer exotic, o cercetă pentru o clipă, apoi îşi strâmbă dispreţuitor gura pentru simplitatea îmbrăcămiţii ei. Chiar şi în haine scumpe ea era tot un nimic pentru Melissa. Cât despre Barbara Adams, aceasta ridică doar o sprânceană, fără a spune nimic.

De fapt, femeia mai vârstnică se adresă de foarte puţine ori Rionei în cursul cinei. În timp ce Charles Adams făcea tot ce putea s-o includă pe musafira lor în conversaţie, soţia lui o trata pe aceasta ca şi cum ar fi fost invizibilă. Era nepoliticos, dar preferabil remarcilor răutăcioase ale Melissei şi încercărilor acesteia de a o face pe Riona să se simtă necioplită.

Tocmai se servise felul doi, când apăru şi Cameron. Riona se simţi uşurată la vederea unei fiinţe familiare, cu toate că aceasta nu era prea prietenoasă. El se aşeză lângă ea, unde îi fusese rezervat un loc.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am încercat să-mi clarific lucrările, spuse el la modul general.

– Nici o grijă, fiule. Sunt sigur că Riona înţelege. Era clar că Charles Adams credea că scuza îi era adresată ei.

Riona zâmbi slab, jenată să joace rolul logodnicei devotate.

Melissa, totuşi, nu se lăsă dusă.

– Chiar crezi? Eu n-aş gândi asta.

– Melissa! Cameron ridică o sprânceană amenințătoare în direcţia ei.

Melissa îl ignoră.

– Vreau să spun, cum poate ea înţelege? N-aş crede că există multe corporaţii multimilionare printre mlaştini şi păşuni. Corectează-mă dacă greşesc, se adresă ea Rionei pe un ton mieros.

– Nu, nu multe, confirmă scurt Riona.

– Şi este de presupus că primul magnat cu care ea s-a întâlnit dacă cumva cuvântul nu este cam prostesc având în vedere circumstanţele, este Cameron, punctă Melissa.

– Cuvântul este foarte prostesc, interveni Cameron înainte ca Riona să se poată gândi la un răspuns. Aşa că, Mel, termină, n-ai vrea? Să putem mânca liniştiţi.

Melissa se uită glumeţ la el.

– Nu trebuie să te enervezi. O simpatizez pe biata fată.

Nu putea s-o păcălească pe Riona.

Şi nici pe Cameron, se părea, când el repetă:

– Chiar?

– Ei bine, trebuie să fie greu pentru ea – se uită spre Riona cu milă – să se adapteze unui mediu nou şi cu ceea ce aştepţi de la ea ca nevastă de manager.

– Nu aştept nimic, declară Cameron inexpresiv.

Riona ştia că acesta era adevărul-adevărat. El nu avea planuri în legătură cu ea, pentru a se integra în viaţa lui pe termen lung.

Totuşi, tatăl lui înţelese greşit, zicând:

– Ai dreptate, fiule. Nu poate fi ceva mai rău decât să transformi o fată încântătoare ca Riona într-o soţie de manager, ce urcă treptele sociale.

– Dar, poate că ei i-ar place să se transforme, insistă Melissa măsurând-o pe Riona. A şi început să se îmbrace ca atare. Apropo, această îmbrăcăminte a fost alegerea lui Cam sau a ta?

– A lui Cameron, admise Riona printre dinţi.

– Aşa gândeam şi eu... Melissa părea încântată de ea şi adăugă spre Cameron... Trebuie să te complimentez pentru alegerea ta. Croială simplă, culori clasice – mult mai avantajos pentru – cum am spune – o siluetă mai simplă.

– Poţi să spui cum vrei, Mel... Cameron râdea acum de insulta ei – la urma-urmei, nu-i fusese lui adresată. N-o vei enerva pe Riona. Este prea deşteaptă ca să considere subţirimea drept un moft al modei.

Riona se încruntă neplăcându-i nici cuvântul „deşteaptă", nici comentariul Melissei. De fapt, obosise să fie subiect de discuţie.

– Aiurea, continuă Melissa neelegant. Toate femeile trebuie să fie slabe, chiar dacă unele dintre noi sunt mai norocoase decât altele... Poate că dacă ai mânca mai puţin... se adresă ea Rionei care îşi concentrase atenţia asupra mâncării.

O clipă sau două, Riona fu prea împietrită ca să reacţioneze la mojicia celeilalte, apoi, puse cu grijă cuţitul şi furculiţa jos şi spuse cu răceală:

– Bună idee.

Se ridică de la masă înainte ca cineva să-i ghicească intenţia.

Cameron strigă după ea „Riona!" dar ea continuă să meargă de-a lungul sufrageriei şi apoi afară, în hol. Ar fi continuat să meargă dacă n-ar fi fost prinsă pe scări de Cameron.

– Ce faci? O prinse de braţ, şi o întoarse.

– Ce crezi? răbufni ea cu toată furia pe care şi-o stăpânise. Mă duc în camera mea. În acest fel va fi mai uşor pentru familia ta să vorbească ca şi când n-aş fi acolo – pentru că nu voi fi.

– Ce? Vorbeşti prostii.

El era calm în faţa enervării ei.

– Vorbesc? ripostă ea. Poate că nu sunt aşa de deşteaptă cum crezi. Poate că-mi pasă când mi se spune că sunt grasă!

– Grasă? Nimeni nu te-a făcut grasă, încercă el s-o împace.

– Oh, da, continuă. Ţine-i parte ei, dar nu mă lua drept proastă.

– Nu te cred proastă. Niciodată n-am crezut asta, declară el cu seriozitate, şi nu iau partea Melissei. Îmi dau seama că poate fi uneori o căţea. Dacă vrei să-i spun câteva...

– Şi s-o las să creadă că eu nu mă pot descurca? i-o tăie Riona supărată. Nu, mulţumesc!

– Atunci, ce vrei? întrebă el cu răbdarea ajunsă la limită.

– Un bilet de întoarcere în Scoţia, spuse ea furioasă, dar descoperi că acesta era şi adevărul – aceştia nu erau oameni de ea. Cameron nu mai era de mult omul ei.

El părea şocat ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la un astfel de răspuns.

– Renunţă. Avem o înţelegere. Minimum şase luni, îi reaminti el, iar mâna i se strânse peste braţul ei.

– O înţelegere? Riona se strâmbă la acest termen. Chiar aşa vezi tu? Mi-ai demonstrat ce puţin pot să-i ofer eu lui Rory şi apoi ai spus că-i dai Invergair. Şi dacă n-o să fiu de acord, o să ne târăşti pe amândoi prin tribunale. Aveam de ales?

– Ce-ai fi vrut să alegi? se răţoi el. Presupun că pe Fergus Ross. Un marinar plecat jumătate de an, tu chinuindu-te să supravieţuieşti cu un copil în pântece după fiecare concediu. Asta?

Bineînţeles că nu, nu era aşa, dar Riona se trezi strigând:

– Da, asta voiam. De ce nu?

– Căţea... El urcă încă o treaptă spre ea şi Riona luptă să se elibereze din mâna lui.

– Lasă-mă! şuieră ea. Lasă-mă sau o să ţip!

– Ţipă, o invită el, nepăsându-i cine ascultă şi ridică o mână pe ceafa ei.

– Nu... răsuflă ea furioasă, dar era deja prea târziu când el îşi coborî gura peste a ei.

El o sărută cu sălbăticie, dorind s-o rănească, simţind nevoia, forţând-o să accepte, să-şi deschidă buzele spre el. Ea oftă furioasă şi şocată şi el îşi introduse limba în gura ei caldă. Îi împinse pieptul şi încercă să scape de încleştarea mâinii lui, dar era prea puternic pentru ea. O încătuşă lângă balustradă şi continuă s-o sărute pedepsind-o fiindcă prefera un alt bărbat, şi avertizând-o că era a lui.

Şi în tot acest timp în care mintea îi spunea să se opună, Riona se simţi cuprinsă de o dorinţă ca de foc. Continuă să lupte împotriva acestei senzaţii, împotriva lui, împotriva acestei formidabile puteri pe care el o avea asupra ei până când, în cele din urmă, reuşi să se elibereze.

El rămase înţepenit o clipă, mutându-şi privirea de la gura ei rănită la ochii hăituiţi, apoi înjură cu violenţă:

– Să te ia dracu'! Ce-mi faci tu mie?

Riona scutură din cap. Ea nu-i făcea nimic. El era acela care făcea. Distrugând.

Ea scutură din cap şi el ridică o mână ca şi când ar fi vrut s-o atingă.

– Ree...

– Nu! Îi întoarse spatele şi o luă la fugă.

– Ree!... strigă după ea şi Riona se simţi neputincioasă, dar îşi continuă fuga.

De ce îi spunea Ree? De ce, când tocmai o sărutase ca şi când ar fi urât-o? De ce, când o omorâse pe fata numită Ree, singura pe care o iubise?

Fugi până la camera ei, apoi se aruncă pe pat să plângă încă o dată pentru bărbatul pe care-l iubise – pierdut pentru totdeauna.

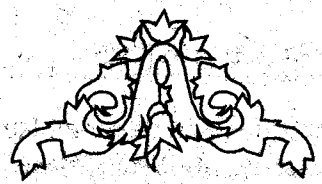

CAPITOLUL VIII

Abia în seara următoare Riona îl văzu pe Cameron. Acesta apăru în camera copilului tocmai când ea îi termina baia.

– Am venit să-l văd pe Rory.

De-abia se uită la ea şi-şi aţinti ochii asupra fiului lor.

– Da, O.K.

Scoase copilul din baie şi-l înfăşură într-un prosop flauşat.

Cameron stătea pe un scaun în timp ce ea-l pregătea pe Rory pentru culcare, apoi sparse tăcerea întrebând:

– Pot să-l iau în braţe?

Tonul lui era politicos, dar Riona rămânea nedumerită. Seara trecută aproape urlase la ea. Acum era atât de blând. Nu credea în această schimbare.

Dar îi dădu copilul şi-i privi pe tată şi fiu împreună. Erau atât de asemănători din punct de vedere fizic încât ţi se umplea inima. Copil puternic, Rory se foi în poala lui Cameron şi se împinse ca să se ridice. Cameron îl luă de mânuţe şi-l ajută, iar Rory zâmbi cu cei doi dinţi, înainte de a cădea în fund.

Jocul continuă până când Rory obosi şi deveni neliniştit, uitându-se după maică-sa. Cameron înţelese şi i-l dădu imediat.

– N-o să mă cunoască cu adevărat, niciodată, pe mine... Îşi exprimase gândurile cu voce tare şi Riona avu un sentiment ciudat de vinovăţie.

– Eu... Sigur că te va cunoaşte, răspunse ea cu oarecare optimism. Deja îţi cunoaşte faţa şi vocea. Şi când va creşte şi va veni în vacanţă la Boston, o să vă cunoaşteţi unul pe altul.

Cameron părea sceptic:

– Mă îndoiesc. Atunci vom fi nişte străini politicoşi, doar atât.

– Dar o să-i spun despre tine, promise Riona realizându-şi brusc egoismul de a-l ţine la distanţă pe tată de fiu.

– O să-i spui despre mine, repetă Cameron şi scoase un hohot de râs. Şi ce anume o să-i spui? Că eu sunt nenorocitul care ţi-a ruinat viaţa?

Riona îl privi neîncrezătoare. Chiar îşi închipuia că poate să fie atât de răzbunătoare?

– Nu prea ai o părere bună despre mine, nu-i aşa?

– Aşa vezi tu lucrurile? Ridică o sprânceană întrebătoare.

Riona nu înţelegea că voia el să zică.

– Te rog, Cameron, oftă ea greu, să n-o luăm iar de la început. Nu mai suport altă luptă.

În vocea ei era o adevărată oboseală. Fusese trezită de două ori în timpul nopţii de Rory şi petrecuse o zi

lungă legănându-l. Acum îl ţinea pe Rory în braţe, cu o faţă plină de nefericire.

Deşi îşi recunoştea vulnerabilitatea, ultimul lucru la care se aştepta era ca urâciosul Cameron să se îmblânzească. Şi totuşi, o făcu zicând:

– Îmi pare rău. Mă crezi sau nu, n-am vrut ca lucrurile să decurgă aşa... îşi băgă mâinile în buzunar şi se apropie de fereastră, adăugând... Mi-am promis că voi fi calm şi raţional, dar cu tine alături, lucrurile nu par să se desfăşoare cum trebuie.

Riona înţelegea prea bine. La fel era şi pentru ea. De fiecare dată când el intra într-o cameră, trupul ei se încorda şi gândurile-i o luau razna.

– Uite, aş vrea să-l vizitez pe Rory în fiecare seară. Dacă am putea să ne înţelegem... El o privi încă o dată.

– Eu... Ea ezită, necrezând cu adevărat că era posibilă o înţelegere între ei doi.

– Nu cred că vreunul dintre noi poate suporta şase luni de luptă, adăugă el, tonul lui arătând că şi el era stresat.

Riona îl privi pentru prima oară cu adevărat. El era îmbrăcat într-un costum negru, sobru şi o cămaşă albă. Cravata de mătase de la gât era trasă în jos şi primul nasture de la cămaşă, deschis. Arăta palid şi secătuit, foarte diferit de bărbatul care fusese în Invergair.

– E-n regulă, murmură Riona aprobându-l vag, apoi i-l arătă pe Rory care devenea neliniştit în braţele ei. Trebuie să-l hrănesc.

– Bine, O.K. ... Cameron consideră asta ca o concediere şi acceptă... Ne vedem la masă, îi spuse el şi atingându-i uşor capul fiului său, într-un gest de „la revedere", plecă înainte ca ea să-l poată contrazice.

După seara trecută, Riona ar fi cinat bucuroasă în camera ei. Dar nu era laşă şi, cu Rory aranjat pentru culcare, se schimbă într-o bluză de mătase verde şi pantaloni negri, eleganţi. Apoi, coborî cu şovăială la cină.

Se întreba ce o să-i mai rezerve Melissa, dar în afară de o privire ostilă, aruncată în momentul intrării, americanca preferă s-o ignore în timpul mesei.

La fel făcea şi Barbara Adams, dar Riona începuse să se obişnuiască cu asta. Aceasta era o femeie rece şi distantă a cărei conversaţie cu soţul ei se rezuma la îmbunătăţiri ce trebuiau făcute casei şi la evenimente sociale. Dacă fusese vreodată dragoste între ea şi tatăl lui Cameron, se pă.ea că murise de mult. Se tratau unul pe altul ca nişte cunoştinţe politicoase şi nimic mai mult.

Riona putea recunoaşte asta fiindcă se oglindea în modul în care o trata Cameron pe ea. Familia nu părea să observe lipsa oricărei călduri dintre ei. Poate că asta era normal la familiile din clasele superioare ale Bostonului, să se comporte cu o rezervă glacială, dar Riona se trezi tânjind după acel Cameron care era atât de vesel şi nostim, atât de viu. Melissa, totuşi, nu era intimidată de această indiferenţă a lui Cameron şi făcea tot ce

putea să monopolizeze atenţia lui cu întrebări legate de afacere şi remarci referitoare la prieteni comuni şi câteva flirturi extravagante.

– Nu trebuie să-ţi pese de Melissa, îi spuse mai târziu Charles Adams Rionei, în timp ce-şi beau cafeaua în salon. Cameron ieşise afară să vadă noua maşină sport cumpărată de cealaltă fată şi Barbara Adams dispăruse cu ei. Ea s-a uitat întotdeauna la Cameron ca la un frate mai mare. Bănuiesc că-i puţin cam geloasă acum când el s-a hotărât să se căsătorească...

– Nu-i nimic.

Riona se întreba dacă bărbatul mai în vârstă era atât de naiv, într-adevăr, încât să nu-şi dea seama de interesul Melissei pentru Cameron, dar nu văzu de ce l-ar contrazice. La urma-urmei nu era geloasă. Era cumva?

– Ei bine, n-aş vrea să-ţi faci idei greşite, continuă Charles. Din partea mea, sunt încântat că o să te căsătoreşti cu Cameron şi, cât o să locuieşti în această casă, vreau să te simţi ca la tine.

– Mulţumesc. Riona zâmbi recunoscătoare pentru amabilitatea lui.

– Ştii că aveam câteva terenuri de tenis în curtea din spate? Sunt sigur că Melissa îţi va acorda un joc.

Era o idee nu prea binevenită şi Riona se simţi uşurată când spuse:

– Eu nu joc. Nu sunt prea sportivă.

– Nu-i nimic, Charles îşi înlătură propunerea adăugând... Atunci ce-ţi place să faci?

– Acasă la mine? Riona se gândi o clipă înainte de a recunoaşte... Nimic interesant. Citesc un pic, cânt la pian, mă plimb.

– Cânţi la pian, repetă viitorul ei socru cu interes. Ei bine, este un lucru pe care-l poţi face şi aici. Este un pian în camera de muzică – destul de bun. Cât de bine cânţi?

– Destul de bine, spuse Riona cu oarecare modestie, înainte de a adăuga... Bunicul meu m-a învăţat. Era strălucitor. Cu mai mult studiu, ar fi putut ajunge concertist.

– Dar tu? întrebă Charles. Ai studiat vreodată?

Ea scutură din cap.

– Am fost suficient de norocoasă încât să câştig un loc la Colegiul Regal din Edinburg, dar nu l-am ocupat niciodată. Presupun că nu eram destul de dotată.

– Sau poate că puseseşi ochii pe lucruri mai importante? i se sugeră pe un ton înţepat, dar nu de către Charles Adams, ci de Melissa care se întorsese şi intrase pe uşile ce dădeau spre terasă. Îmi imaginez un adevărat Stravinsky în mijlocul nostru, iar tu ai renunţat pentru Cameron... Ei bine, poate că nu-i aşa de „biet".

– Potoleşte-te, Melissa, veni dinspre Cameron care stătea lângă aceasta, dar cuvintele nu fuseseră spuse cu tărie.

În loc de asta, furia lui părea îndreptată spre Riona, când o privi. Ochii lui albaştri păreau s-o acuze de ceva, dar pentru ce?

– Vino, Melissa... Charles Adams se ridică în picioare şi o luă pe fiica lui vitregă de braţ. Hai să jucăm biliard. Poţi să mă scuteşti de astfel de lucruri.

În momentul în care rămaseră singuri, Cameron întrebă:

– De ce nu mi-ai spus că ai avut un loc la colegiu?

Riona dădu din umeri.

– Nu mi s-a părut important. Oricum, nu-l puteam ocupa.

– Mda, şi de ce asta? Cameron era sceptic, aşteptându-se ca ea să găsească o scuză nefondată pentru lipsa ei de ambiţie, dar brusc, îi veni răspunsul în minte... Trebuia ca în loc de asta să-l îngrijeşti pe bunicul tău bolnav.

– N-a trebuit s-o fac, adimse Riona, ci am şi vrut. Presupun c-ai putea spune că dacă aş fi fost talentată sau ambiţioasă într-adevăr, aş fi ales colegiul.

Riona recunoscuse cu mult timp în urmă faţă de ea însăşi. Cei care aveau chemare pentru muzică nu se opreau din drum. Ea nu era aşa. Nu era suficient de dedicată ca să pună muzica mai presus de orice.

– Ai făcut ceea ce ai crezut mai bine la acea vreme, păru Cameron să-i încuviinţeze decizia. Dar de ce nu te-ai dus la colegiu mai târziu?

– În ultimul septembrie, adică...? Riona se întrerupse simţind că el ar putea să-şi răspundă singur la întrebare.

De fapt, ea luase din nou legătura cu şcoala de muzică, la începutul verii, dar apoi îl întâlnise pe

Cameron şi orice gând despre colegiu îi zburase din cap. La trei săptămâni după ce plecase el, primise acceptul dar nu mai însemna nimic pentru ea. Nimic nu mai avea nici o însemnătate la acea vreme.

Ea nu spuse nimic din ceea ce-i trecea prin minte – dar Cameron văzu durerea amintirilor traversându-i faţa.

– Ţi-am distrus viaţa, nu-i aşa?

Riona l-ar fi putut lăsa să creadă asta. La urma-urmei, nu merita să aibă şi el remuşcări? Şi totuşi, nevoia ei de adevăr era mai puternică decât orice dorinţă de a-l pedepsi.

– Nu ţi-o lua în cap, răspunse ea indiferentă. Aş fi putut să mă duc încă la colegiu dacă aş fi vrut. Doar că n-am vrut suficient de mult.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt un tâmpit. Erai gravidă cu copilul meu... Cameron părea să realizeze brusc ce efect avusese asupra vieţii ei.

Dar Riona hotărî că-şi putea păstra compătimirea pentru el. Era un surogat palid în locul iubirii pe care i-o purtase odată.

Dădu din umeri şi spuse nepăsătoare:

– Ei bine, acum nu mai are importanţă. Îl am pe Rory. Viaţa merge înainte.

– Tu faci ca lucrurile să pară atât de simple... Îi căută faţa pentru a descoperi semne de slăbiciune, dar nu găsi nimic... Poţi să uiţi trecutul nostru atât de uşor?

Riona ar fi trebuit să-i spună că nu. Ar fi trebuit să-i spună cum îşi amintea orice – fiecare cuvânt,

fiecare privire, fiecare atingere de mână – din scurta lor legătură. Dar la ce-ar fi folosit?

– Trebuie, răspunse ea cu o voce dură, lipsită de emoţie şi, înainte ca el să continue, trecu pe lângă el, spre uşă.

Se aştepta ca el s-o cheme înapoi, dar el o urmă pur şi simplu în hol şi o observă când urcă scările spre camera ei.

Nu plânse în acea noapte, dar zăcu în pat, fără să doarmă, încercând să-l înţeleagă. Încă nu ştia ce voia el de la ea. Tot timpul ea făcuse ca lucrurile să fie uşoare pentru el. Nu-i ceruse ajutorul când era gravidă; îl accepta acum fără argumente sau reproşuri. Şi totuşi, el părea să simtă nevoia de a face lucrurile pe cât de dureroase posibil. O ura Cameron atât de tare?

*
* *

Ea decise că el o ura şi era în gardă, seara următoare, când el veni să-l vadă pe Rory, dar acesta nu spuse nimic care s-o irite. El se jucă un pic cu copilul, apoi plecă. Se văzură unul cu altul la cină şi apoi seara continuă ca cea anterioară. Melissa domina conversaţia excluzând-o pe Riona, cu discuţii despre oameni pe care ea nu-i cunoştea.

Riona nu obiectă. Părea fără sens să lupte pentru un loc într-o familie căreia nu-i aparţinea. De fapt, nu ostilitatea Melissei sau răceala Barbarei o făceau

să se simtă prost, ci entuziasmul lui Charles Adams faţă de căsătorie.

Charles fu acela care făcu planuri pentru nuntă, întrebând dacă ei intenţionează să facă o căsătorie civilă sau una la biserică. Cameron lăsă problema la latitudinea Rionei şi aceasta răspunse civilizat, simţindu-se ultima dintre ipocrite. Apoi, Charles îl presă pe Cameron în legătură cu casa pe care aveau de gând s-o cumpere. Cameron o surprinse declarând că se hotărâseră pentru o casă în oraş. Abia se abţinu să nu rămână cu gura căscată şi, în timp ce Charles discuta avantajele şi dezavantajele unei astfel de alegeri, ea se minuna de uşurinţa cu care mintea Cameron.

Mai târziu, când tatăl lui insistă să-i lase singuri, ea simţi că trebuie să spună ceva:

– Cameron, îmi dau seama că tatăl tău te-a pus în încurcătură, dar de ce era nevoie să inventezi o casă în oraş?

– Nu era nevoie, ripostă Cameron scurt.

– Ce nu era nevoie?

– Să inventez... Cred că am putea căuta o casă în acest weekend.

De data aceasta, Riona rămase mai mult decât uluită.

– Vrei să spui că o să cumperi?

– Sau să închiriez. Ceea ce ne-ar permite să fim mai liniştiţi, explică el.

– Dar... vrei să pleci de aici? Riona considerase ca sigur că vor rămâne în casa tatălui lui în loc să se mute într-o locuinţă temporară, altundeva.

– Am presupus că şi tu ai vrea... Ridică o sprânceană întrebătoare... nu-ţi poate fi uşor să locuieşti în casa cuiva, mai ales a mamei mele vitrege. La urma-urmei, nici tatălui meu ea nu-i face şederea uşoară, adăugă el sec.

– Eu...

Riona nu ştia ce să răspundă. Gândul unei case în care să nu se lovească de Melissa şi Barbara era foarte tentant. Dar gândul de a fi singură cu Cameron, fără a-şi reţine nici unul nici celălalt temperamentele, era mai puţin atrăgător.

– Nu fi îngrijorată... El interpretă greşit expresia ei... Vorbim despre un trai în comun total impersonal. Fiecare cu dormitorul său.

– Nu asta am vrut să spun, îl contrazise ea. Mă întrebam doar dacă am putea trăi în ă... armonie.

– Probabil că nu, conchise Cameron cu o strâmbătură, dar putem cel puţin încerca. Şi nu prea o să mă vezi, având în vedere munca mea.

– Dar n-ar fi o risipă – Riona se simţea stânjenită de generozitatea lui – să cumperi o casă pentru şase luni?

– Oricum am nevoie de un loc mai mare pentru Rory când va veni în vizită... Aşa că, ce crezi?

Riona decise să fie cinstită.

– Cred că este o idee minunată.

– O.K., plecăm în căutare de casă în acest weekend, zâmbi el entuziasmului ei.

Riona zâmbi şi ea imaginându-şi pentru o clipă că începeau cu adevărat o viaţă nouă împreună.

Rămase în această stare de spirit optimistă până vineri seara, când Melissa auzi despre mutatul lor şi, aşteptând până când rămaseră singure, îi reaminti Rionei că-l va deţine pe Cameron doar temporar.

Riona nu ştia ce să creadă de aceste pretenţii ale Melissei. Aceasta susţinea că ea era adevărata alegere pe care o făcuse Cameron şi doar Rory îl obliga să se însoare cu altcineva. Şi totuşi, Riona nu observase vreun argument în sprijinul celor afirmate de Melissa. Cu toate că aceasta din urmă flirta cu Cameron, el părea să-şi râdă de ea.

Răutatea Melissei, totuşi, părea s-o urmărească şi a doua zi, când Riona se duse cu Cameron în Boston, având-l pe Rory legat într-un scăunel de copil, în spatele maşinii.

– Am ales că vedem cinci case, toate lângă parc, îi relată el, înmânându-i nişte documente... Deoarece ea nu comentă, el adăugă... Ştiu că ai prefera o casă, dar ne putem uita şi la câteva apartamente.

– Nu, o casă ar fi bine, răspunse Riona neutru.

– Uite, dacă te înspăimântă ideea... El se uită spre ea încercând să-i aprecieze dispoziţia.

– Nu asta. Doar că...

Ar fi putut să spună că este vorba despre sora lui vitregă. Cel puţin ar fi putut s-o facă. L-ar putea întreba dacă Melissa avea dreptate – dacă, liber de orice obligaţie, s-ar căsători cu americanca. Dar chiar voia să cunoască răspunsul?

– Nimic. Mă întrebam ce-o să facem de mobilă, spuse ea la repezeală.

– Nici o problemă, o liniști el. Am aranjat formalitățile pentru tine. Dacă vom găsi o casă care să ne convină, putem cumpăra mobila săptămâna viitoare și să aranjăm să fie adusă la data mutării noastre.

– Nu cred că este o idee prea bună. N-am mai mobilat niciodată o casă.

Riona se îndoia că gustul ei va fi pe placul lui.

El dădu din umeri.

– Ia ce vrei. Este casa ta.

Casa ei. Măcar de-ar fi fost adevărat, gândi Riona imaginându-și pentru o clipă că totul era real, că încă se mai iubeau și căsătoria era o bucurie, iar prima lor casă o experiență excitantă. Dar nimic din toate acestea nu era adevărat.

Oricum, se lăsa puțin dusă de val când ajunseră la agenție și merseră să vadă diferite case, comparându-le una cu alta. Toate păreau frumoase, nu masive și impunătoare ca cea a tatălui lui, dar încăpătoare, cu camere bine proporționate, decorate ca atare; nu se putu abține să se gândească la contrastul dintre ele și mica și întunecata ei fermă.

La sfârșit, îl lăsă pe Cameron să facă alegerea. El alese o casă cu trei nivele aflată lângă parc, care era goală și putea fi imediat ocupată. În două săptămâni se puteau muta.

Așa cum i se sugerase, Riona merse în săptămâna următoare la magazinele de mobilă. Insistă să meargă cu trenul în loc de a-l târî pe Stevens după ea. Totuși, o luă pe Gloria ca s-o ajute cu Rory și, zilnic, vizitară

magazine. Rionei îi făcu plăcere să-și imagineze cum ar arăta dormitoarele, saloanele și bucătăria, dar nu pierdu niciodată simțul realității. În minte alegea fiecare piesă de mobilier pentru casă, dar nu cumpăra nimic.

Era un vis și ea o știa. Chiar dacă ea și Cameron începuseră brusc să vorbească din nou, să facă proiecte și să râdă un pic, ea știa că nu va dura. Ceva va destrăma visul și o va forța să se trezească.

Acel ceva se întâmplă în seara zilei de vineri. Tatăl lui Cameron hotărâse să dea o petrecere pentru ca prietenii s-o poată cunoaște pe viitoarea mireasă a fiului său. Riona era înspăimântată de eveniment și fu surprinsă s-o vadă pe Melissa așteptându-l nerăbdătoare. Din câteva remarci obraznice ale acesteia din urmă, ea-și dădu seama care era motivul. Melissa își pusese mari speranțe că Riona se va dovedi un dezastru social în fața unor oaspeți atât de sofisticați.

Poate că Melissa avea dreptate, gândi Riona, în timp ce cobora scările de marmură, la cină, dar își ținea capul în sus cu mândrie, încercând să-și stăpânească nervii.

Cameron o aștepta la capătul scărilor. Se uită spre ea fără să zâmbească. Se întrebă dacă nu cumva se îmbrăcase necorespunzător. Îmbrăcase pentru prima dată o rochie neagră de mătase mulată, iar părul îi era aranjat într-o coafură înaltă de către o Gloria surprinzător de expertă. Aceasta îi declarase că este elegantă la culme iar Riona fusese și ea

încântată de imaginea din oglindă. Acum începea să aibă îndoieli când văzu fruntea încruntată a lui Cameron.

Nu aştepta nici un compliment când ajunse alături de el şi fu surprinsă când acesta zise:

– Niciodată nu te-am văzut atât de frumoasă.

– Mulţumesc, răspunse ea încet şi tremură uşor când mâna lui se aşeză peste a ei.

– Nervoasă? o întrebă el, în timp ce o conducea spre camera de zi, unde musafirii se adunaseră pentru a lua o băutură.

– Pietrificată, recunoscu ea cu sinceritate.

– Nu trebuie să fii, o linişti el. Nici unul dintre ei nu este cu adevărat important.

Pentru ea însă, erau. Dar în fond, avea importanţă dacă se făcea de râs? Nu va face parte niciodată din lumea lui.

Nici nu voia să facă parte, decise Riona, în timp ce se aşeză la o cină interminabilă. Avem prea puţin în comun cu femeile care vorbeau despre haine, clinici de sănătate, gimnastică, întregile lor vieţi fiind consacrate în menţinerea tinereţii şi frumuseţii. Şi bărbaţii, toţi vorbeau despre afaceri, tranziţii şi cum să facă bani, de parcă ar fi fost un adevărat crez.

Neştiind nimic despre astfel de lucruri, Riona nu contribui prea mult la conversaţie. Şi oricum nimeni nu se aştepta s-o facă. Se forţă să zâmbească atunci când bărbaţii o complimentau pe ea sau pe Cameron pentru frumuseţea ei, dar pierdu orice plăcere când

o tratară ca pe o achiziţie. Femeile nu erau nici ele mai bune, provenind în cea mai mare parte din categoria Barbarei Adams.

Melissa îi întreţinea pe oaspeţii mai tineri. Riona auzea din când în când voci mai zgomotoase de la capătul îndepărtat al mesei şi când se uita înspre acel loc, întâlnea două sau trei perechi de ochi curioşi. Era probabil pe cale de a înnebuni, din cauza unor râsete ironice ce semănau acestor priviri.

Nu fu o surpriză să-şi vadă suspiciunile confirmate, mai târziu. Era după masă, când oaspeţii se împrăştiaseră prin salon. Deoarece era o noapte caldă, uşile de la terasă erau deschise şi mulţimea de tineri zgomotoşi ieşise afară, cu buna dispoziţie accentuată de paharele băute şi alimentată în continuare de chelneri.

Deşi aceştia erau probabil prietenii lui, Cameron se ţinea vădit de o parte, păstrând-o pe Riona lângă el.

Riona nu obiectă când începu să se relaxeze în compania unui cuplu numit Van Sykes, pe care Cameron îi prezentase ca prieteni apropiaţi. Blaire, femeia, părea diferită de restul, vorbind mai mult despre copiii ei decât de tratamente de înfrumuseţare şi, lăsând la o parte jena, o întrebă pe Riona despre Rory. Imediat, amândouă începură să vorbească despre copii şi Riona uită să mai fie nervoasă.

Femeia îi propunea o întâlnire de prânz, când Charles Adams se apropie şi, scuzându-se politicos, îl luă pe fiul său. Cameron se încruntă uşor, între-

bându-se ce-o fi având de spus tatăl lui, apoi se execută şi se îndreptă spre terasă.

Riona nu înţelegea ce se întâmplă, dar era posibil ca cei doi Van Sykes să fi înţeles, fiindcă începură să vorbească amândoi odată pentru a-i distrage atenţia Rionei.

Aceştia nu putură s-o mascheze pe Melissa, totuşi, care veni dinspre terasă, vocea ei zgomotoasă atrăgând priviri curioase.

Cameron era lângă ea. De fapt, el o ţinea de încheietura mâinii, cu intenţia de a o conduce spre ieşire, dar Melissa, evident mai mult decât ameţită de băutură, rezista şi, când ajunse în dreptul Rionei, se înfipse pe călcâie.

– Cum de-l iubeşti? Sunt convinsă că ţi-ai ales bine căile, izbucni ea într-o parodie de cântec, râzând apoi când Cameron o forţă să meargă.

El se uită la Riona scuzându-se, dar asta nu-i înlătură jena. Cei doi Van Sykes zâmbiră şi ei, dar faţa Rionei rămase îngheţată, încercând să nu-şi arate sentimentele.

Cel mai rău era că se auziră voci dinspre terasă.

– Isteaţă Melissa, aprobă o voce feminină. Spunea că o să-l obţină pe Cameron şi îl obţine.

– Nu pare chiar aşa, remarcă însoţitorul acesteia, referindu-se la tratamentul lui Cameron faţă de o Melissa beată.

– Nu te amăgi singur. A reuşit să-l îndepărteze de Mica Domnişoară Nimeni, nu-i aşa? îl contrazise femeia şi fu acompaniată de un râs general.

Riona stătea unde era şi asculta. O auzea pe Blaire Van Sykes vorbind cu disperare pentru a-i distrage atenţia de la conversaţie, dar nimic nu ajungea până la urechile ei.

– Cine vrea să parieze în privinţa rezultatului? interveni o voce nouă.

– Ei bine, pariez zece contra unu, că el o s-o ia pe Melissa de nevastă până la urmă, ripostă femeia.

– Aşa crezi? O voce bărbătească îşi exprima îndoiala... o fi ea o Nimeni, dar n-aş da-o afară din patul meu într-o dimineaţă răcoroasă.

Era un compliment în felul lui dar Riona se simţea jignită. Continuă totuşi să asculte. Avusese nevoie de această lume isteaţă, sarcastică, obositoare, pentru a se trezi la realitate.

– Nu le da nici o atenţie, zise Blaire încercând s-o ducă de acolo. Sunt beţi şi proşti. Nu trebuie... se întrerupse când îşi dădu seama că Riona n-o ascultă.

Vocea femeii se auzi din nou.

– Hai, prieteni, să fim realişti. O fată drăguţă cu un bastard în braţe, contra creier, frumuseţe şi un pachet majoritar de acţiuni la H.A. Fără comentarii.

Fără comentarii. Vorbele răsunau în mintea Rionei când, în cele din urmă, ieşi din scenă şi-şi croi drum prin mulţime. Familia Van Sykes o strigă să se întoarcă dar ea continuă să meargă până când ajunse în hol. Ar fi continuat să meargă spre camera ei, dar auzi voci – a Melissei, când rugătoare, când glumeaţă, a lui Cameron, prea joasă pentru a putea fi auzită. Se auzeau din camera de muzică.

„Mergi pe scări" îi spuse o voce interioară, dar ea fu tentată să asculte.

Uşa era deschisă. Scena n-avea nevoie de nici o explicaţie. Melissa îl ţinea pe Cameron de gât şi se lipise de el. Acesta nu protesta. Ei abia o observară – Domnişoara Nimeni stând în prag.

– Riona... Cameron se încruntă văzând-o acolo şi, când ea se întorse, strigă... Riona, aşteaptă!

De data aceasta, Riona nu mai mergea. Fugea. Fugi până ajunse în siguranţa propriei camere.

Dorea singurătatea pentru a-şi putea da drumul durerii din ea, dar uitase că Gloria mai era acolo, păzindu-l pe Rory în caz că s-ar fi trezit. Reuşi să-şi stăpânească emoţiile şi-i mulţumi Gloriei înainte de a-i spune să plece.

Dar nici atunci n-avu ocazia să-şi dea drumul la necaz, fiindcă în camera ei intră Cameron, fără să bată la uşă. Aceasta închise uşa după el şi se sprijini de toc, blocându-i ieşirea.

– Ieşi afară din camera mea! şopti Riona ostilă, nevrând să-l trezească pe Rory din camera alăturată.

El nu-i dădu nici o atenţie.

– Trebuie să vorbim. Presupun, după plecarea ta precipitată, că ai tras o concluzie greşită.

Cameron îşi alegea cuvintele cu grijă. Era atât de calm încât Rionei îi venea să verse.

– Oh, aşa, răbufni ea, şi ce concluzie aş putea trage cu Melissa agăţată de tine?... Nu-mi spune. Se vede după mutra ta.

Maxilarele lui se strânseră din cauza sarcasmului ei.

– Uite, n-ar fi trebuit să vin aici. Oricum, nu trebuie să-ţi explic *ţie* nimic.

– Bun! Deci nu-mi explica! Riona nu voia să-i asculte minciunile. Voia doar ca el să plece.

Dar el nu părea grăbit s-o facă.

– Ştii, Ree, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că eşti geloasă.

– *Geloasă?!* explodă Riona. Nu ţi-o mai lua în cap. Dacă o vrei pe Melissa, o ai şi puteţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe, spuse ea prefăcându-se indiferentă, dar făcând să sune totul ca o înjurătură.

– Ha, asta ţi-ar conveni, nu?... Se desprinse de uşă şi veni spre ea... Să te las pentru Melissa, dar să-i dau Invergair lui Rory... Ei bine, uită asta. Ne vom căsători, aşa cum este proiectat.

– Este absurd! Riona îi întoarse spatele şi se duse spre fereastră. Se uită în jos, în curte, şi-i văzu pe primii oaspeţi plecând... Nici unul dintre noi nu vrea asta, deci pentru ce ne căsătorim? Pentru restul lumii? restul lumii este la parter şi crede că eşti un nebun să te însori cu un Nimeni ca mine. De fapt, ei o aprobă probabil pe Melissa, că alerg după banii tăi, adăugă ea, întorcându-se să-l privească în faţă.

– Ei şi? Contează ceea ce gândesc eu.

– Şi ce gândeşti tu? Riona îl bănuia că şi el o crede o interesată, dar el evită un răspuns.

– Ne căsătorim aşa cum s-a stabilit, spuse el în loc de asta. Am făcut deja formalităţile. Ceremonia va avea loc peste trei săptămâni, la City Hall. Totuşi, mai întâi trebuie să facem analizele sângelui.

Tonul lui era calm şi eficient, ca şi cum ar fi vorbit despre o programare la dentist sau un consult la doctor – ceva care era neplăcut dar trebuia înfruntat.

Ea scutură din cap.

– Nu mă voi mărita cu tine, Cameron. Nu pot. Nici chiar pentru Invergair... Apelă la el pentru a recunoaşte ceea ce-şi făceau unul altuia... Nu este drept, Cameron. Nu vezi?

–Drept?... El îşi ridică tonul, indiferenţa schimbându-i-se brusc în furie şi, când ea ar fi vrut să se îndepărteze de el, o strânse de braţ... De când te interesează pe tine ce este drept? Te culci cu mine. Te culci cu marinarul tău. Apoi, ai un copil, neştiind sau din contră, păsându-ţi al cui este. Şi deodată, eşti o autoritate în a aprecia ceea ce este drept.

– N-a fost aşa! Riona se lupta fără speranţă să se elibereze. Ştiam al cui era bebeluşul. Am ştiut de la început. Voiam doar...

– Ca Rory să fie al lui, conchise el nervos. Ştiu asta. Crezi că nu ştiu? Dar el este fiul meu, aşa cum tu vei fi nevasta mea. Şi Fergus Ross nu te va avea niciodată din nou.

– Cameron! Se uită la el, prinzându-i amărăciunea din voce şi i-o văzu reflectată şi în ochi... Greşeşti. Eu...

Începu să-i explice, dar el o întrerupse.

– Te-aş omorî mai întâi, Ree. Înţelegi? Te-aş omorî.

Mâinile lui se încleştară pe braţele ei, arătându-i că el credea în ceea ce spunea.

– Eu... eu...

Riona încerca să găsească un răspuns, dar gura i se uscă. Simţi cum inima îi bătea periculos de tare şi-şi spuse că era frica de gelozia lui.

Dar ea ştia adevărul mai bine. Nu mai era o fată nevinovată. Putea să recunoască excitarea lui aşa cum o recunoştea pe a ei însăşi. Simţea dorinţa fizică la fel de ascuţită ca o durere şi ştia că el simte la fel. El nu voia s-o omoare, voia...

– Nu, suspină ea şi încercă să se îndepărteze de el.

– Da... Degetele lui îşi slăbiseră strânsoarea, dar n-o lăsau totuşi... Aşa este drept, Ree. Restul nu înseamnă nimic.

Riona închise ochii ca să nu-i poată vedea faţa, să nu interpreteze greşit brusca intensitate a dorinţei lui. Nu era drept ca el s-o dorească atât, mai ales când o ura aşa cum o ura. El îi atinse obrazul şi ea tremură. Îşi atinse buzele de sprânceana ei cu vechea tandreţe şi toată dorinţa uitată o cuprinse în valuri.

– Doar încă o dată... El vorbea cu insistenţa nevoii... Trebuie, Ree... Doar încă o dată...

Putea să se prefacă a nu înţelege. Putea să pretindă că nu simte la fel. Dar nu se putea abţine. Totuşi, îl imploră:

– Nu-mi fă mie asta, Cam... Dar nu se dădu la o parte să-i evite gura care o căuta pe a ei.

Ştia că este calea durerii, şi totuşi, trebuia să meargă de-a lungul ei. În momentul în care buzele-i

le atinseră pe ale ei, capul Rionei începu să se învârtească şi ea protestă:

– Nu din nou, cuvintele-i ieşiră ca un geamăt, trădând-o.

El o sărută blând şi convingător, apoi mai tare, până când dorinţa o copleşi şi-şi deschise buzele, supusă.

Dar nu era destul. Niciodată nu fusese destul şi, încă sărutând-o, el o lipi cu spatele de perete şi ridică o mână spre sânii ei plini. Degetele lui se plimbau peste mătasea rochiei, amintindu-şi, dorind, având nevoie de căldura pielii ei.

Îi atrase trupul spre al lui, cu o grabă nerăbdătoare şi-i deschise fermoarul. Ea-l simţi alunecând şi-şi ţinu rochia, ruşinată cât de uşor putea fi sedusă de el. El începu s-o sărute iarăşi, cu mâna în păr, dându-i uşor capul spre spate, atingându-i buzele cu blândeţe şi apoi gâtul, până când ea ajunse moale în braţele lui.

Gemu tare şi-i căută gura cu a ei, dorinţa depăşindu-i ruşinea. El o săruta cu putere, ca şi cum ar fi vrut să-şi lase pentru totdeauna o amprentă pe buzele ei, dar mâinile-i erau uşoare, alunecând peste braţele ei goale, îndepărtând uşor bretelele subţiri ale rochiei, făcând ca mătasea să se desprindă de trup.

Apoi, el se îndepărtă de ea, ţinându-i mâinile ca ea să nu se poată acoperi. Sutienul negru pe care-l purta pe dedesubt abia îi acoperea sânii şi ea era cu mult mai provocatoare decât ar fi fost goală.

– Eşti atât de frumoasă... Vorbele fuseseră spuse într-o şoaptă şi inima i se strânse de durere, ca şi cum ar fi auzit ecoul dragostei pe care el o simţise odată pentru ea.

Ea-şi spuse că era vorba doar despre sex, dar nu era nici o diferenţă. Când el întinse o mână pentru a-i desface sutienul, ea rămase nemişcată, tremurând. Apoi, după ce-l înlătură, ochii ei se închiseră la vechea dorinţă pe care o simţea pentru el. Îi ţinu închişi până când, cu mişcări gingaşe, sutienul fu complet îndepărtat.

Era încă o dată a lui şi el o ştia. Cameron văzu curba senzuală a gurii ei arsă de sărutări, privirea ameţită din ochi. Nu spuse nimic, temându-se probabil că vorbele ar aduce-o la realitate şi, trăgându-şi cravata, începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

Ea se înfioră uşor şi-şi ridică braţele pentru a-şi acoperi sânii. El o apucă din nou şi o întoarse pentru a-i săruta pielea fină de la ceafă şi umeri. Riona se cutremură puţin dar nu-l împinse, când el îi înconjură talia şi-i lipi spatele gol de pieptul lui.

El o ţinea acolo, la căldura trupului său şi ea închise ochii în faţa realităţii. Cameron era amantul ei. Întotdeauna va fi amantul ei. Restul era un vis. Cum ar fi putut să fie altfel când erau făcuţi unul pentru celălalt?

Se întoarse în braţele lui, sau el o întoarse. N-avea importanţă. Voia. Îl lăsă s-o privească şi ochii lui se plimbară peste pielea mătăsoasă a umerilor ei, apoi

în jos, peste sânii încă plini și frumoși, părând neatinși de sarcină. El se uita fix, făcând dragoste cu ea în gând și ei i se opri respirația în piept. Apoi el veni și mai aproape, își coborî fața și înainte de a-i realiza intenția, îi luă mugurele tare și dureros al sânului în gură.

Ea strigă tare, de șoc și plăcere, cum el începea să se joace, mușcând și sugând pielea doritoare, și Cameron gemu de dorință pentru ea, amintindu-și fata supusă și senzuală de care se crezuse, odată, îndrăgostit. El își aminti totul – zilele și nopțile petrecute împreună, iubindu-se – și trecutul și prezentul se amestecară. Îi strecură un braț sub genunchi și o purtă spre pat. O întinse și o ținu pentru o clipă.

Cu o ultimă sclipire de luciditate, Riona își dădu seama că se aflau pe un drum care nu permitea întoarcere. Își văzu viitorul repetându-se după acel ciclu – dragostea ei continuând și continuând, în timp ce a lui se dovedea a fi trecătoare. Asta voia, încă o experiență dureroasă!?

– Nu, nu pot!

Vorbele ieșiseră ca o șoaptă, aproape de neauzit, dar el se afla prea aproape ca să nu le audă. Alese să nu asculte.

În loc de asta, răspunse propriului lui impuls și buzele i se lipiră de ale ei, oprind-o de a mai vorbi. Riona se simți înecându-se în mareea fierbinte a dorinței lui și încercă să se salveze. Îi împinse umerii goi și-și înfipse unghiile în spatele lui, dar nu-i era

de nici un folos. Chiar dacă se gândea să-l respingă, gura i se deschise sub a lui, acceptând intimitatea limbii care i se strecura în interior.

El o sărută și o pipăi, făcând-o să-l dorească în toate felurile posibile, până când ea se arcui, oferindu-și trupul și dragostea. Ea era aceea care gemu când el își retrase gura, căutându-i încă o dată sânii, lingând și tachinând fiecare sfârc, până când ea-l apucă de capul brunet, implorându-l fără vorbe să-i sugă mai puternic pielea dureroasă. Cameron îi făcu plăcerea, ajungând la momentul când nu mai suportă gemetele ei de dorință și se ridică din pat pentru a-și scoate restul hainelor. În tot acest timp el îi susținu privirea și ea i-o susținu pe a lui, imaginându-și că vede iubire în căldura ochilor albaștri. Întotdeauna văzuse înainte. Acum, asta o ajuta să-și înlăture îndoielile și să accepte ceea ce se întâmplă – ceea ce voia ea să se întâmple – fără rușinea de a crede că este folosită.

El veni la ea și stătură întinși o clipă unul lângă altul, minunându-se să fie iarăși așa. Apoi se sărutară cu o dulceață ce părea să fie în afara sexului, înainte de a-i cuprinde dorința încă o dată. Gura lui se plimbă în jos, atingându-i gâtul, sânii, fiecare curbă a trupului ei, ajungând în cele din urmă la cea mai intimă parte a ei și șocând-o cu plăcerea de mult uitată. Ea strigă tare, din nou, dar el continuă să facă dragoste cu ea în acest mod până ea gemu de dorință și alunecă în pat, mulându-și trupul după al lui.

Cameron simţi că-şi pierde stăpânirea de sine şi, apăsându-i spatele de pat, se ridică deasupra ei. Ochii li se întâlniră pentru o clipă şi el savură momentul – având-o sub el încă o dată. Apoi, se împlântă în ea cu o pasiune aproape de furie.

Ea se cutremură, şi conştient de fiecare mişcare a trupului ei, el înţepeni.

– Te doare?

Riona scutură din cap, dar el ştia că ea minte.

– Copilul... copilul nostru... poate.

El presupunea din ce cauză ar fi putut s-o doară şi începu să se retragă.

Riona îşi scutură capul şi-l trase spre ea, dorindu-l mai mult ca oricând, fiindcă acel cuvânt „copilul nostru" îi înmuiase inima. Era prima oară când Rory era numit aşa. Poate că lucrurile s-ar putea schimba, poate...

Gândurile îi fugiră din cap când el se mişcă în interiorul ei, de data aceasta producându-i ataţare în loc de durere. Se curbă spre el, i se dădu atât de complet încât el îşi proclamă cu voce tare nevoia de ea chiar şi când sămânţa i se împrăştie în adâncul ei.

Doamne, am nevoie de tine. Am nevoie de tine. Am nevoie... Cuvintele răsunau în capul Rionei, în timp ce ea se întorcea din visare în realitate. Visase că totul s-ar putea petrece cu adevărat – Cameron şi ea împreună, legaţi prin iubire, legaţi prin pasiune, legaţi pe viaţă, cum ar putea fi altfel?

Era un vis frumos. Ea ar fi vrut să continue la nesfârşit, dar inimile îşi încetiniră ritmul, trupurile se răciră şi visurile dispărură. Realitatea era Riona Macleod, o persoană ce nu se potrivea acestei lumi sofisticate. Şi Cameron Adams, bogat, plin de succes, având nevoie de ea doar într-o anumită privinţă.

Riona întrevăzu toate acestea şi le acceptă simţindu-se cuprinsă de umilinţă. Se forţă să se îndepărteze din braţele lui care încă o mai ţineau, îşi trase cearşaful peste sâni şi se ridică în şezut, în patul îngust.

– Ar fi mai bine să pleci, spuse ea aproape calmă. Poate te caută cineva.

– Şi? Părea indiferent la familia lui, aşa cum stătea acolo, întinzând o mână pentru a-i mângâia spatele.

Ea tresări simţind cum îi slăbeşte hotărârea. În orice moment când el ar întinde mâna după ea şi ar face din nou dragoste, ea ar uita încă o dată că n-avea un loc adevărat în viaţa lui.

Scutură din cap şi înainte ca el s-o apuce iar, spuse:

– Aş vrea să pleci. Acum, înainte de a fi descoperiţi de cineva.

– Are vreo importanţă? replică el şi ea-i putu auzi zâmbetul din voce, în timp ce Cameron se ridica pentru a fi lângă ea. Vom fi căsătoriţi în curând.

Ea-i înlătură mâna care începuse să-i mângâie umerii şi-şi aspri inima:

– Se pare că nu m-ai ascultat mai devreme. Nu mă voi mărita cu tine, Cameron.

– Ce? Nu poţi gândi astfel. Întinse o mână şi aprinse veioza de lângă pat, apoi o întoarse cu faţa spre el pentru a o privi.

Ea-şi ridică faţa şi şi-o dădu pe spate, un gest involuntar care o făcea şi mai frumoasă, şuviţa blondă de păr descoperindu-i ochii mari şi gura bosumflată. Ştia că provoacă o ceartă, dar i se părea singura soluţie.

– De ce n-aş putea? Crezi că o rapidă... rapidă tăvăleală în fân – ocolise în mod intenţionat cuvântul „dragoste" – o să schimbe lucrurile?

– De ce, tu... Cameron se întrerupse şi încercă s-o apuce, dar ea se strecurase deja afară din pat.

O urmări şi o prinse înainte ca ea să-şi caute adăpost în camera lui Rory. O întoarse şi o lipi de zid. Înfricoşată, Riona se smuci să scape, dar el o făcu prizonieră cu trupul lui. Ea-şi dădu seama de intenţia lui şi-şi scuturâ capul cu violenţă încercând să scape de gura lui care o căuta pe a ei, dar el îi înfipse mâna în păr şi-i ridică faţa.

Era un sărut de pedeapsă, vrând s-o rănească, având nevoie s-o rănească pentru cuvintele ei crude. Apoi, treptat, se transformă în cu totul altceva, când căldura trupului lui i-l pătrunse pe al ei. Simţea cum o cuprinde iar dorinţa, când buzele lui începură să se plimbe de-a lungul pielii ei umede. Într-o clipă, va fi pierdută din nou.

– Nu!... ţipă ea şi-i împinse umerii.

Respingerea ei era clară şi el înjură cu foc. Cameron se dădu înapoi cu un pas şi ea-i văzu furia şi frustrarea înscrise pe figură.

– Mă vrei, Ree. Întotdeauna m-ai vrut. De ce te opui?

– Pentru că este doar sex, Cameron, şuieră ea, supărată că fusese pe aproape să-i cedeze iarăşi. Numai sex şi asta nu înseamnă nimic!.

Ţipase atât de tare încât ar fi putut auzi întreaga casă. El se cutremură vizibil şi păru gata s-o lovească. Ridică o mână şi lovi cu putere peretele.

Riona se simţi înfricoşată pentru o clipă, apoi se înfurie când auzi un scâncet din camera alăturată. Îl treziseră pe Rory.

– El are nevoie de mine... Îi azvârli o privire nemulţumită care-i cerea s-o elibereze şi el o lăsă să plece.

Îşi acoperi goliciunea cu un halat de baie şi, fără un cuvânt, se duse la fiul ei.

Se întoarse după treizeci de minute, dar el plecase.

Încercă să-şi spună că învinsese – că-l trimisese la plimbare. Dar mândria nu avea nici o legătură cu durerea din suflet.

Ce proastă fusese. El profitase de dorinţa ei şi ea-l lăsase. Îl lăsase, fiindcă pentru o scurtă vreme îşi imaginase c-ar fi mai mult, că trebuia să fie mai mult – modul în care o mângâia, o privise, făcuse dragoste cu ea. Refuzase să vadă că el se folosea doar de ea.

Dar odată pasiunea consumată, văzuse lucrurile aşa cum erau în realitate. Se dovediseră a fi o uşurare temporară, nimic mai mult.

Şi de data aceasta era ultima oară. Nu-i va mai permite. Putea fi plăcerea oricât de mare, dar durerea era de nesuportat.

Nu se va mai întâmpla niciodată, îşi promise Riona, niciodată.

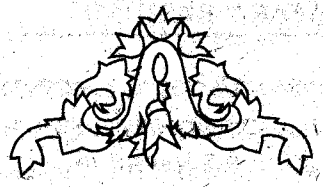

CAPITOLUL IX

Riona plecă a doua zi. Nu plănuise asta. Dar o făcuse. Îl văzuse pe Cameron plecând cu maşina, având-o pe Melissa lângă el şi ştiu că n-o să suporte durerea.

Nu se opri şi nu se gândi la Rory şi la Invergair. Dormind pe sponci, nu mai avea nici un pic de logică.

Îşi zvârli hainele într-un geamantan – hainele cu care venise – şi coborî scările, pur şi simplu, ieşind afară. Nimeni n-o opri. Nimeni n-o văzu.

Merse până ajunse în staţie, cărându-şi valiza într-o mână şi împingând căruciorul lui Rory, cu alta. Totul era foarte simplu – un tren până la Boston, taxi până la aeroport, zbor până la New York şi un altul la Londra.

Când ajunse la Heathrow, somnul lui Rory fusese de atâtea ori întrerupt încât crezu că o să aibă probleme. Încă două trenuri şi prinse autobuzul pentru Invergair.

Plătise aproape totul cu cartea de credit American Express pe care i-o dăduse Cameron. Nu-şi făcea probleme cu asta. Până la urmă el îi va mulţumi. Se va căsători cu Melissa, va avea copii şi va răsufla uşurat că ea şi Rory dispăruseră din viaţa lui.

Ajunse la Invergair în seara de duminică, aproape beată de oboseală. Călătorise timp de treizeci şi şase de ore.

Merse din staţia de autobuz, prin ploaie, spre casa doctorului Macnab cu Rory dormind în braţe. Arăta prăbuşită când doctorul îi deschise uşa.

Dacă se aştepta să-l vadă surprins pe doctor, fu dezamăgită. Acesta arăta ca şi cum s-ar fi mirat să nu se întoarcă cu Rory şi, spre uşurarea ei, n-o bombardă cu întrebări.

În loc de asta, o făcu să se aşeze, cu Rory în braţe, o întrebă când mâncase ultima dată şi dispăru să facă sandvişuri.

Aşteptă până când ea mâncă puţin, apoi întrebă cu simplitate:

– Rămâi acasă, fetiţo?

– Da, aşa mă gândeam, replică ea, apoi adăugă... Nimic n-a fost cum trebuie, doctore.

– Nu, spuse bătrânul încuviinţând înţelegător din cap şi n-o mai presă cu alte explicaţii.

Riona îşi aminti de ce-l plăcea pe doctor atât de mult.

– Mi-a fost dor de dumneavoastră, doctore.

– Şi mie, fetiţo.

El îşi confirmă ataşamentul pentru ea, în felul reţinut, scoţian, înainte de a insista ca ea să rămână peste noapte în casa lui.

Riona nu era în stare să-l contrazică. Era prea obosită să se mai opună şi-şi dădu seama că ferma trebuia aerisită mai întâi, aşa cum spunea el.

Folosi același argument și ziua următoare, convingând-o să-l lase pe Rory cu doamna Ross, menajera lui, în timp ce el o conduse cu mașina la Braeside, începutul drumului spre casa ei și o lăsă să se ducă să-și controleze căminul.

În timp ce urca dealul, Riona simțea cum îi scade moralul. Căsuța părea mai dărăpănată ca oricând. În Boston, dorul de casă o făcuse să-și amintească numai lucruri bune despre Invergair – simplitatea vieții, cinstea oamenilor. Nefericirea ei o făcuse să uite cât de puțin avea să-i ofere lui Rory.

Merse cu capul plecat până ocoli ferma. Se aștepta ca Jo să apară; deși un vecin avea grijă de el, știa că acesta se întoarce din când în când pe acolo. Dar nu exista nici urmă de el când căută cheia sub piatra de la ușa din spate, unde o lăsa întotdeauna. O găsi, dar când o întoarse în broască, ușa rămase închisă. Întoarse cheia din nou și ușa se deschise. Presupuse că n-o încuiase. Nimic n-o avertiză până când intră în bucătărie și atunci, era prea târziu.

El stătea calm lângă chiuvetă, cu o ceașcă în mână. Puse ceașca jos, spunând:

– Bună, Ree.

Pentru o clipă Riona simți că s-a întors în timp, la vara trecută. Atunci, avusese dreptul să intre în casa ei, în viața ei. Acum nu.

Încercă să-l întrebe ce face acolo, dar cuvintele-i murir în gât. Era clar de ce se afla el acolo – să-i ducă înapoi în America.

Ea scutură din cap:

– Nu merg cu tine.

– Iată, Ree, voi trebuie... Se îndreptă spre ea și ea intră în panică.

Cu mâna încă pe ușă, ea o deschise și fugi orbește. Îl auzea strigând în spatele ei:

– Vino, Riona, nu te prosti! Hai să vorbim.

Dar Riona nu voia să stea jos și să vorbească. Nu voia să asculte toate motivele pentru care ar trebui să treacă printr-o pretinsă căsătorie, toate lucrurile pe care el i le-ar fi putut da fiului lor și toate lucrurile pe care ea nu i le va putea da vreodată.

Continuă să alerge în sus, pe deal, croindu-și drum printre fânețuri, nebăgând în seamă strigătele lui de a se opri.

El o prinse la jumătatea urcușului, agățându-se de jacheta ei. Disperarea îi dădea puteri și ea-și eliberă mâna, pentru a-l lovi cu cealaltă. Îl lovi tare și, surprins de atac, el o lăsă să plece. Dar libertatea ei era temporară, fiindcă el o urmări în continuare și, nemaifăcând concesii sexului ei, o doborî la pământ cu o piedică.

Iarba îi atenuase căderea, iar fuga îi tăiase răsuflarea. În timp ce se chinuia să-și recapete respirația, el o întoarse și o țintui acolo.

– Nebună mică... El se opri când ea-și eliberă o mână și încercă să-i dea un pumn... Termină. Termină sau o să uit, poate, că ești femeie!

Pe Riona n-o impresiona amenințarea. Îl cunoștea prea bine pe Cameron. El n-o rănise fizic niciodată și nici n-o va face vreodată.

Ea continua să se lupte şi el îi prinse mâinile, ridicându-i-le deasupra capului. Chiar şi Riona realiză că este prizonieră, dar panica se transformase în furie şi ea încercă să se zbată, lovind cu picioarele până căzu extenuată.

Apoi, stătu sub el, răsuflând din greu, dar nerecunoscându-se învinsă, cu ochii sclipind de furie.

Pe faţa lui Cameron nu era furie, aşa cum o ţinea captivă, admirându-i temperamentul celtic, curajul nebunesc şi frumuseţea ei naturală şi sălbatică. Fiindcă, departe de a uita că ea este o femeie, trupul care se lupta cu el îl făcea conştient de acest lucru.

Privirile lor se întâlniră şi se susţinură, iar Riona simţi cum o părăseşte furia. În locul acesteia, apăru slăbiciunea cunoscută, prima atâtare a pasiunii făcând-o să i se oprească respiraţia.

– Nu... Îşi smuci capul când gura lui coborî spre a ei, strigând... Nu, Cameron, nu!

Nu mai putea trece din nou prin asta. Dacă îl lăsa s-o aibă încă o dată, nu-i mai rămânea nici un pic de mândrie şi, fără mândrie, cum ar putea să trăiască?

Ce-l opri pe el? Nu cuvintele ei, ci poate lacrimile care-i izvorau din ochi. Sau realizarea faptului că se distrugeau unul pe celălalt.

Orice ar fi fost, el se smulse de lângă ea şi ridicându-se în picioare îi întinse o mână să se scoale. Riona se clătină un pic, dar n-avu timp să-şi recapete echilibrul fiindcă el o târî după sine.

El o ţinu de mână până când ajunseră la fermă şi intrară încă o dată în bucătărie. Riona se simţi brusc prea obosită ca să se mai ţină pe picioare.

– Stai jos. Arăţi îngrozitor, spuse Cameron cu tonul lui direct.

Riona nu-l contrazise, ci se prăbuşi pe unul din scaunele jerpelite din bucătărie. Privind în urmă, fuga ei pe deal fusese melodramatică, mai ales acum, când Cameron se comporta atât de normal, umplând ibricul cu apă, pentru a-l pune pe soba aprinsă deja.

Ea observă o pungă cu cumpărături aşezată pe bufet.

– Când ai sosit?

– Ieri după-amiază... Se aplecă la bufet să ia farfurioarele şi ceştile... Am zburat cu Concorde, dimineaţa devreme, am luat un avion de la Heathrow la Inverness, şi o maşină de închiriat până aici.

Riona se încruntă. Înţelese că el o depăşise pe drum, dar nu văzu nici urmă de maşină închiriată.

– Am lăsat maşina la doctorul Macnab, îi explică el.

Riona încuviinţă, apoi, într-o străfulgerare, îi căzu fisa. Dacă el ajunsese ieri după-amiază, doctorul ştiuse că el era acolo şi o aştepta. Se simţea trădată.

– Nu-l învinui... Cameron îi citise gândurile... I-am spus ce s-a întâmplat şi el, în schimb, mi-a povestit câteva lucruri. Apoi, amândoi am hotărât că eu aş avea nevoie de o şansă pentru a lămuri lucrurile dintre noi înainte ca tu s-o iei iarăşi la sănătoasa.

Gura Rionei se strânse încăpățânată, când repetă:

– Nu mă întorc acolo, Cameron.

Dar dacă ea se aștepta să fie contrazisă, se înșela, fiindcă el încuviință, pur și simplu, din cap.

– O.K., asta s-a înțeles. Bănuiesc că am fost nebun să cred că te-ai stabili la Boston, chiar dacă pentru o scurtă vreme... Mi-am dat seama destul de bine, vara trecută.

– De aceea ai confecționat toate poveștile acelea? îl întrebă Riona pe un ton acuzator.

– Povești?

– Despre a te stabili la Invergair și a conduce domeniul.

– Nu erau povești, Ree, susținu el drept replică. Îmi programasem viitorul împreună cu tine, amândoi conducând domeniul.

Riona scuturâ din cap, refuzând să creadă că el avusese un astfel de vis.

– Niciodată n-ai fi renunțat la viața ta din Boston și poziția ta de la Harcourt Adams, doar pentru Invergair.

– Nu numai pentru Invergair.

O privire îi spuse că el ar fi dat orice pentru ea. Riona se uită în altă parte. Acum era prea târziu și ea nu voia să-și amintească ceea ce pierduse.

– Oricum, continuă el, am renunțat la tot... de ieri.

Ochii Rionei îi cercetară fața.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus, zise el enigmatic, apoi o lăsă în suspans întorcându-se spre sobă, luând ibricul și turnând apa fierbinte într-un ceainic.

El puse pe o tavă cești și farfurioare, le așeză pe masă și se așeză pe un scaun în fața ei. Turnă ceai pentru amândoi, înainte de a continua:

– Bineînțeles, o să trebuiască să stabilim niște lucruri.

– Să stabilim?

– Cred că este corect să-l am pe Rory în weekenduri, zise el cu o figură indescifrabilă.

Riona explodă imediat.

– Dar n-am de gând să mă întorc la Boston!

– Nu? Nici eu, o informă el și continuă văzându-i privirea uluită... Cred că chiar ți-am spus adineauri. Rămân la Invergair, să conduc domeniul așa cum am planuit.

Inima Rionei se făcu cât un purice.

– Deci tu și cu Melissa o să vă stabiliți la Invergair Hall?

– Melissa? El păru surprins, apoi râse zeflemitor. O vezi pe Melissa locuind aici? Din câte-mi aduc aminte, ar fugi înapoi la Boston numai văzând sistemul de alimentare cu apă.

– Înseamnă că o să-ți construiești o nouă casă, trase Riona concluzia, încercând să pară indiferentă, deși în sinea ei se simțea devastată.

El dădu din umeri.

– Nu știu. Poate fi posibil ca Invergair Hall să fie transformată într-o clădire a secolului douăzeci, fără a-și pierde specificul. Ce crezi?... Ridică o sprânceană întrebătoare în direcția ei.

– Eu... Riona nu voia să discute proiectele pe care el le avea, cu altcineva... Nu cred că este treaba mea.

– Nu, probabil că nu, o aprobă el, cu toate că de obicei nu te sfieşti să-ţi exprimi părerea.

Gura Rionei se transformă într-o linie.

– Nu sunt în postura s-o fac. La urma-urmei, se pare că o să fiu tot un arendaş al tău.

– Adevărat, îi garantă el. Ceea ce, bineînţeles, înseamnă că sunt interesat de viitorul tău. De exemplu, ai de gând să-ţi conduci ferma singură, sau există un bărbat care aşteaptă în împrejurimi?

– Bărbat? Ce bărbat?! răbufni ea la această absurditate.

– Nu ştiu... Tonul lui rămase în mod voit neutru... Există Fergus Ross. Este de presupus că el va veni din nou acasă şi atunci...

– Las-o baltă! i-o tăie Riona scurt. Fergus şi cu mine am terminat-o de-a binelea. Doar tu îi tot pomeneşti numele.

– Numai fiindcă niciodată nu mi-ai vorbit cu adevărat despre el, ripostă Cameron.

Dar dacă era o invitaţie pentru Riona să spună tot, ea o ocoli. A vorbi despre Fergus însemna să sporească amărăciunea dintre ei doi.

Cameron, totuşi, n-avea de gând să renunţe.

– Apropo, doctorul Macnab a încercat să mă lămurească asupra prietenului tău, marinarul. Sau, cel puţin despre noaptea în care l-am adus aici. Doctorul spune că l-ai lăsat să doarmă pe canapea fiindcă era prea târziu pentru el să se ducă acasă. Zice că n-ai fost legată în mod serios de Fergus, niciodată, ci aveai doar obligaţii.

– Şi l-ai crezut?... Cumva, Riona avea îndoieli.

– Nu ştiu... Ochii lui o priveau ţintă ca şi cum ar fi putut descoperi adevărul pe faţa ei... Tu să-mi spui.

Dar Riona refuza să-i facă jocul, indiferent care era acela.

– Care-i problema? Asta nu...

– Dacă spui că n-are importanţă – Cameron îi luă cuvântul din gură, dar încă o dată, Riona, jur că o să fac ceva nebunesc... mai nebunesc decât să alerg după tine prin lume! Deci, spune drept. Ce înseamnă Fergus Ross pentru tine? întrebă el pe un ton care o avertiza să nu-l împingă mai departe.

– Nimic... Riona zvârli vorba către el şi apoi, sătulă de toate, îi relată inexpresiv... Am mers la şcoală cu Fergus şi l-am cunoscut doar puţin. În iarnă, bunicul meu era foarte bolnav şi el veni în concediu... Făcu o pauză pentru a respira şi figura ei reflecta toată nefericirea din acea vreme... Bunicul meu a vrut să moară acasă şi eu nu mă puteam descurca singură. Fergus m-a ajutat...

– Era îndrăgostit de tine, conchise Cameron cu o voce ascuţită.

Riona scutură din cap.

– Aşa spunea el, dar erau doar vorbe.

– Şi tu? Cameron îi urmărea figura.

– Credeam că sunt, spuse ea cu ostilitate, dar nu era adevărat. M-am culcat totuşi cu el şi asta vrei tu să ştii. Îi eram recunoscătoare şi mă simţeam singură şi m-am culcat cu el. Este asta atât de îngrozitor?

întrebă ea, în timp ce lacrimile i se adunau la colţurile pleoapelor.

Aştepta o condamnare din partea lui Cameron. Nu veni nimic. În loc de asta, o mână blândă îi atinse faţa.

– Nu, nu este aşa de îngrozitor, o aprobă el încet. Aş fi vrut doar să-mi spui.

– Am încercat... O lacrimă îi alunecă în josul obrazului, dar fu îndepărtată de un deget lung... Am încercat, dar tu credeai că sunt fecioară şi am simţit că dacă ţi-aş fi spus adevărul, nu m-ai mai fi vrut, mărturisi ea această absurditate, în grabă.

– Să te vreau?... El închise ochii pentru o clipă, într-un gest de disperare... Ree, te-am vrut din prima zi în care ne-am întâlnit şi n-am încetat niciodată să te vreau. Trebuie să ştii asta, insistă el când ea-l privi cu îndoială. Despre ce crezi că a fost vorba noaptea trecută? Am înţeles să aştept, dar aveam prea multă nevoie de tine. N-am fost în stare să mă ating de altă femeie, de la tine.

– Dar Melissa... Riona începu să protesteze, doar pentru a fi întreruptă cu bruscheţe.

– Doamne, nu vrei să termini cu Melissa?... Cameron îşi pierduse în cele din urmă răbdarea şi, ridicându-se de la masă, se îndreptă spre chiuvetă. Doar când puse distanţă între ei, continuă... Chiar îţi imaginezi că dau o para chioară pe Melissa?

– Ştiu dă dai... Riona se minuna că el pretinde altceva – nu trebuia să facă asta... Melissa mi-a spus...

– Prea multă imaginaţie, o întrerupse el cu exasperare, dar cine o poate învinui, când are o audienţă atât de receptivă? Melissei îi place să se joace cu oamenii. Nu înţelegi asta?

– Eu nu sunt proastă, se răţoi Riona. Ştiu că-i place să-i manipuleze pe oameni şi să-i rănească. Dar asta nu schimbă faptul că vrea să se mărite cu tine şi tu nu poţi nega acest lucru.

– Ei bine, dacă ea vrea, admise el această posibilitate, eu n-am nici o legătură cu asta. În ceea ce mă priveşte, este sora mea vitregă şi cu asta punct... Da, ne-ai văzut vineri seara împreună, dar în realitate n-ai văzut nimic. Am dus-o pe Melissa de la petrecere fiindcă era beată şi nu-mi făcea nici o plăcere. Eşti satisfăcută?

– Dar dacă te-ai însura cu ea... Riona încă nu putea accepta că el o alesese de bunăvoie... ai căpăta controlul asupra întregii corporaţii Harcourt Adams.

– Ei şi? Ţi-a trecut vreodată prin minte că poate nu vreau Harcourt Adams? spuse el exasperat. Tatăl meu şi-a vândut sufletul şi s-a căsătorit cu Barbara pentru a deţine controlul afacerii. Crezi că vreau să fac la fel?

– Nu ştiu. Riona nu era convinsă.

– Doamne, ce să fac pentru a-ţi dovedi? spuse el exasperat, apoi fără a-i da ocazia să răspundă, sugeră... Pot să mă însor oricând cu tine, aşa cum am proiectat. Atunci poate mă vei crede.

– Cu asta nu se glumeşte! Riona se ridică şi începu să strângă ceştile, o şuviţă de păr blond ascunzându-i expresia jignită de pe faţă.

El se dădu la o parte din calea ei şi-i permise să pună vasele în chiuvetă, înainte de a-i prinde braţul.

– Nu este vorba de nici o glumă, Ree, oftă el. Nu-ţi dai seama? Vino aici...

Cu blândeţe, încercă s-o întoarcă spre el, dar Riona rezistă, înţepenindu-se:

– Nu începe din nou. Nu este corect.

– De ce nu? El ridică o mână pentru a-i mângâia ceafa, făcând-o să se înfioare. Dacă acesta este unicul mijloc prin care te pot avea...

– Nu... Se smuci îndepărtându-se de el şi se lipi de chiuvetă... Nu vreau. Nu mai vreau.

– Chiar?... Se mişcă spre ea şi-şi puse braţele de o parte şi de alta a trupului ei, fără s-o atingă, neavând nevoie s-o facă... Întotdeauna mă vei vrea, Ree. La fel cum te voi vrea şi eu întotdeauna. Acesta-i modul în care decurg lucrurile.

Neavând unde să fugă, Riona se rugă de el:

– Nu-mi mai face asta, Cameron.

– Ce să-ţi fac? Ridică o mână să-i atingă obrazul şi ea tremura în mod vizibil.

– Să te foloseşti de mine! strigă ea împotriva propriei slăbiciuni. Crezi că dacă sunt un Nimeni, este O.K. pentru tine să mă tratezi cum vrei.

– Un Nimeni? repetă el nevenindu-i să creadă.

– Nu bogată ca familia ta, adăugă ea, sau acceptabilă din punct de vedere social, sau...

El o întrerupse cu un hohot de râs scurt şi aspru.

– Oh, am înţeles. Vrei să spui, biata şi neputincioasa Riona, cu nimeni care s-o apere împotriva americanului mare şi rău? Aşa nè vezi tu pe noi?

Râse din nou, şi fierbând de furie, Riona încercă să se elibereze. El o împinse cu spatele de bufet.

– Ei bine, nu te amăgi singură, îi zise el, direct. Primeşti ceea ce ai, Riona Macleod şi eu am cicatrici care să dovedească asta. Sigur, m-am înşelat în privinţa lui Fergus şi recunosc asta. Dar n-a fost ceva surprinzător. Am acţionat ca un adolescent bolnav de dragoste, ajungând ca tu să fii unica mea preocupare şi, în tot acest timp, tu m-ai ţinut în şah, fără a-mi spune niciodată ceea ce simţi cu adevărat, termină el mânios, mâinile lui încleştându-se şi mai tare pe braţele ei.

– D... dar, se revoltă Riona protestând... ai plecat de la mine.

– De ce crezi? întrebă el, dar n-aşteptă nici un răspuns. Nu-ţi imaginezi că doar din cauză că-l descoperisem pe Fergus? El m-a făcut să-mi dau seama, asta-i tot. El se afla acolo, orbecăind prin întuneric, disperat să ajungă acasă la iubita lui, atât de sigur pe tine, aşa cum fusesem şi eu. Atunci mi-am dat seama că n-o spuseseşi niciodată. De zeci de ori ţi-am spus că te iubesc şi tu nu mi-ai spus nici măcar o dată.

Riona scutură din cap. Ea-i spusese. Trebuie să-i fi spus. Oricum, îi arătase. Nu fusese clar?

Nu pentru Cameron, se pare, când el continuă cu asprime:

– Ei bine, bănuiesc că va trebui să mă obișnuiesc cu asta, fiindcă o să te măriți cu mine, indiferent dacă-ți place sau nu, Riona Macleod.

– Eu... Riona îl privi plină de speranță... spui... spui că tu...?

– Nu spun nimic, îi zise el cu bruscheţe.

Dar Riona avea nevoie de cuvinte.

– Spui că *vrei* să te însori cu mine?

– Ce altceva? bombăni el.

Dubiile Rionei reveniră.

– Din cauza lui Rory, nu? Te însori pentru binele lui.

– Doamne, încă n-ai înțeles, nu-i așa? Cameron înjură în surdină la lipsa ei de înțelegere... Atunci lasă-mă să-ți silabisesc. Te-am părăsit, urându-te. Am petrecut un an încercând să mi te scot din minte. Și iată, eram într-un avion spre Anglia, în ziua în care am auzit că ai un copil.

– Știai înainte de a te întoarce? Riona nu realizase asta.

– Mda, știam, recunoscu el aspru. Ce crezi că m-a adus înapoi? Nu, nu ca să fac pe „tăticul". M-am gândit – am pus mâna pe ea... Dacă este al meu, am pus mâna pe ea.

– Dar tu m-ai părăsit... Riona încă nu înțelegea.

– Bineînțeles că am plecat! țipă el la ea. Dacă n-aș fi făcut-o te-aș fi omorât. Sau, mai rău, ți-aș fi căzut în genunchi și m-aș fi milogit să mă alegi pe mine și nu pe Ross. Așa că am plecat, atâta timp cât mai aveam puțină mândrie. Dar apoi am auzit de Rory și

asta mi-a dat ocazia să revin, să cer, nu să mă rog, crezând că situația în care te aflai te făcuse neputincioasă. M-am gândit, pot s-o am fără să recunosc că o iubesc – nimănui, inclusiv mie. Pot pretinde că fac ceea ce trebuie și să uit că este unicul lucru pe care-l pot face, când viața fără tine mi-e imposibilă. Eu...

– Nu spune mai mult.

Riona îl privea uimită, înțelegând în cele din urmă. El îi punea la picioare mândria lui – mândria care-i ceruse s-o părăsească – și ea voia să verse lacrimi pentru aceasta, un an pierdut din viețile lor împreună.

– Cred ceea ce spun, întări ea. Te iubesc. Te iubesc. Te...

Cuvintele îi fură furate de pe buze, când el își aplecă fața pentru a-i sorbi gura. Era un sărut special, mai mult de dragoste decât de pasiune, un sărut care pecetluia viața pe care, în cele din urmă, realizaseră că o vor petrece împreună. Când acesta amenință să se transforme în altceva, el se întrerupse și o îndepărtă la lungimea brațului. Atât de des făcuseră dragoste când ar fi trebuit să vorbească.

– Mă iubești? repetă el și la încuviințarea ei din cap, râse tare. Mă trece prin flăcările iadului și apoi îmi spune că mă iubește...

– Te-am trecut prin flăcările iadului? protestă Riona la o asemenea îndrăzneală, dovedind că dragostea n-o îmblânzise de tot, când îi reaminti...

Deci cine a tras concluzii şi a şters-o în America? Şi cine...

– Mi-ai spus că Rory nu-i al meu, îi aminti el una dintre cele mai mari ofense, deşi tonul lui sugera că ea fusese iertată pentru asta, iertată pentru orice.

– Numai fiindcă credeam că nu-l vrei, mărturisi Riona la rândul său.

– Oh, sigur că-l vreau, dar te vreau pe tine şi mai mult... Îi cuprinse faţa în mâini... Vezi tu, Riona Macleod, ai pătruns în sângele şi inima mea, şi fără tine ştiu că sunt un nimic.

El credea orice cuvânt, când mărturisi că este vulnerabil, şi totuşi ceea ce văzu Riona era puterea lui şi această putere o iubea la el.

– Fii cinstit, pledă ea. Mă ai acum şi pentru totdeauna. Restul este la latitudinea ta – Boston sau Invergair?

– Te-ai întoarce? spuse el neîncrezător.

– Da, m-aş întoarce. Îmi dau seama că nu sunt cea mai potrivită pentru nevasta unui manager – ea zâmbi slab la această subestimare – dar voi face tot ce voi putea ca să devin.

– Nu vei reuşi. Nici peste un milion de ani, declară el, dar zâmbetul lui larg dovedea că o iubea pentru acest lucru. Şi nici eu nu vreau. Mi-am pierdut doisprezece ani din viaţă, făcând o slujbă care mă plictiseşte de moarte, numai ca să-i fac pe plac tatălui meu. Şi în tot acest timp, chemarea mea naturală era aici, pe câmpie, pe care familia mamei mele a lucrat-o cu patru sute de ani înainte ca Harcourt Adams să fie fondată.

– Eşti sigur? Rionei îi era teamă să înceapă iarăşi să viseze.

– La fel de sigur cum sunt de dragostea mea pentru tine... Îi sărută sprânceana cu o tandreţe care-i înmuie inima.

Riona se lupta să revină la realitate.

– Dar familia ta?

– Poţi fi sigură că Barbara nu va vărsa multe lacrimi, comentă el cu răceală, şi Melissa se va mărita cu alt biet fraier şi-i va face viaţa o mizerie. Tatăl meu... ei bine, am discutat deja despre asta cu el. Mi-a dat să aleg. Mi-ar da conducerea lui Harcourt Adams acum, în speranţa asigurării succesiunii mele... sau m-ar binecuvânta, urându-mi fericirea. Am ales binecuvântarea.

– Nu i-a păsat? Riona se minuna de generozitatea tatălui lui.

– Sper că i-a păsat, recunoscu Cameron, dar a înţeles suficient de bine. Bănuiesc că-şi aminteşte ce înseamnă să fii îndrăgostit de o scoţiană, atât de tare, încât abia să suporţi să trăieşti fără ea.

Cameron menţiona pentru prima dată durerea tatălui lui la pierderea soţiei şi Riona simţi o tristeţe fără margini pentru amândoi, dându-şi seama că cea de-a doua căsătorie nu umpluse niciodată golul lăsat în urmă.

– O să-i fie dor de tine, spuse ea încet.

– Şi mie o să-mi fie dor de el, răspunse Cameron, dar viaţa mea este aici cu tine şi cu Rory, şi cu cât mai repede o vom începe, cu atât mai bine. Deci, de ce nu l-am lua pe fiul nostru acasă la Invergair Hall? sugeră el şi-i întinse o mână.

Riona ezită o clipă, realizând ce-i cerea el. Dacă se ducea acum acasă cu el, întregul Invergair va vorbi a doua zi. Dar avea vreo importanţă?

Îşi strecură mâna într-a lui hotărând că nu, nu avea importanţă. Nimic nu avea importanţă în afara faptului că nu mai trebuiau să piardă timpul, despărţiţi.

Închiseră căsuţa şi o luară la drum peste deal, spre sat. Vorbiră despre trecut şi viitor şi râseră împreună aşa cum făceau înainte.

Apoi se opriră la cascada Gair şi el o culcă în iarbă, iar ea se lăsă, se înconjurară cu braţele şi făcură dragoste fără grabă, ştiind că aveau în faţa lor o viaţă întreagă.

*

* *

Se căsătoriră trei săptămâni mai târziu. Riona s-ar fi hotărât pentru o nuntă liniştită la Ofiţerul Stării Civile, dar Cameron, căruia nu-i păsa ce ar spune oamenii, insistă pentru o slujbă la biserica satului. Ea era îmbrăcată cu o rochie de mireasă roz şi Cameron purta costum scoţian care-l făcea şi mai chipeş. Pe el îl însoţi tatăl lui, iar pe Riona o conduse la altar doctorul. Biserica era plină de arendaşi şi

lucrători pe moşie, bucuroşi să vadă că „stăpânul" se căsătorea cu una de-a lor. Dacă nunta avea loc mai târziu decât ar fi trebuit – pentru că era clar cine era tatăl copilului Rionei – apoi, bârfele spuneau că, în cele din urmă, el făcuse ceea ce era drept.

Rionei nu-i păsa. Merse spre altar cu ochii numai pentru Cameron şi cu inima cântându-i de bucurie. La altar, el se întoarse, iar privirea de pe faţa lui îi spunea ei tot ceea ce avea nevoie să ştie.

Iubirea lor nu era un vis, ci realitate. Nu era o briză uşoară, ci un vânt puternic. Nu călduţ şi blând, ci violent şi sălbatic şi...

– SFÂRŞIT –